

Euroopan yhteisöjen virallinen lehti

ISSN 1024-3038

L 126

43. vuosikerta

26. toukokuuta 2000

Suomenkielinen laitos

Lainsäädäntö

Sisältö

I Säädökset, jotka on julkaistava

- ★ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2000/12/EY, annettu 20 päivänä
maaliskuuta 2000, luottolaitosten liiketoiminnan aloittamisesta ja harjoittamisesta 1

I

(Säädökset, jotka on julkaistava)

EUROOPAN PARLAMENTIN JA NEUVOSTON DIREKTIIVI 2000/12/EY,

annettu 20 päivänä maaliskuuta 2000,

luottolaitosten liiketoiminnan aloittamisesta ja harjoittamisesta

EUROOPAN UNIONIN PARLAMENTTI JA NEUVOSTO, jotka

ottavat huomioon Euroopan yhteisön perustamissopimuksen ja erityisesti sen 47 artiklan 2 kohdan ensimmäisen ja kolmannen virkkeen,

ottavat huomioon komission ehdotuksen,

ottavat huomioon talous- ja sosiaalikomitean lausunnon ⁽¹⁾,

noudattavat perustamissopimuksen 251 artiklassa tarkoitettua menettelyä ⁽²⁾,

sekä katsovat seuraavaa:

päivänä joulukuuta 1989 annettua neuvoston direktiiviä 89/647/ETY ⁽⁷⁾, luottolaitosten konsolidoidusta valvonnasta 6 päivänä huhtikuuta 1992 annettua neuvoston direktiiviä 92/30/ETY ⁽⁸⁾, luottolaitosten suurten riskikokittymien valvonnasta ja tarkastamisesta 21 päivänä joulukuuta 1992 annettua neuvoston direktiiviä 92/121/ETY ⁽⁹⁾ on muutettu useita kertoja ja huomattavilta osin, sen vuoksi olisi selkeyden ja järjeistämisen takia kodifioitava mainitut direktiivit saattamalla ne yhtenäiseksi tekstiksi.

(2) Perustamissopimuksen mukaisesti kielletään palvelutoiminnan aloittamiseen ja palvelujen tarjoamiseen liittyvä syrjivä kohtelu joko kansallisuuden perusteella tai sen perusteella, ettei yritys ole sijoittautunut jäsenvaltioon, jossa palveluja tarjotaan.

(3) Luottolaitosten liiketoiminnan aloittamisen ja sen harjoittamisen helpottamiseksi on tarpeen poistaa jäsenvaltioiden väliltä vaikeimpina esteinä olevat näitä laitoksia koskevien lainsäädäntöjen väliset erot.

(4) Tämän direktiivin tarkoituksena on olla keskeinen keino sisämarkkinoiden toteuttamiseksi sekä sijoittautumisvapauden että palvelujen tarjoamisen vapauden suhteen luottolaitosten osalta, josta on päätetty Euroopan yhteinäisasiakirjalla ja jonka aikataulu on määritelty komission valkoisessa kirjassa.

(5) Talletuksien suojaamiseksi ja tasavertaisten kilpailuolojen luomiseksi luottolaitosten kesken yhteensovittamistoimien on koskettava kaikkia luottolaitoksia. Tarvittaessa on otettava kuitenkin huomioon kansalliseen lainsäädäntöön perustuvat objektiiviset, niiden yhtiöjärjestyksessä ja toiminnan tarkoituksessa ilmenevät erot.

⁽¹⁾ EYVL C 157, 25.5.1998, s. 13.

⁽²⁾ Euroopan parlamentin lausunto, annettu 18. tammikuuta 2000 (ei vielä julkaistu virallisessa lehdessä) ja neuvoston päätös, tehty 13. maaliskuuta 2000 (ei vielä julkaistu virallisessa lehdessä).

⁽³⁾ EYVL L 194, 16.7.1973, s. 1.

⁽⁴⁾ EYVL L 322, 17.12.1977, s. 30, direktiivi sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna direktiivillä 98/33/EY (EYVL L 204, 21.7.1998, s. 29).

⁽⁵⁾ EYVL L 124, 5.5.1989, s. 16, direktiivi sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna direktiivillä 92/30/ETY (EYVL L 110, 28.4.1992, s. 52).

⁽⁶⁾ EYVL L 386, 30.12.1989, s. 1, direktiivi sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna direktiivillä 95/26/EY (EYVL L 168, 18.7.1995, s. 7).

⁽⁷⁾ EYVL L 386, 30.12.1989, s. 14, direktiivi sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna direktiivillä 98/33/EY.

⁽⁸⁾ EYVL L 110, 28.4.1992, s. 52.

⁽⁹⁾ EYVL L 29, 5.2.1993, s. 1, direktiivi sellaisena kuin se on muutettuna vuoden 1994 liittymisasiakirjalla.

- (6) Näitä yhteensovittamistoimia olisi sen vuoksi sovellettava mahdollisimman laajalla alalla, joka käsittää kaikki laitokset, joiden toimintaan kuuluu vastaanottaa yleisöltä takaisin maksettavia varoja joko talletuksina tai muussa muodossa kuten laskemalla jatkuvasti liikkeeseen joukkovelkakirjoja tai muita vastaavia arvopapereita sekä myöntämällä luottoja omaan lukuunsa. On säädettävä poikkeuksista tiettyjen luottolaitosten osalta, joihin tätä direktiiviä ei voida soveltaa. Tämän direktiivin säännökset eivät rajoita sellaisen kansallisen lainsäädännön soveltamista, jossa säädetään, että edellytyksenä on erityinen lisätoimilupa luottolaitosten erityisten liiketoimien harjoittamiselle tai tiettyntyyppisten liiketapahtumien toteuttamiselle.
- (7) Omaksutun lähtökohdan mukaisesti tarkoituksena on saada aikaan sellainen olennainen yhdenmukaistaminen, joka on tarpeellinen ja riittävä varmistamaan toimilupien ja toiminnan vakavaraisuuteen kohdistuvien valvontajärjestelmien vastavuoroisen tunnustamisen toimilupien myöntämiseksi siten, että on mahdollista myöntää yksi koko yhteisön alueella hyväksytty toimilupa ja soveltaa kotijäsenvaltion valvonnan periaatetta. Vaatimusta toimintasuunnitelman laatimisesta tulisi sen vuoksi pitää ainoastaan keinona tarkempien ja objektiivisiin perusteisiin pohjautuvien tietojen saamiseksi toimivaltaisten viranomaisten päätösten perusteeksi. Tietty joustavuus voi kuitenkin olla mahdollista luottolaitosten oikeudellista muotoa koskevien vaatimusten ja pankkinimien suojelun osalta.
- (8) Luottolaitoksia koskevat samankaltaiset taloudelliset vaatimukset ovat tarpeen samanlaisen säästäjien suojan takaamiseksi ja tasapuolisten kilpailun edellytysten varmistamiseksi toisiinsa verrattavissa olevien luottolaitosryhmien kesken. Kunnes yhteensovittamista on jatkettu, olisi määritettävä rakenteelliset suhdeluvut, joiden avulla kansallisten viranomaisten yhteistyönä on mahdollista vakioimenetelmien tehdä havaintoja toisiinsa verrattavissa olevien luottolaitostyyppien asemasta. Tällä menettelyllä tulisi edistää jäsenvaltioiden määrittelemien ja soveltamien kerroinjärjestelmien asteittaista lähentämistä. On kuitenkin tarpeen erottaa toisistaan sellaiset kertoimet, joiden tarkoituksena on taata luottolaitosten järkevä hallinto, ja ne, jotka on luotu talous- ja rahapolitiikkaa varten.
- (9) Vastavuoroisen tunnustamisen ja kotijäsenvaltion valvonnan periaatteet edellyttävät, että minkään jäsenvaltion toimivaltaiset viranomaiset eivät myönnä toimilupaa tai että toimivaltaiset viranomaiset peruuttavat toimiluvan, jos esimerkiksi toimintasuunnitelman, toiminnan alueellisen sijoittamisen tai tosiasiasa harjoitetun toiminnan perusteella on ilmeistä, että luottolaitos on valinnut yhden jäsenvaltion oikeusjärjestelmän kiertääkseen ankarammat vaatimukset, jotka ovat voimassa siinä jäsenvaltiossa, jossa se pääasiallisesti harjoittaa tai aikoo harjoittaa toimintaansa. Luottolaitoksella, joka on oikeushenkilö, on oltava sen jäsenvaltion toimilupa, jossa sillä on sääntö-
- määräinen kotipaikka. Sellaisen luottolaitoksen, joka ei ole oikeushenkilö, hallinnollisen keskustuomipaikan on oltava siinä jäsenvaltiossa, joka on myöntänyt sille toimiluvan. Lisäksi jäsenvaltioiden on vaadittava, että luottolaitoksen hallinnollinen keskustuomipaikka sijaitsee aina sen kotijäsenvaltiossa ja että se tosiasiasa toimii siellä.
- (10) Toimivaltaisten viranomaisten ei tulisi myöntää eikä pitää voimassa luottolaitoksen toimilupaa, jos tuon yrityksen ja muiden luonnollisten henkilöiden tai oikeushenkilöiden väliset läheiset sidokset ovat laadultaan sellaisia, että ne estävät viranomaisia suorittamasta valvontatehtäviään tehokkaasti. Toimiluvan jo saaneiden luottolaitosten on myös oltava toimivaltaisten viranomaisten kannalta tässä suhteessa vaatimukset täyttäviä. Tässä direktiivissä oleva "läheisten sidosten" määritelmä muodostaa vähimmäisvaatimukset eikä se estä jäsenvaltioita soveltamasta sitä muihinkin kuin määritelmässä tarkoitettuihin tilanteisiin. Huomattavan osuuden hankkimista yhtiön pääomasta ei sellaisenaan pidetä "läheisten sidosten" määritelmän mukaisena omistusyhteytenä, jos tuo omistusyhteys on hankittu ainoastaan väliaikaisena sijoituksena, jonka perusteella ei ole mahdollista vaikuttaa yrityksen rakenteeseen tai rahoituspolitiikkaan.
- (11) Viittauksella valvontaviranomaisten valvontatehtävien tehokkaaseen hoitamiseen tarkoitetaan myös luottolaitoksen konsolidoitua valvontaa, jota on harjoitettava silloin, kun yhteisön oikeudessa niin säädetään. Tässä tapauksessa niiden viranomaisten, joilta toimilupaa haetaan, on pysyttävä nimeämään kyseisen luottolaitoksen konsolidoitua valvontaa varten toimivaltaiset viranomaiset.
- (12) Kotijäsenvaltio voi lisäksi antaa 5 artiklan 1 kohdan ensimmäisessä alakohdassa ja 2 kohdassa sekä 7, 16, 30, 51 ja 65 artiklassa säädettyjä ankarampia säännöksiä sellaisten luottolaitosten osalta, joille sen toimivaltainen viranomainen on myöntänyt toimiluvan.
- (13) Yhteisössä toimivien luottolaitosten sivukonttoreita koskevan toimilupavaatimuksen poistamisen seurauksena tulee välttämättömäksi poistaa vaatimus sivukonttorin perustamispääomasta.
- (14) Vastavuoroisen tunnustamisen ansiosta noudatettu lähestymistapa antaa mahdollisuuden sallia kotijäsenvaltiossa toimiluvan saaneiden luottolaitosten harjoittaa kaikkia tai joitain liitteessä I lueteltuja toimia koko yhteisössä perustamalla sivukonttorin tai tarjoamalla palveluja. Sellaisen toiminnan harjoittamiseen, jota ei ole lueteltu liitteessä, sovelletaan perustamissopimuksen yleisiä sijoittautumisvapautta ja palvelujen tarjoamisen vapautta koskevia määräyksiä.

- (15) On kuitenkin suotavaa ulottaa vastavuoroinen tunnustaminen koskemaan liitteessä lueteltuja toimia, kun niitä harjoittaa rahoituslaitos, joka on luottolaitoksen tytäryhtiö, edellyttäen, että kyseinen tytäryhtiö kuuluu emoyhtiönsä konsolidoidun valvonnan piiriin ja täyttää tietyt tiukat edellytykset.
- (16) Vastaanottava jäsenvaltio voi vaatia, että käytettäessä sijoittautumisoikeutta ja palvelujen tarjoamisen vapautta laitokset, joille ei ole myönnetty toimilupaa toimia luottolaitoksena niiden kotijäsenvaltiossa, noudattavat tiettyjä vastaanottavan jäsenvaltion kansallisten lakien ja asetusten erityisiä säännöksiä sellaisen toiminnan suhteen, jota ei ole lueteltu liitteessä, edellyttäen, että kyseiset säännökset toisaalta ovat yhteisön lainsäädännön mukaisia ja niiden tarkoituksena on yleisen edun suojeleminen, ja toisaalta, ettei laitoksiin tai toimintaan sovelleta kyseisen laitoksen kotijäsenvaltion vastaavanlaisia lakeja tai asetuksia.
- (17) Jäsenvaltioiden olisi huolehdittava, ettei ole esteitä harjoittaa vastavuoroisesti tunnustettua toimintaa vastaanottavassa jäsenvaltiossa samalla tavoin kuin kotijäsenvaltiossa, sikäli kuin toiminta ei ole ristiriidassa yleisen edun suojelemiseksi vastaanottavassa jäsenvaltiossa annettujen lakien säännösten kanssa.
- (18) Tämän direktiivin tavoitteilla ja yhteisön muulla lainsäädännöllä toteutettavalla pääomanliikkeiden vapauttamisella on välttämätön keskinäinen yhteys. Pankkipalvelujen vapauttamista koskevien toimenpiteiden on joka tapauksessa oltava yhdenmukaisia pääomanliikkeiden vapauttamista koskevien toimenpiteiden kanssa.
- (19) Säännöksiä, jotka koskevat sellaisten luottolaitosten sivukonttoreita, joiden kotipaikka on yhteisön ulkopuolella, tulisi olla yhdenmukaiset kaikissa jäsenvaltioissa. On tärkeää huolehtia, etteivät nämä säännökset saa olla edullisempia kuin jäsenvaltioista olevien laitosten sivukonttoreita koskevat säännökset. Tulisi erityisesti täsmentää, että yhteisö voi tehdä kolmansien maiden kanssa sopimuksia sellaisten säännösten soveltamisesta, joilla taataan tällaisten sivukonttoreiden samanlainen kohtelu kaikkialla sen alueella ottaen huomioon vastavuoroisuuden periaate. Luottolaitoksen sivukonttoreita, joiden kotipaikka on yhteisön ulkopuolella, koskee perustamissopimuksen 49 artiklan 2 kohdassa tarkoitettu vapaus tarjota palveluja ja sijoittautumisvapaus ainoastaan niissä jäsenvaltioissa, joihin ne jo ovat sijoittautuneet. Kolmannen maan oikeuden alaisen yrityksen hakemuksen, joka koskee toimiluvan myöntämistä tytäryhtiölle tai luvan saamista omistusyhteyden hankintaan, sovelletaan kuitenkin menettelyä, jolla pyritään varmistamaan, että yhteisön luottolaitokset saavat vastavuoroisen kohtelun kyseisissä kolmansissa maissa.
- (20) Toimivaltaisen kansallisen viranomaisen luottolaitokselle tämän direktiivin mukaisesti myöntämä toimilupa koskee koko yhteisöä eikä enää ainoastaan yhtä valtiota eikä olemassa olevilla vastavuoroisuuslausekkeilla siten vastedes ole vaikutusta. Sen vuoksi joustava menettely vastavuoroisuuden arvioimiseksi koko yhteisössä on tarpeen. Tämän menettelyn tavoitteena ei ole sulkea yhteisön rahoitusmarkkinoita ulkopuolisilta vaan, koska yhteisön tarkoituksena on pitää rahoitusmarkkinansa muulle maailmalle avoimina, ennemminkin edistää maailmanlaajuisten rahoitusmarkkinoiden vapautumista muissa kolmansissa maissa. Tässä direktiivissä säädetään neuvottelumenettelyistä kolmansien maiden kanssa ja — viimeisenä keinona — mahdollisuudesta toteuttaa toimenpiteet, joihin kuuluu uusien toimilupahakemusten lykkääminen tai uusien toimilupien rajoittaminen.
- (21) On aiheellista, että vastavuoroisuusperiaatteen mukaisesti solmitaan yhteisön ja kolmansien maiden väliset sopimukset, jotta konsolidoitua valvontaa voitaisiin käytännössä toteuttaa maantieteellisesti mahdollisimman laajasti.
- (22) Vastuu luottolaitoksen talouden vakauden valvonnasta ja erityisesti sen vakavaraisuuden valvonnasta on luottolaitoksen kotijäsenvaltion toimivaltaisella viranomaisella. Vastuu maksuvalmiuden ja rahapolitiikan valvonnasta säilyy vastaanottavan jäsenvaltion toimivaltaisilla viranomaisilla. Markkinariskiä tulee kotijäsenvaltion ja vastaanottavan jäsenvaltion toimivaltaisten viranomaisten valvoa läheisessä yhteistyössä.
- (23) Sisäisten pankkimarkkinoiden häiriöttömän toiminnan edellytyksenä on lainsäädännön lisäksi, että jäsenvaltioiden toimivaltaiset viranomaiset harjoittavat tiivistä ja säännöllistä yhteistyötä. Yksittäisten luottolaitosten ongelmien tarkastelu on tarkoituksenmukaisinta suorittaa pankkivalvontaviranomaisten välille perustetussa yhteisryhmässä (groupe de contact). Mainittu ryhmä on sopiva toimielin 28 artiklassa tarkoitettuun keskinäiseen tietojen vaihtoon.
- (24) Keskinäinen tiedotusmenettely ei missään tapauksessa korvaa 28 artiklassa säädettyä kahdenvälistä yhteistyötä. Vastaanottavan jäsenvaltion toimivaltainen viranomainen voi, joko kiireellisessä tapauksessa omasta aloitteestaan tai kotijäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen aloitteesta, edelleenkin tarkastaa, että sen alueella olevien luottolaitosten toiminnassa noudatetaan lakeja sekä hyvien hallinto- ja kirjanpito menetelmien ja riittävän sisäisen tarkastuksen periaatteita, edellä sanotun kuitenkin rajoittamatta viranomaisen varsinaisen valvontavallan käyttämistä.
- (25) Olisi säädettävä tietojen vaihdosta toimivaltaisten viranomaisten ja sellaisten viranomaisten tai toimielinten kes-

- ken, joiden tehtävänä on tehostaa rahoitusjärjestelmän toiminnan vakautta. Toimitettavien tietojen luottamuksellisuuden säilyttämiseksi tietojen vastaanottajien määrän on pysyttävä erittäin rajoitettuna.
- (26) Tietynlainen vilpillinen käyttäytyminen, esimerkiksi petos ja sisäpiiririkkomukset saattavat vaikuttaa rahoitusjärjestelmän vakauteen ja sen eheyteen silloinkin, kun ne koskevat muita yrityksiä kuin luottolaitoksia.
- (27) On tarpeen säätää, millä edellytyksillä annetaan valtuudet edellä mainittujen tietojen vaihtamiseen.
- (28) Silloin kun on säädetty, että tietoja saa ilmaista ainoastaan toimivaltaisten viranomaisten erityisellä luvalla, viranomaiset voivat tarvittaessa asettaa suostumuksessaan ankaria rajoituksia.
- (29) Olisi myös annettava valtuudet tietojen vaihtamiseen toisaalta toimivaltaisten viranomaisten ja toisaalta keskuspankkien ja rahapoliittisina viranomaisina samanlaisen tehtävän omaavien muiden elinten ja tarvittaessa maksujärjestelmien valvonnasta vastuussa olevien viranomaisten kesken.
- (30) Luottolaitosten toiminnan vakauden valvonnan tehostamiseksi ja luottolaitosten asiakkaiden suojaamiseksi olisi säädettävä siitä, että tilintarkastaja on velvollinen viipymättä ilmoittamaan toimivaltaisille viranomaisille, kun hän tässä direktiivissä säädetyllä tavalla saa tehtävänsä suorittaessaan tietoonsa seikkoja, joilla saattaa olla vakava vaikutus rahoitusalan yrityksen rahoitustilanteeseen tai sen hallinnon ja kirjanpidon järjestelmään. Tavoitellun päämäärän kannalta jäsenvaltioiden olisi säädettävä, että tämä velvollisuus koskee kaikkia tapauksia, joissa tilintarkastaja saa tietoonsa tällaisia seikkoja suorittaessaan tehtävänsä yrityksessä, jolla on läheiset sidokset luottolaitokseen. Tilintarkastajien velvollisuus ilmoittaa tarvittaessa toimivaltaisille viranomaisille luottolaitosta koskevista seikoista ja päätöksistä, jotka tulevat heidän tietoonsa heidän suorittaessaan tehtäviään muussa yrityksessä kuin luottolaitoksessa, ei sinänsä vaikuta heidän tehtäviensä luonteeseen tuossa yrityksessä eikä tapaan, jolla heidän on tehtävänsä hoidettava tällaisessa yrityksessä.
- (31) Pankkialan sisämarkkinoita luotaessa keskeisenä tekijänä ovat luottolaitosten omille varoille asetettavat yhteiset perussäännöt, sen vuoksi, että omilla varoilla voidaan taata luottolaitosten toiminnan jatkuvuus ja suojata säästöt. Tämä yhdenmukaistaminen vahvistaa luottolaitosten valvontaa ja edistää yhteensovittamista pankkialalla.
- (32) Tällaisia sääntöjä on sovellettava kaikkiin yhteisössä toimiluvan saaneisiin luottolaitoksiin.
- (33) Luottolaitoksen omilla varoilla voidaan kattaa tappioita, joiden kattamiseksi voittojen määrä ei ole riittävä. Viranomaisille omat varat ovat myös tärkeä peruste, erityisesti luottolaitosten vakavaraisuuden arvioimisessa ja valvontaan muutoin liittyen.
- (34) Luottolaitokset kilpailevat suoraan toistensa kanssa sisäisillä pankkimarkkinoilla, ja sen vuoksi omiin varoihin liittyvien määritelmien ja sääntöjen on oltava yhteneviä. Siksi omien varojen koostumusta koskevien perusteiden määrittelemisen ei tule jäädä yksinomaan jäsenvaltioiden tehtäväksi. Yhteisten perussääntöjen hyväksyminen on yhteisön edun mukaista, koska siten estetään kilpailun vääristymistä ja vahvistetaan yhteisön pankkijärjestelmää.
- (35) Tämän direktiivin määritelmässä asetetaan erien enimmäis- ja vähimmäismäärät siten, että kunkin jäsenvaltion harkittavaksi jää, käyttävätkö ne kaikkia tai joitakin eriä vai hyväksyvätkö ne erien määrille alemmat ylärajat.
- (36) Tässä direktiivissä täsmennetään perusteet tiettyjen omien varojen erien määrittelemiseksi niin, että jäsenvaltioilla säilyy oikeus soveltaa ankarampia säännöksiä ja määräyksiä.
- (37) Alkuvaiheessa yhteiset perussäännöt määritellään väljästi, jotta ne käsittäisivät kaikki yhteisön eri valtioissa omiin varoihin kuuluvat erät.
- (38) Omiin varoihin kuuluvien erien laadun mukaan tässä direktiivissä erotetaan toisistaan toisaalta ne erät, joista muodostuu peruspääoma, ja toisaalta ne erät, joista muodostuu lisäpääoma.
- (39) Sen osoittamiseksi, että ne erät, joista lisäpääoma muodostuu, eivät ole samanlaatuisia kuin ne erät, joista peruspääoma muodostuu, on suotavaa, ettei omiin varoihin sisältyvän lisäpääoman määrä ylitä 100 prosentilla peruspääomaa. Lisäksi eivät tietyt omiin varoihin sisältyvät lisäpääoman erät saa olla suurempia kuin 50 prosenttia peruspääomasta.
- (40) Kilpailun vääristymisen välttämiseksi julkiset luottolaitokset eivät saa sisällyttää omiin varoihinsa jäsenvaltioiden tai niiden alue- tai paikallishallintoviranomaisten niille myöntämiä takauksia.

- (41) Aina kun valvonnan yhteydessä on tarpeen määrätä luottolaitosten ryhmän konsolidoitu omien varojen määrä, tämä laskelma on tehtävä tämän direktiivin mukaisesti.
- (42) Omien varojen ja vakavaraisuussuhdeluvun laskemisessa sekä riskien keskittymisen arvioimisessa käytettävässä täsmällisessä laskentatekniikassa on otettava huomioon pankkien ja muiden rahoituslaitosten tilinpäätöksestä ja konsolidoidusta tilinpäätöksestä 8 päivänä joulukuuta 1986 annettu neuvoston direktiivi 86/635/ETY⁽¹⁾ johon sisältyy tiettyjä muutoksia perustamissopimuksen 44 artiklan 2 kohdan g alakohdan nojalla konsolidoiduista tilinpäätöksistä 13 päivänä kesäkuuta 1983 annettuun neuvoston direktiiviin 83/349/ETY⁽²⁾.
- (43) Tämä direktiivi on osa laajempaa kansainvälistä pyrkimystä lähentää toisiinsa tärkeimmissä maissa voimassa olevia omien varojen riittävyyttä koskevia säännöksiä ja määräyksiä.
- (44) Komissio laatii kertomuksen ja tarkastelee määrääjain omia varoja koskevia säännöksiä niiden tiukentamiseksi ja siten selkeämmin yhdenmukaisen yhteisen omien varojen määritelmän saavuttamiseksi. Sellainen yhdenmukaistaminen antaa mahdollisuuden omien varojen riittävyyden parantamiselle.
- (45) Vakavaraisuussuhdetta koskevat säännöt ovat tulos neuvoo-antavan pankkikomitean työstä; komitean tehtävänä on tehdä ehdotuksia komissiolle jäsenvaltioissa sovellettavien kertoimien yhteensovittamisesta.
- (46) Luottolaitosten valvonnassa sopivan vakavaraisuussuhteen määrittämisellä on keskeinen merkitys.
- (47) Sellainen suhdeluku, jossa varoja ja taseen ulkopuolisia eriä painotetaan niihin sisältyvän luottoriskin mukaisesti, on erityisen hyödyllinen vakavaraisuuden mitta.
- (48) Tämän vuoksi yhteisten standardien kehittäminen ilmaisee omien varojen suhdetta luottoriskille alttiisiin varoihin ja taseen ulkopuolisiin eriin on olennainen osa sitä yhdenmukaistamista, joka on välttämätöntä valvontamenetelmien vastavuoroiseksi tunnustamiseksi ja siten pankkialan sisämarkkinoiden aikaansaamiseksi.
- (49) Tässä suhteessa vakavaraisuussuhdetta koskevia sääntöjä on tarkasteltava yhdessä muiden, luottolaitosten valvonnan perusmenetelmien yhdenmukaistamisessa käytettävien erityisasiakirjojen kanssa.
- (50) Luottolaitosten edellytetään kilpailevan välittömästi keskenään sisäisillä pankkimarkkinoilla. Hyväksymällä yhteiset vakavaraisuutta koskevat standardit vakavaraisuussuhteelle asetetun vähimmäissuhdeluvun muodossa estetään kilpailun vääristymiä ja vahvistetaan yhteisön pankkijärjestelmää.
- (51) Tässä direktiivissä säädetään erilaisia painotuksia erilaisten rahoituslaitosten myöntämille takauksille. Sen vuoksi komissio sitoutuu selvittämään, vääristetäänkö tällä direktiivillä huomattavasti luottolaitosten ja vakuutusyritysten välistä kilpailua kokonaisuudessaan, ja harkitsemaan mainitun selvityksen perusteella, onko aihetta toteuttaa toimenpiteitä asian korjaamiseksi.
- (52) Liitteessä III määritetään, miten taseen ulkopuolisia eriä on käsiteltävä luottolaitosten pääomavaatimuksia laskettaessa. Sisämarkkinoiden moitteettoman toiminnan ja erityisesti tasapuolisten kilpailuedellytysten varmistamiseksi jäsenvaltioiden on pyrittävä siihen, että niiden toimivaltaiset viranomaiset hyväksyvät yhdenmukaisin perustein sopimusnettoutukset. Liite III on erään toisen kahdensivälisen nettoutuksen hyväksymistä rahoitusvalvonnan toimesta käsittelevän rahoitusvalvonnan kansainvälisen foorumin työn tulosten mukainen erityisesti siinä, että tiettyjen toimien kohdalla on mahdollista laskea vaadittavat omat varat nettosumman eikä bruttosumman perusteella edellyttäen, että on olemassa laillisesti sitovia sopimuksia, joilla varmistetaan luottoriskin rajoittuminen nettosummaan. Kansainvälisesti toimivia, yhteisön luottolaitosten kanssa monissa kolmansissa maissa kilpailevia luottolaitoksia ja luottolaitosryhmiä koskevat, laajemmalla kansainvälisellä tasolla hyväksytyt säännöt johtavat pörssien ulkopuolisten (OTC-) johdannaisopimusten tarkempaan valvontaan. Näistä tarkennuksista seuraa entistä tarkoituksenmukaisemmat vaatimukset vähimmäispääomasta, joissa otetaan huomioon valvojien hyväksymien nettoutussopimusten riskejä alentavat vaikutukset mahdollisiin tulevaisuuden luottoriskeihin. Keskitettynä vastapuolena toimivien selvitysyhteisöjen suorittamalla OTC-johdannaisopimusten selvityksellä on keskeinen asema tietyissä jäsenvaltioissa. On asianmukaista tunnustaa tällaisen selvityksen edut luottoriskin ja siihen liittyvän järjestelmäriskin alenemisen kannalta laskettaessa luottoriskiin liittyvää vakavaraisuusvaatimusta; on tarpeen, että selvitetävänä olevista OTC-johdannaisopimuksista aiheutuvalle nyky-

⁽¹⁾ EYVL L 372, 31.12.1986, s. 1.

⁽²⁾ EYVL L 193, 18.7.1983, s. 1, direktiivi sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna direktiivillä 90/605/ETY (EYVL L 317, 16.11.1990, s. 60).

hetken ja mahdolliselle tulevaisuuden luottoriskille on täysi vakuus ja että riski selvitysyhteisön riskien kasvamisesta yli asetetun vakuuden markkina-arvon poistetaan, jotta selvittävänä olevia OTC-johdannaisia käsitellään siirtymäkautena vakavaraisuuslaskennassa samalla tavalla kuin johdannaisia, joilla käydään kauppaa pörssissä. Toimivaltaisten viranomaisten on oltava vakuuttuneita siitä, että alkuperäisten vakuusvaatimusten ja lisävakausvaatimusten taso sekä asetetun vakuuden antaman suojan laatu ja taso ovat riittävät. Liite III antaa niille luottolaitoksille, jotka sijaitsevat jossakin jäsenvaltiossa, saman mahdollisuuden saada viranomaishyväksyntä kahdenväliselle nettoutukselle ja näin antaa niille samat kilpailuedellytykset. Sääntöjen on oltava tasapainoisia ja omiaan edelleen tehostamaan toiminnan varovaisen valvonnan soveltamista luottolaitosalalla. Jäsenvaltioiden toimivaltaisten viranomaisten olisi varmistettava, että korjaustekijöiden laskenta perustuu tosiasiallisiin eikä nimellisiin määriin.

- (53) Tässä direktiivissä säädetty vakavaraisuussuhteen vähimmäismäärä nostaa yhteisön luottolaitosten omien varojen tasoa. On hyväksytty kahdeksan prosentin taso vuoden 1988 alussa voimassa olleita pääomavaatimuksia koskevan tilastoselvityksen perusteella.
- (54) On suotavaa, että luottolaitosten suurten riskikeskittymien seuranta koskevat keskeiset säännöt yhdenmukaistetaan. On tärkeää jättää jäsenvaltioille mahdollisuus antaa tiukempia säännöksiä kuin tässä direktiivissä säädetty.
- (55) Luottolaitosten suurten riskikeskittymien valvonta ja tarkastaminen on olennainen osa niiden valvontaa. Riskien liiallinen keskittyminen yhteen asiakkaaseen tai keskenään sidossuhteessa oleviin asiakkaisiin voi johtaa sellaisten tappioiden mahdollisuuteen, joita ei voida hyväksyä. Tällaisen tilanteen voidaan katsoa olevan haitallinen luottolaitoksen vakavaraisuudelle.
- (56) Luottolaitokset kilpailevat itse asiassa suoraan keskenään sisäisillä pankkimarkkinoilla, ja sen vuoksi sovellettavien valvontavelvoitteiden on oltava samanlaisia koko yhteisössä. Sen vuoksi niistä perusteista, joita sovelletaan suurten riskikeskittymien määrittelemiseksi, olisi oltava oikeudellisesti sitovia määräyksiä yhteisössä eikä niitä voida jättää täysin jäsenvaltioiden harkintavaltaan. Yhteisten säännösten antaminen edistää paremmin yhteisön etuja, koska siten estetään eroavuuksia kilpailun edellytyksissä ja samalla vahvistetaan yhteisön pankkijärjestelmää.
- (57) Luottolaitosten vakavaraisuussuhdetta koskevissa säännöksissä on luettelo luottolaitosten luottoriskeistä. Sen vuoksi on suotavaa, että tätä luetteloa käytetään riskien määrittelemiseksi, jotta suuria riskikeskittymiä voidaan rajoittaa. Ei ole kuitenkaan suotavaa viitata periaatteessa kyseisissä säännöksissä vahvistettuihin painotuksiin tai riskiryhmiin. Nämä painotukset ja riskiryhmät on tarkoitettu yleisen vakavaraisuuden vaatimuksen toteuttamiseksi, jotta katettaisiin luottolaitosten luottoriski. Suuria riskikeskittymiä koskevan sääntelyn tavoitteena on rajoittaa luottolaitokselle yhdestä asiakkaasta tai keskenään sidossuhteessa olevista asiakkaista aiheutuvaa riskiä, joka aiheutuu tappion enimmäismäärästä. Sen vuoksi on tarpeen päättää varovaisesta menettelystä, jossa pääsääntöisesti otetaan huomioon riskien nimellisarvo soveltamatta painotuksia tai riskiryhmiä.
- (58) On noudatettava erityistä varovaisuutta, kun luottolaitos ottaa oman emoyhtiön tai muiden tämän emoyhtiön tytäryhtiöiden osalta riskin. Luottolaitoksen ottamien riskien hallinta on suoritettava täysin itsenäisesti noudattaen vakaan pankkijohtamisen periaatteita kiinnittämättä huomiota mihinkään muihin tämän periaatteen ulkopuolisiin seikkoihin. Tässä direktiivissä säädetään tapauksista, joissa henkilöllä suoraan tai välillisesti määräosuuden välityksellä oleva määräämisvalta luottolaitoksessa on omiaan aiheuttamaan haittaa laitoksen järkevälle ja vakaalle hoidolle, jolloin toimivaltaisten viranomaisten on toteutettava tilanteen lopettamiseksi aiheelliset toimenpiteet. Suurten riskikeskittymien ollessa kyseessä on myös tarpeen antaa luottolaitoksen omassa ryhmässään ottamia riskejä koskevia erityisiä säännöksiä ja asettaa tällaisissa tapauksissa erityisesti tiukempia rajoituksia kuin muille riskeille. Tätä tiukkaa rajoitusta ei kuitenkaan pidä soveltaa silloin, kun emoyhtiö on rahoitushallintayhtiö tai luottolaitos, ja kun muut tytäryhtiöt ovat luottolaitoksena, rahoituslaitoksia tai pankkitoimintaa avustavia palveluja tarjoavia yrityksiä sikäli, että kaikki nämä yritykset ovat luottolaitoksen konsolidoidun valvonnan kohteena. Tässä tapauksessa näin muodostetun kokonaisuuden konsolidoitu valvonta itse asiassa mahdollistaa riittävän tehokkaan ja sellaisen valvonnan, ettei se vaadi tiukempia riskien rajoitusta koskevia säädöksiä. Samalla tavoin kannustetaan pankkiryhmittymiä järjestämään rakenteensa siten, että konsolidoitu valvonta voidaan toteuttaa, mikä on toivottavaa, koska siten on mahdollista saada aikaan kattavampi valvonta.
- (59) Konsolidoitua valvontaa, jotta se olisi tehokas, on voitava soveltaa kaikkiin pankkiryhmiin, mukaan lukien emoyritys, joka ei ole luottolaitos. Toimivaltaisilla viranomaisilla on oltava tarpeelliset oikeudelliset keinot tällaisen valvonnan toteuttamiseksi.
- (60) Niiden ryhmien osalta, jotka toimivat usealla alalla ja joiden emoyrityksellä on ainakin yhdessä luottolaitoksena

toimivassa tytäryhtiössä määräysvalta, toimivaltaisten viranomaisten on kyettävä arvioimaan luottolaitoksen taloudellinen tila tällaisessa ryhmässä. Jäsenvaltiot voivat siihen asti, kunnes myöhempi yhteensovittaminen on toteutettu, päättää aiheellisista konsolidointimenetelmistä tämän direktiivin tavoitteen toteuttamiseksi. Toimivaltaisilla viranomaisilla on ainakin oltava käytettävissään keinot, jotka tekevät mahdolliseksi saada tehtävän hoitamiseksi tarpeelliset tiedot kaikista ryhmän yrityksistä. On järjestettävä eri rahoitusalojen valvonnasta vastuussa olevien viranomaisten välinen yhteistoiminta niiden yritysyhtymien osalta, jotka harjoittavat monia rahoitustoiminnan muotoja.

edellyttää toimivaltaisten viranomaisten ja komission yhteistyötä neuvoo-antavassa komiteassa etenkin pyrittäessä tiiviimpään yhteensovittamiseen. Jäsenvaltioiden toimivaltaisten viranomaisten neuvoo-antavan komitean perustaminen ei estä luottolaitosten liiketoiminnan aloittamista ja sen harjoittamista valvovien viranomaisten muunlaista yhteistyötä eikä etenään yhteistyötä yhteisryhmässä (groupe de contact), joka on perustettu pankkitoimintaa valvovien viranomaisten välille.

(61) Jäsenvaltiot voivat myös kieltäytyä myöntämästä pankkitoimilupaa tai peruuttaa myöntämänsä pankkitoimiluvan, kun on kyse rakenteeltaan tietyntyyppisistä ryhmistä, jotka ne arvioivat sopimattomiksi pankkitoiminnan harjoittamiseen nimenomaan, koska sellaisia rakenteita ei voida valvoa tyydyttävästi. Tältä osin toimivaltaisilla viranomaisilla on tämän direktiivin 7 artiklan 1 kohdan ensimmäisessä alakohdassa ja 2 kohdassa, 14 artiklan 1 kohdan c alakohdassa ja 16 artiklassa mainittu toimivalta, jotta tataan luottolaitosten järkevä ja vakaa hoito.

(62) Jäsenvaltiot voivat myös järjestää soveltuvin menettelyin niiden ryhmien valvonnan, joiden rakennetta tämä direktiivi ei koske. On aiheellista huolehtia tämän direktiivin säännösten täydentämisestä, jotta voitaisiin kattaa tällaiset rakenteet sikäli kuin ne yleistyvät.

(63) Konsolidoidun valvonnan on katettava kaikki liitteessä I määritellyt liiketoimet. Sen vuoksi kaikki yritykset, jotka harjoittavat pääasiallisesti näitä toimia, on sisällytettävä konsolidoituun valvontaan. Sen vuoksi rahoituslaitoksen määritelmän on katettava kaikki nämä liiketoimet.

(64) Direktiivissä 86/635/ETY sekä direktiivissä 83/349/ETY säädetään luottolaitosten konsolidoitujen tilinpäätösten julkaisemisesta koskevista konsolidointisäännöksistä. Sen vuoksi on mahdollista määrittellä tarkemmin toiminnan vakauden konsolidoidussa valvonnassa käytettävät menetelmät.

(65) Luottolaitosten konsolidoidun valvonnan tavoitteena on nimenomaan näiden laitosten tallettajien etujen suojeleminen ja rahoitusjärjestelmän vakauden varmistaminen.

(66) Tämän direktiivin alaan sekä muiden luottolaitoksia koskevien direktiivien alaan kuuluvien ongelmien tutkiminen

(67) Tämän direktiivin teknisiin yksityiskohtaisiin sääntöihin voi määrääjain olla tarpeen pankkialan uusien kehityspiirteiden huomioon ottamiseksi tehdä teknisiä muutoksia. Komissio tekee sille perustamissopimuksen mukaan siirretyn täytäntöönpanovallan nojalla tällaiset tarpeelliset muutokset kuultuaan neuvoo-antavaa pankkikomiteaa. Tämän direktiivin täytäntöönpanemiseksi tarvittavista toimenpiteistä olisi päätettävä menettelystä komissiolle siirrettyä täytäntöönpanovaltaa käytettäessä 28 päivänä kesäkuuta 1999 tehdyn neuvoston päätöksen 1999/468/EY⁽¹⁾ mukaisesti.

(68) Tämän direktiivin 36 artiklan 1 kohdan mukaan sallitaan osuuskunta- tai rahastomuotoisten luottolaitosten käsitellä lainanottajien yhteisvastuullisia sitoumuksia, 34 artiklan 2 kohdan 7 alakohdassa tarkoitettuina omina varoina. Tanskan hallitus on ilmaissut olevansa erittäin kiinnostunut siitä, että sen muutamat osuuskunta- tai rahastomuotoiset kiinnitysluottolaitokset muunnettaisiin julkisiksi osakeyhtiöiksi. Tämän muutoksen helpottamiseksi tai sen mahdollistamiseksi on välttämätöntä säätää tilapäisesti poikkeuksesta, jolla sallitaan niiden sisällyttää osan yhteisvastuullisista sitoumuksista omiin varoihin. Tällä tilapäisellä poikkeuksella ei saisi olla haitallisia vaikutuksia luottolaitosten väliseen kilpailuun.

(69) Luottolaitosten asunto-obligaatioiden omistuksen painottaminen 20 prosentilla saattaa aiheuttaa häiriöitä sellaisilla kansallisilla rahoitusmarkkinoilla, joilla nämä sijoitusvälineet ovat keskeisiä. Siinä tapauksessa toteutetaan väliaikaiset toimenpiteet 10 prosentin riskipainotuksen soveltamiseksi. Arvopaperistamismarkkinat kehittyvät nopeasti. Sen vuoksi on toivottavaa, että komissio tarkastelee jäsenvaltioiden kanssa esinevakuudellisten arvopapereiden vakavaraisuusvalvonnan kannalta asianmukaista kohtelua ja esittää ennen 22 päivää kesäkuuta 1999 ehdotuksia, joiden tarkoituksena on mukauttaa olemassa olevaa lainsäädäntöä vakavaraisuusvalvonnan kannalta asianmukaisen kohtelun määrittämiseksi esinevakuudellisille arvopapereille. Toimivaltaiset viranomaiset voivat sallia 50 prosentin painotuksen sellaisten varojen osalta, joiden vakuutena on kiinnitys toimisto- tai monitoimiliiketoimiloihin 31 päivään joulukuuta 2006 saakka. Kiinnitetty omaisuus on

⁽¹⁾ EYVL L 184, 17.7.1999, s. 23.

arvioitava erittäin tiukkoja perusteita noudattaen ja arviointi on uusittava säännöllisesti liiketilamarkkinoiden kehityksen huomioon ottamiseksi. Omaisuuden on oltava omistajan käytössä tai tämän vuokralle antama. Tämä 50 prosentin painotus ei koske kiinteistönjalostukseen annettuja lainoja.

- (70) Suuria riskikeskittymiä koskevien säännösten sopusointuisen täytäntöönpanon varmistamiseksi on suotavaa, että jäsenvaltioille sallitaan säätää kaksivaiheisesti uusien rajoitusten soveltamisesta. Pienten luottolaitosten osalta pidempi siirtymäkausi voi olla perusteltu siltä osin kuin 25 prosentin säännön liian pikainen soveltaminen voi vähentää niiden luotonantotoimintaa liian nopeasti.

- (71) Myös luottolaitosten uudelleenorganisoinnin ja toiminnan lopettamisen edellytysten yhdenmukaistaminen jatkuu.

- (72) On myös yhdenmukaistettava tarpeelliset välineet luottolaitosten maksuvalmiusriskien valvomiseksi.

- (73) Tämä direktiivi ei vaikuta jäsenvaltioita velvoittaviin määräaikoihin, joiden kuluessa niiden on saatettava osaksi kansallista lainsäädäntöä liitteessä V olevassa B osassa tarkoitettut direktiivit,

OVAT ANTANEET TÄMÄN DIREKTIIVIN:

SISÄLLYSLUETTELO

		Sivu
I OSASTO	MÄÄRITELMÄT JA SOVELTAMISALA	12
1 artikla	Määritelmät	12
2 artikla	Soveltamisala	14
3 artikla	Muita yrityksiä kuin luottolaitoksia koskeva kielto vastaanottaa yleisöltä talletuksia tai muita takaisin maksettavia varoja	15
II OSASTO	TOIMINNAN ALOITTAMISTA JA HARJOITTAMISTA KOSKEVAT EDELLYTYKSET	16
4 artikla	Toimilupa	16
5 artikla	Perustamispääoma	16
6 artikla	Johdon vastuuhenkilöt ja luottolaitosten keskushallinnon sijainti	16
7 artikla	Osakkeenomistajat ja jäsenet	17
8 artikla	Toimintaohjelma ja organisaatorakenne	17
9 artikla	Liiketoiminnan harjoittamisen taloudellinen tarkoitus	17
10 artikla	Toimiluvan hylkääminen	17
11 artikla	Toimiluvan tiedoksi antaminen komissiolle	17
12 artikla	Muiden jäsenvaltioiden toimivaltaisten viranomaisten kuuleminen ennakolta	17
13 artikla	Toisessa jäsenvaltiossa toimiluvan saaneiden luottolaitosten sivukonttorit	18
14 artikla	Toimiluvan peruuttaminen	18
15 artikla	Toiminimi	18
16 artikla	Määräosuus luottolaitoksessa	18
17 artikla	Sisäisen tarkastuksen järjestelyt ja menetelmät	19
III OSASTO	SÄÄNNÖKSET SIJOITTAUTUMISOIKEUDESTA JA PALVELUJEN TARJOAMISEN VAPAUDESTA	19
18 artikla	Luottolaitokset	19
19 artikla	Rahoituslaitokset	19
20 artikla	Sijoittautumisoikeuden käyttö	20
21 artikla	Palvelujen tarjoamisen vapauden käyttö	21
22 artikla	Vastaanottavan jäsenvaltion toimivaltaisten viranomaisten toimivalta	21
IV OSASTO	SUHTEET KOLMANSIIN MAIHIN	22
23 artikla	Kolmansien maiden yritysten tytäryrityksistä ilmoittaminen ja näiden maiden markkinoille pääsyn edellytykset	22
24 artikla	Yhteisön ulkopuolisten luottolaitosten sivukonttorit	23
25 artikla	Konsolidoinnin perusteella tapahtuvaa valvontaa koskeva yhteistoiminta kolmansien maiden toimivaltaisten viranomaisten kanssa	23
V OSASTO	TOIMINNAN VAKAUDEN VALVONNAN PERIAATTEET JA TEKNISET VÄLINEET	24
1 luku	Toiminnan vakauden valvonnan periaatteet	24
26 artikla	Kotijäsenvaltion toimivalta valvonnassa	24
27 artikla	Vastaanottavan jäsenvaltion toimivalta	24
28 artikla	Yhteistoiminta valvonnassa	24

		Sivu
29 artikla	Toiseen jäsenvaltioon sijoittautuneiden sivukonttorien tarkastus paikalla	24
30 artikla	Tietojenvaihto ja salassapitovelvollisuus	24
31 artikla	Lakisääteisen tilinpäätöksen ja konsolidoidun tilinpäätöksen tarkastuksesta vastuussa olevien henkilöiden velvollisuudet	26
32 artikla	Toimivaltaisten viranomaisten toimivalta määrätä seuraamuksia	27
33 artikla	Tuomioistuinkäsittely	27
2 luku	Vakavaraisuuden valvonnan tekniset välineet	27
1 jakso	<i>Omat varat</i>	27
34 artikla	Yleiset periaatteet	27
35 artikla	Muut erät	28
36 artikla	Omia varoja koskevat muut säännökset	29
37 artikla	Omien varojen laskutapa konsolidoinnin perusteella	29
38 artikla	Vähennykset ja rajoitukset	30
39 artikla	Toimivaltaisille viranomaisille annettava todistus säännösten noudattamisesta	30
2 jakso	<i>Vakavaraisuussuhde</i>	30
40 artikla	Yleiset periaatteet	30
41 artikla	Vakavaraisuussuhteen osoittaja: omat varat	30
42 artikla	Vakavaraisuussuhteen nimittäjä: varojen ja taseen ulkopuolisten erien riskipainotettu arvo	30
43 artikla	Riskien painottaminen	31
44 artikla	Jäsenvaltioiden aluehallinnon tai paikallishallinnon viranomaisilta olevien saatavien painottaminen	33
45 artikla	Muut painotukset	33
46 artikla	Hallinnolliset toimet ja muut kuin kaupalliset yritykset	33
47 artikla	Vakavaraisuussuhteen taso	33
3 jakso	<i>Suuret riskikeskittymät</i>	34
48 artikla	Suurista riskikeskittymistä ilmoittaminen	34
49 artikla	Suuriin riskikeskittymiin sovellettavat rajoitukset	34
50 artikla	Suurten riskikeskittymien valvonta konsolidoidulla perusteella ja perusteella, jota ei ole konsolidoitu	36
4 jakso	<i>Määräosuus muissa yrityksissä kuin luotto- ja rahoituslaitoksissa</i>	36
51 artikla	Määräosuuksien kokonaismäärää koskevat rajoitukset muissa yrityksissä kuin luotto- tai rahoituslaitoksissa	36
3 luku	Valvonta konsolidoinnin perusteella	37
52 artikla	Luottolaitosten valvonta konsolidoinnin perusteella	37
53 artikla	Toimivaltaiset viranomaiset, jotka ovat vastuussa valvonnasta konsolidoinnin perusteella	38
54 artikla	Konsolidointitapa ja konsolidoinnin laajuus	39
55 artikla	Tiedot, jotka monialan hallintayhtiöiden ja niiden tytäryhtiöiden on annettava	39
56 artikla	Toimenpiteet, jotka on tarkoitettu helpottamaan konsolidoinnin perusteella tapahtuvaa valvontaa	40
VI OSASTO	NEUVOA-ANTAVA PANKKIKOMITEA	41
57 artikla	Neuvoa-antavan pankkikomitean kokoonpano ja tehtävät	41
58 artikla	Toimiluvan myöntämistä koskevien edellytysten tarkistaminen	41
59 artikla	Seurannassa tarvittavat suhdeluvut	41

		Sivu
VII OSASTO	TÄYTÄNTÖÖNPANOVALTA	42
60 artikla	Tekniset mukautukset	42
VIII OSASTO	SIIRTYMÄ- JA LOPPUSÄÄNNÖKSET	42
1 luku	Siirtymäsäännökset	42
61 artikla	Siirtymäsäännökset 36 artiklan osalta	42
62 artikla	Siirtymäsäännökset 43 artiklan osalta	43
63 artikla	Siirtymäsäännökset 47 artiklan osalta	44
64 artikla	Siirtymäsäännökset 49 artiklan osalta	44
65 artikla	Siirtymäsäännökset 51 artiklan osalta	45
2 luku	Loppusäännökset	45
66 artikla	Tietojen anto komissiolle	45
67 artikla	Kumotut direktiivit	45
68 artikla	Voimaantulo	45
69 artikla	Osoitus	45
LIITE I	Luettelo vastavuoroisesti tunnustetuista toimista	46
LIITE II	Taseen ulkopuolisten erien luokitus	47
LIITE III	Taseen ulkopuolisten erien käsittely	48
LIITE IV	Taseen ulkopuolisten erien lajit	52
LIITE V — A osa	Kumotut direktiivit ja niiden muutokset (67 artiklassa tarkoitettut)	53
LIITE V — B osa	Kansallisen lainsäädännön osaksi saattamisen määräajat (67 artiklassa tarkoitettut)	54
LIITE VI	Vastaavuustaulukko	55

I OSASTO

MÄÄRITELMÄT JA SOVELTAMISALA

1 artikla

Määritelmät

Tässä direktiivissä tarkoitetaan:

- 1) 'luottolaitoksella' yritystä, jonka liiketoimintana on vastaanottaa yleisöltä talletuksia tai muita takaisinmaksettavia varoja ja myöntää luottoja omaan lukuunsa.
 - 2) 'toimiluvalla' viranomaisten missä tahansa muodossa antama asiakirjaa, jolla luottolaitokselle annetaan lupa harjoittaa liiketoimintaansa;
 - 3) 'sivukonttorilla' liiketoimipaikkaa, joka on luottolaitoksesta oikeudellisesti riippuvainen osa ja jossa harjoitetaan suoraan kaikkia tai joitain luottolaitosten liiketoimintaan olennaisesti kuuluvia toimia; yhteen jäsenvaltioon luottolaitoksen perustamia useita liiketoimipaikkoja pidetään yhtenä sivukonttorina niiden lukumäärästä rippumatta silloin, kun luottolaitoksen kotipaikka on toisessa jäsenvaltiossa;
 - 4) 'toimivaltaisilla viranomaisilla' kansallisia toimivaltaisia viranomaisia, joilla on toimivalta lain tai muun säädöksen perusteella valvoa luottolaitoksia;
 - 5) 'rahoituslaitoksella' muuta yritystä kuin luottolaitosta, jonka pääasiallisena toimintana on hankkia omistusyhteyksiä tai harjoittaa yhtä tai useampaa liitteessä I olevassa 2—12 kohdassa lueteltua toimintaa;
 - 6) 'kotijäsenvaltiolla' jäsenvaltiota, jossa luottolaitokselle on 4—11 artiklan mukaisesti myönnetty toimilupa;
 - 7) 'vastaanottavalla jäsenvaltiolla' jäsenvaltiota, jossa luottolaitoksella on sivukonttori tai jossa se tarjoaa palveluja;
 - 8) 'määräämisvallalla' direktiivin 83/349/ETY 1 artiklan määritelmän mukaista suhdetta emoyrityksen ja tytäryhtiön välillä tai samanluonteista suhdetta minkä tahansa luonnollisen henkilön tai oikeushenkilön ja yrityksen välillä;
 - 9) 'omistusyhteydellä' konsolidoinnin perusteella tapahtuvan valvonnan soveltamisessa sitä, että omistaa yrityksen ääni-oikeudesta tai pääomasta suoraan tai välillisesti vähintään 20 prosenttia;
 - 10) 'määräosuudella' sitä, että omistaa yrityksen äänioikeudesta tai pääomasta suoraan tai välillisesti vähintään 10 prosenttia taikka jonka nojalla on mahdollista vaikuttaa huomattavasti sen yrityksen johtamiseen, jossa omistusyhteys on;
 - 11) 'perustamispääomalla' 34 artiklan 2 kohdan 1 ja 2 alakohdan mukaista pääomaa;
 - 12) 'emoyrityksellä' direktiivin 83/349/ETY 1 ja 2 artiklan määritelmän mukaista emoyritystä.
- Konsolidoinnin perusteella tapahtuvan valvonnan soveltamisessa ja suurten riskien valvonnassa pidetään emoyrityksenä: direktiivin 83/349/ETY 1 artiklan ensimmäisessä kohdassa tarkoitettua emoyritystä sekä kaikkia muita yrityksiä, joilla on toimivaltaisten viranomaisten mukaan tosiasiaa määrävä vaikutusvalta toiseen yritykseen;
- Konsolidoinnin perusteella tapahtuvan valvonnan soveltamisessa ja suurten riskien valvonnassa pidetään tytäryhtiönä: direktiivissä 83/349/ETY 1 artiklan 1 kohdassa tarkoitettua tytäryritystä sekä kaikkia muita yrityksiä, joihin emoyritys toimivaltaisten viranomaisten mukaan käyttää määrävää vaikutusvaltaa.

Jokaisen tytäryrityksen tytäryritys katsotaan kuuluvan emoyritykseen, joka on näiden tytäryritysten johdossa;

- 14) 'A alueella' kaikkia jäsenvaltioita ja kaikkia muita maita, jotka ovat Taloudellisen yhteistyön ja kehityksen järjestön (OECD) täysjäseniä, sekä maita, jotka ovat solmineet erityisiä lainanantosopimuksia Kansainvälisen valuuttarahaston (IMF) kanssa valuuttarahaston ns. yleisten lainajärjestelyjen (GAB) puitteissa. Kuitenkin jokainen maa, joka järjestellee uudelleen ulkomaanvelkansa aikaa, poistetaan 'A alue' -luokituksesta viiden vuoden ajaksi;
- 15) 'B alueella' kaikkia maita, jotka eivät kuulu A alueeseen;
- 16) 'A alueen luottolaitoksella' kaikkia jäsenvaltioissa toimiluvan saaneita luottolaitoksia 4 artiklan mukaisesti, mukaan lukien niiden kolmansissa maissa olevat sivukonttorit, ja kaikkia 1 kohdan 1 alakohdan määritelmän mukaisia yksityisiä ja julkisia yrityksiä, joilla on toimilupa muissa A alueen maissa niiden sivukonttorit mukaan lukien;
- 17) 'B alueen luottolaitoksilla' kaikkia 1 kohdan 1 alakohdan määritelmän mukaisia yksityisiä ja julkisia A alueen ulkopuolella toimiluvan saaneita yrityksiä mukaan lukien niiden yhteisössä olevat sivukonttorit;
- 18) 'muulla kuin pankkialalla' kaikkia muita lainanottajia kuin 16 ja 17 kohdassa määriteltyjä luottolaitoksia, keskuspankkeja ja keskushallintoa, aluehallintoa ja kunnallisia viranomaisia, Euroopan yhteisöjä, Euroopan investointipankkia (EIP) ja 19 alakohdassa määriteltyjä monenkeskisiä kehityspankkeja;
- 19) 'monenkeskisillä kehityspankeilla' Kansainvälistä jäsenrakennuspankkia, Kansainvälistä rahoitusyhtiötä, Latinalaisen Amerikan kehityspankkia, Aasian kehityspankkia, Afrikan kehityspankkia, Euroopan neuvoston asutusrahastoa, Pohjoismaiden Investointipankkia ja Karibian alueen kehityspankkia; Euroopan jälleenrakennus- ja kehityspankkia, Euroopan investointirahastoa, Keski-Amerikan rahoitusyhtiötä;
- 20) 'korkean riskin, keskimääräisen riskin, keskimääräisen/alhaisen riskin tai alhaisen riskin' sisältävillä taseen ulkopuolisilla erillä 43 artiklan 2 kohdassa tarkoitettuja ja liitteessä II lueteltuja eriä;
- 21) 'rahoitusalan hallintayhtiöllä' rahoituslaitosta, jonka tytäryhtiöissä on yksinomaan tai pääasiallisesti yksi tai useampi luotto- tai rahoituslaitos, ja tällaisista tytäryrityksistä vähintään yksi on luottolaitos;
- 22) 'monialan hallintayhtiöllä' emoyritystä, joka on muu kuin rahoitushallintayhtiö tai luottolaitos ja jonka tytäryrityksistä vähintään yksi on luottolaitos;
- 23) 'pankkitoimintaa avustavia palveluja tuottavalla yrityksellä' yritystä, jonka pääasiallisessa liiketoiminnassa on kyse kiinteistöjen hallinnasta tai hoidosta, tietopalvelujen hoidosta tai kaikesta muusta vastaavasta toiminnasta, jonka ominaispiirteensä on, että se on yhden tai useamman luottolaitoksen toimintaa avustavaa;
- 24) 'riskillä' sovellettaessa 48, 49 ja 50 artiklaa 43 artiklassa ja liitteessä II ja IV tarkoitettuja varoja ja taseen ulkopuolisia eriä kuitenkin soveltamatta näissä säännöksissä säädettyjä painotuksia tai riskiryhmiä; kyseisessä liitteessä IV tarkoitettua riskiä lasketaan liitteessä III esitetyn jonkin menetelmän mukaisesti kuitenkin soveltamatta vastapuolta varten säädettyjä painotuksia; toimivaltaisten viranomaisten kanssa voidaan sopia, että laskettaessa kaikki erät, jotka omat varat kattavat kokonaan edellyttäen, että sellaisia omia varoja ei käytetä vakavaraisuussuhdetta ja muita valvontaa koskevia suhdelukuja laskettaessa, joista on säädetty tässä direktiivissä ja muissa yhteisön säädöksissä, voidaan olla ottamatta lukuun riskiä määriteltäessä; riskeihin ei saa sisältyä:
 - kun on kyse valuuttakauppaan liittyvistä tapahtumista riskit, jotka esiintyvät tavallisesti maksuselvittelyn aikana 48 tunnin kuluessa maksusta,
 - tai
 - kun on kyse arvopapereiden ostoa tai myyntiä koskevista maksutapahtumista riskit, jotka esiintyvät tavallisesti maksuselvittelyn aikana viiden työpäivän kuluessa maksusta tai arvopapereiden luovuttamisesta, jos tämä on aikaisemmin;
- 25) 'keskenään sidossuhteissa olevien asiakkaiden ryhmillä'
 - kahta tai useampaa luonnollista henkilöä tai oikeushenkilöä, jotka muodostavat kokonaisuuden riskin osalta, jollei toisin osoiteta, koska yhdellä niistä on suoraan tai välillisesti määräysvalta toiseen tai toisiin nähden, taikka
 - kahta tai useampaa luonnollista tai oikeushenkilöä, jotka eivät harjoita toisiinsa nähden mitään määräysvaltaa ensimmäisen luetelmakohdan mukaisesti, mutta joita on pidettävä riskin kannalta kokonaisuutena sen vuoksi, että niiden välillä on sellainen sidossuhde, että on todennäköistä, että jos yhdellä niistä on rahoitusongelmia niin yhdellä tai kaikilla muilla on todennäköisesti maksuvaikeuksia;

26) 'läheisillä sidoksilla' tilannetta, jossa kahden tai useamman luonnollisen henkilön tai oikeushenkilön välillä on sidossuhde:

- a) omistusyhteyden kautta, eli että yrityksestä suoraan tai välillisesti määräysvallan kautta pidetään hallussa vähintään 20 prosenttia yrityksen äänioikeudesta tai pääomasta; tai
- b) määräysvallan kautta, eli kaikissa direktiivin 83/349/ETY 1 artiklan 1 ja 2 kohdassa tarkoitetuissa tapauksissa emoyrityksen ja tytäryhtiön välisen sidoksen kautta taikka samanluonteisen minkä tahansa luonnollisen henkilön tai oikeushenkilön ja yrityksen välisen sidoksen kautta; myös tytäryrityksen tytäryritys katsotaan näiden yritysten johdossa toimivan emoyrityksen tytäryritykseksi.

Tilanteiden, joissa kaksi luonnollista henkilöä tai oikeushenkilöä tai useampi luonnollinen henkilö tai oikeushenkilö on määräysvallan kautta pysyvästi sidoksissa yhteen ja samaan henkilöön, katsotaan myös muodostavan läheisen sidoksen tällaisten henkilöiden välille;

27) 'virallisesti hyväksytyillä pörseillä' toimivaltaisten viranomaisten hyväksymiä pörsejä,

- i) jotka toimivat säännöllisesti;
- ii) joilla on pörssin kotimaan asianomaisten viranomaisien antamat tai hyväksymät säännöt, joissa määritellään pörssin toiminnan edellytykset, pörssiin pääsyn edellytykset sekä ne edellytykset, jotka sopimusten on täytettävä, jotta niillä voitaisiin tehokkaasti käydä kauppaa pörssissä;
- iii) joilla on selvitysjärjestelmä, jossa vaaditaan liitteessä IV lueteltujen sopimusten osalta sellainen päivittäinen vakuusvaatimus, jonka toimivaltaiset viranomaiset katsovat antavan riittävän suojan.

2 artikla

Soveltamisala

1. Tätä direktiiviä sovelletaan luottolaitosten liiketoiminnan aloittamiseen ja sen harjoittamiseen. Sitä sovelletaan kaikkiin luottolaitoksiin.

2. Rahoitushallintayhtiöihin ja monialan hallintayhtiöihin, joiden kotipaikka on yhteisössä, sovelletaan myös 25 ja 52—56 artiklaa.

Laitoksia, jotka ovat 3 kohdan nojalla pysyvästi poissuljettuja laitoksia, lukuun ottamatta kuitenkaan jäsenvaltioiden keskuspankkeja, pidetään rahoituslaitoksina 25 ja 52—56 artiklaa sovellettaessa.

3. Tätä direktiiviä ei sovelleta:

- jäsenvaltioiden keskuspankkeihin,
- postisiirtoa hoitaviin laitoksiin,
- Belgiassa seuraavaan laitokseen: "Institut de Réescompte et de Garantie / Herdiscontering- en Waarborginstituut",
- Tanskassa seuraaviin laitoksiin: "Dansk Eksportfinansieringsfond", "Danmarks Skibskreditfond" ja "Dansk Landbrugs Realkreditfond",
- Saksassa seuraavaan laitokseen: "Kreditanstalt für Wiederaufbau", yrityksiin, joita "Wohnungsgemeinnützigkeitsgesetz"—lain nojalla pidetään osana valtion asuntopolitiikkaa ja jotka eivät pääasiallisesti harjoita pankkitoimintaa, sekä yrityksiin, joita kyseisen lain nojalla pidetään voittoa tavoittelemattomina asuntoalan yrityksinä,
- Kreikassa seuraaviin laitoksiin: "Ελληνική Τράπεζα Βιομηχανικής Αναπτύξεως, (Elliniki Trapeza Viomichanikis Anaptyxeos), Ταμείο Παρακαταθηκών και Δανείων (Tamio Parakatathikon kai Danion) ja Ταχυδρομικό Ταμιευτήριο (Tachidromiko Tamieftirio)",
- Espanjassa seuraavaan laitokseen: "Instituto de Crédito Oficial",
- Ranskassa seuraavaan laitokseen: "Caisse des dépôts et consignations",
- Irlannissa "credit unions"— ja "friendly societies" -luotto-osuuskuntiin,
- Italiassa seuraavaan laitokseen: "Cassa Depositi e Prestiti",
- Alankomaissa seuraaviin laitoksiin: "Nederlandse Investeringsbank voor Ontwikkelingslanden NV", "NV Noordelijke Ontwikkelingsmaatschappij", "NV Industriebank Limburgs Instituut voor Ontwikkeling en Financiering", sekä "Overijsselse Ontwikkelingsmaatschappij NV",
- Itävallassa yrityksiin, joita pidetään voittoa tavoittelemattomina rakennusalan yrityksinä, sekä "Österreichische Kontrollbank AG"-pankkiin,

— Portugalissa "Caixas Económicas" -laitoksiin, jotka ovat olemassa 1 päivänä tammikuuta 1986 ja jotka eivät ole osakeyhtiömuotoisia, ja "Caixa Económica Montepio Geral" -laitokseen,

— Suomessa seuraaviin laitoksiin: "Teollisen yhteistyön rahasto Oy / Fonden för industriellt samarbete Ab" ja "Kera Oy / Kera Ab",

— Ruotsissa seuraavaan laitokseen: "Svenska Skeppshypotekskassan",

— Yhdistyneessä kuningaskunnassa seuraaviin laitoksiin: "National Savings Bank", "Commonwealth Development Finance Company Ltd", "Agricultural Mortgage Corporation Ltd", "Scottish Agricultural Securities Corporation Ltd", "Crown Agents for Overseas Governments and Administrations", luotto-osuuskuntiin sekä kunnallisiin pankkeihin.

4. Neuvosto päättää 3 kohdan luettelon kaikista mahdollisista muutoksista komission ehdotuksesta, jonka se tekee kuultuaan 57 artiklassa tarkoitettua komiteaa, jäljempänä 'neuvoa-antava pankkikomitea'.

5. Luottolaitokset, jotka 15 päivänä joulukuuta 1977 sijaitsivat samassa jäsenvaltiossa ja jotka mainittuna päivänä kuuluivat pysyvästi niitä valvovaan ja samaan jäsenvaltioon sijoittautuneeseen keskuslaitokseen, voidaan vapauttaa 6 artiklan 1 kohdan sekä 8 ja 59 artiklan edellytyksistä, jos viimeistään 15 päivänä joulukuuta 1979 kansallisessa lainsäädännössä on säädetty, että:

— keskuslaitoksen ja siihen kuuluvien laitosten sitoumukset ovat yhteisvastuullisia tai keskuslaitos takaa siihen kuuluvien laitosten sitoumukset kokonaisuudessaan,

— keskuslaitoksen ja kaikkien siihen kuuluvien laitosten vakavaraisuutta ja maksuvalmiutta valvotaan kokonaisuudessaan konsolidoitujen tilinpäätösten perusteella,

— keskuslaitoksen johdolla on valtuudet antaa ohjeita siihen kuuluvien laitosten johdolle.

Ensimmäisessä kohdassa säädetty koskee myös paikallisesti toimivia luottolaitoksia, jotka on 15 päivänä joulukuuta 1977 jäl-

keen liitetty ensimmäisessä kohdassa tarkoitettuun keskuslaitokseen, jos ne muodostavat tavanomaisen osan keskuslaitokseen kuuluvaa verkkoa.

Muita kuin hiljattain mereltä vallatuille alueille perustettuja luottolaitoksia tai olemassa olevista, keskuslaitoksesta riippuvista tai toiminnastaan sille vastuussa olevista luottolaitoksista sulautumalla tai jakautumalla muodostuneita luottolaitoksia varten neuvosto voi, komission ehdotuksesta, tämän kuultua asiasta neuvoa-antavaa pankkikomiteaa, antaa lisäsäännöksiä toisen kohdan soveltamisesta, mukaan lukien vapauttamista koskevien ensimmäisen kohdan säännösten kumoaminen, jos neuvosto katsoo, että sellaisten uusien laitosten liittämisellä, joita toisessa kohdassa säädetyt järjestelyt koskevat, saattaisi olla kielteinen vaikutus kilpailuun. Neuvosto tekee päätöksensä määräenemmistöllä.

6. Luottolaitos, joka 5 kohdan ensimmäisen kohdan määritelmän mukaisesti on sidoksissa samassa jäsenvaltiossa sijaitsevaan keskuselimeen, voidaan vapauttaa 5 artiklan sekä 40—51 ja 65 artiklan soveltamisesta sillä edellytyksellä ja rajoittamatta kyseisten säännösten soveltamista keskuslaitokseen, että keskuslaitoksen ja siihen sidoksissa olevien laitosten muodostama kokonaisuus on konsolidoinnin perusteella edellä mainittujen säännösten alainen.

Vapautuksen ollessa kyseessä sovelletaan 13, 18, 19 artiklaa, 20 artiklan 1—6 kohtaa, 21 ja 22 artiklaa kokonaisuuteen, jonka muodostavat keskuselin ja siihen liittyvät laitokset.

3 artikla

Muita yrityksiä kuin luottolaitoksia koskeva kielto vastaanottaa yleisöltä talletuksia tai muita takaisin maksettavia varoja

Jäsenvaltioiden on kiellettävä henkilöitä tai yrityksiä, jotka eivät ole luottolaitoksia, harjoittamasta liiketoimintaa, johon kuuluu talletusten tai muiden takaisin maksettavien varojen vastaanottaminen yleisöltä. Tätä kieltoa ei sovelleta talletusten tai muiden takaisinmaksettavien varojen vastaanottamiseen jäsenvaltiolta tai jäsenvaltion alueellisilta tai kunnallisilta viranomaisilta tai julkisilta kansainvälisiltä elimiltä, joissa yksi tai useampi jäsenvaltio on jäsenenä, eikä kansallisessa tai yhteisön oikeudessa nimenomaisesti säänneltyihin tapauksiin, edellyttäen, että kyseiseen toimintaan sovelletaan tallettajien ja sijoittajien suojelemiseksi tarkoitettuja säännöksiä ja valvontaa ja että ne ovat sovellettavissa näihin tapauksiin.

II OSASTO

TOIMINNAN ALOITTAMISTA JA HARJOITTAMISTA KOSKEVAT EDELLYTYKSET

4 artikla

Toimilupa

Jäsenvaltioiden on vaadittava, että luottolaitokset hankkivat toimiluvan ennen toimintansa aloittamista. Niiden on säädettävä toimiluvan edellytyksistä, jollei 5—9 artiklasta muuta johdu, ja ilmoitettava ne sekä komissiolle että neuvoa-antavalle pankkikomitealle.

5 artikla

Perustamispääoma

1. Rajoittamatta kansallisessa lainsäädännössä säädettyjen yleisten ehtojen soveltamista toimivaltainen viranomainen ei saa myöntää toimilupaa, jos luottolaitoksella ei ole erillisiä omia varoja tai perustamispääoma on pienempi kuin 5 miljoonaa euroa.

Jäsenvaltiot voivat päättää, että luottolaitokset, jotka eivät täytä erillisiä omia varoja koskevaa edellytystä ja jotka olivat olemassa 15 päivänä joulukuuta 1979, voivat jatkaa toimintaansa. Ne voivat vapauttaa tällaiset yritykset 6 artiklan 1 kohdan ensimmäisessä alakohdassa tarkoitetun vaatimuksen täyttämistä.

2. Jäsenvaltioilla on kuitenkin oikeus myöntää toimilupa tietyille luottolaitosryhmille, joiden perustamispääoma on 1 kohdassa säädettyä pienempi. Sellaisissa tapauksissa:

- a) perustamispääoman on oltava vähintään 1 miljoonaa euroa;
- b) asianomaisten jäsenvaltioiden on ilmoitettava komissiolle perusteet, joiden vuoksi ne käyttävät tässä kohdassa annettua mahdollisuutta;
- c) kun 11 artiklassa tarkoitettu luettelo julkaistaan, on kunkin sellaisen luottolaitoksen nimen yhteydessä, jolla ei ole 1 kohdassa säädetyn suuruista vähimmäispääomaa, oltava tästä merkintä.

3. Luottolaitoksen omat varat eivät saa olla pienempiä kuin toimilupaa myönnettäessä 1 ja 2 kohdan perusteella vaadittu perustamispääoman määrä.

4. Jäsenvaltiot voivat päättää, että luottolaitos, joka oli olemassa 1 päivänä tammikuuta 1993 ja jonka omat varat eivät olleet 1 ja 2 kohdassa säädetyn perustamispääoman tason mukaisia, voi jatkaa toimintaansa. Siinä tapauksessa sen omat varat eivät saa olla vähemmän kuin suurin määrä, jonka ne ovat saavuttaneet 22 päivä joulukuuta 1989 jälkeen.

5. Jos määräysvalta 4 kohdassa tarkoitettuun ryhmään kuuluvaa laitokseen siirtyy muulle luonnolliselle henkilölle tai oikeushenkilölle kuin sille, jolla se aikaisemmin oli, laitoksen omien varojen on oltava määrältään vähintään 1 ja 2 kohdassa säädetyn perustamispääoman suuruiset.

6. Tietyissä erityisolosuhteissa ja toimivaltaisten viranomaisten suostumuksella kahden tai useamman 4 kohdassa tarkoitettuun ryhmään kuuluvan luottolaitoksen sulautumisesta syntyvän laitoksen omat varat eivät saa olla vähemmän kuin sulautuneiden laitosten omien varojen yhteismäärä sulautumishetkellä, jos 1 ja 2 kohdan mukaisia vähimmäismääriä ei ole saavutettu.

7. Jos omat varat ovat pienentyneet 3, 4 ja 6 kohdassa tarkoitetuissa tapauksissa, toimivaltaiset viranomaiset voivat, jos se niissä olosuhteissa on perusteltua, myöntää laitokselle määräjän tilanteen korjaamiseksi tai toimintansa lopettamiseksi.

6 artikla

Johdon vastuuhenkilöt ja luottolaitosten keskushallinnon sijainti

1. Toimivaltaiset viranomaiset voivat myöntää toimiluvan ainoastaan edellyttäen, että luottolaitoksen toimintaa hoitaa tosiasiallisesti ainakin kaksi henkilöä.

Viranomaisten ei tule liioin myöntää toimilupaa, jos kyseisten henkilöiden maine ei ole riittävän hyvä tai heillä ei ole riittävää kokemusta tällaisten tehtävien hoitamiseksi.

2. Jäsenvaltioiden on vaadittava, että:

- luottolaitoksen, joka on oikeushenkilö ja jolla siihen sovellettavan kansallisen lain mukaisesti on sääntömääräinen kotipaikka, hallinnollinen keskustoimipaikka on samassa jäsenvaltiossa kuin sen sääntömääräinen kotipaikka,
- muun luottolaitoksen hallinnollinen keskustoimipaikka on siinä jäsenvaltiossa, joka on myöntänyt sen toimiluvan ja jossa se tosiasiaa harjoittaa toimintaansa.

7 artikla

Osakkeenomistajat ja jäsenet

1. Toimivaltainen viranomais ei saa myöntää toimilupaa luottolaitosten liiketoiminnan aloittamiseen ennen kuin sille on ilmoitettu niiden suoraan tai välillisesti omistajina tai jäseninä olevien luonnollisten tai oikeushenkilöiden nimet, joilla on määräosuus luottolaitoksessa, ja näiden omistusyhteyksien määrät.

Tässä tarkoitettua määräomistusyhteyden määritelmää sovellettaessa otetaan huomioon neuvoston direktiivin 88/627/ETY⁽¹⁾ 7 artiklassa tarkoitettut äänioikeudet.

2. Toimivaltaisen viranomaisen on evättävä toimilupa, jos viranomais ei, ottaen huomioon, että on tarpeen varmistaa luottolaitoksen järkevä ja vakaa hoito, ole vakuuttunut edellä tarkoitettujen osakkeenomistajien tai jäsenten sopivuudesta luottolaitoksen omistajiksi.

3. Jos luottolaitoksen ja muun luonnollisen henkilön tai oikeushenkilön välillä vallitsee läheinen sidos, toimivaltaiset viranomaiset voivat myöntää toimiluvan ainoastaan, jos nuo sidokset eivät estä niitä hoitamasta tehokkaasti valvontaan liittyviä tehtäviään.

Toimivaltaisten viranomaisten on evättävä toimilupa myös, jos luottolaitokseen läheisesti sidoksissa olevaan yhteen tai useampaan luonnolliseen henkilöön tai oikeushenkilöön sovellettavan kolmannen maan lait, asetukset tai hallinnolliset määräykset taikka niiden täytäntöönpanoon liittyvät vaikeudet estävät viranomaisia hoitamasta tehokkaasti valvontaan liittyviä tehtäviään.

⁽¹⁾ Neuvoston direktiivi 88/627/ETY, annettu 12 päivänä joulukuuta 1988, tiedoista, jotka on julkaistava, kun huomattava osuus pörs-siyhtiöstä on hankittu tai luovutettu. (EYVL L 348, 17.12.1988, s. 62).

Toimivaltaisten viranomaisten on vaadittava luottolaitoksia toimittamaan niille tiedot, jotka ne tarvitsevat valvoakseen, että tässä kohdassa tarkoitettuja edellytyksiä noudatetaan jatkuvasti.

8 artikla

Toimintaohjelma ja organisaatorakenne

Jäsenvaltioiden on myös vaadittava, että toimilupahakemuksiin liitetään toimintasuunnitelma, josta ilmenee erityisesti minkä tyyppistä liiketoimintaa on tarkoitus harjoittaa sekä kuvaus laitoksen organisaatorakenteesta.

9 artikla

Liiketoiminnan harjoittamisen taloudellinen tarkoitus

Jäsenvaltiot eivät saa edellyttää, että toimilupahakemuksen käsittelyssä perusteena pidetään markkinoilla vallitsevia taloudellisia tarpeita.

10 artikla

Toimiluvan hylkääminen

Hakemuksen hylkääminen on perusteltava ja hakijalle on annettava tämä tiedoksi kuuden kuukauden kuluessa hakemuksen vastaanottamisesta tai, jos hakemus on puutteellinen, kuuden kuukauden kuluessa siitä kun hakija on lähettänyt päätöstä varten tarvittavat tiedot. Päätös on aina tehtävä 12 kuukauden kuluessa hakemuksen vastaanottamisesta.

11 artikla

Toimiluvan tiedoksi antaminen komissiolle

Jokainen toimilupa on annettava tiedoksi komissiolle. Kukin luottolaitos merkitään luetteloon, jonka komissio julkaisee *Euroopan yhteisöjen virallisessa lehdessä* ja jota se pitää ajan tasalla.

12 artikla

Muiden jäsenvaltioiden toimivaltaisten viranomaisten kuuleminen ennakolta

Toisen jäsenvaltion toimivaltaisia viranomaisia on kuultava ennalta luottolaitoksen toimiluvasta, kun:

— luottolaitos on toisessa jäsenvaltiossa toimiluvan saaneen luottolaitoksen tytäryhtiö, tai

15 artikla

— luottolaitos on toisessa jäsenvaltiossa toimiluvan saaneen luottolaitoksen emoyrityksen tytäryhtiö, taikka

Toiminimi

— määäämisvalta luottolaitoksessa on samoilla luonnollisilla henkilöillä tai oikeushenkilöillä kuin toisessa jäsenvaltiossa toimiluvan saaneessa luottolaitoksessa.

13 artikla

Toisessa jäsenvaltiossa toimiluvan saaneiden luottolaitosten sivukonttorit

16 artikla

Vastaanottavat jäsenvaltiot eivät saa vaatia toimilupaa tai perustamispääomaa muussa jäsenvaltiossa toimiluvan jo saaneen luottolaitoksen sivukonttorilta. Sellaisten sivukonttoreiden perustamiseen ja valvontaan sovelletaan 17 artiklan, 20 artiklan 1—6 kohdan sekä 22 ja 26 artiklan säännöksiä.

14 artikla

Toimiluvan peruuttaminen**Määräosuus luottolaitoksessa**

1. Toimivaltainen viranomainen voi peruuttaa luottolaitokselle myönnetyn toimiluvan, jos laitos:

- a) ei ryhdy käyttämään toimilupaa 12 kuukauden kuluessa, nimenomaisesti luopuu toimiluvasta tai on lopettanut liiketoiminnan yli kuudeksi kuukaudeksi, jos kyseinen jäsenvaltio ei ole säätänyt toimiluvan raukeamisesta tällaisissa tapauksissa,
- b) on saanut toimiluvan antamalla virheellisiä tietoja tai muutoin säännösten vastaisella tavalla,
- c) ei enää täytä toimiluvan myöntämisen edellytyksiä,
- d) ei enää omista riittäviä omia varoja, tai sen ei voida uskoa täyttävän velvoitteitaan velkojilleen, eikä se varsinkaan enää kykene turvaamaan sille uskottuja varoja,
- e) kuuluu johonkin niistä tapauksista, joissa kansallisen lainsäädännön mukaan toimilupa voidaan peruuttaa.

2. Toimiluvan peruuttaminen on perusteltava ja siitä on ilmoitettava asianosaisille; peruuttaminen on annettava tiedoksi komissiolle.

Harjoittaessaan toimintaansa luottolaitokset voivat vastaanottavassa jäsenvaltiossa voimassa olevista nimitysten "pankki", "säästöpankki" tai muiden pankkinimien käyttöä koskevista säännöksistä riippumatta käyttää kaikkialla yhteisön alueella samaa nimeä, jota ne käyttävät jäsenvaltiossa, jossa on niiden kotipaikka. Jos on sekaannuksen vaara, vastaanottavat jäsenvaltiot voivat selvyyden vuoksi vaatia nimeen liitettäväksi selittäviä osia.

1. Jäsenvaltioiden on huolehdittava, että jokainen luonnollinen henkilö tai oikeushenkilö, joka suoraan tai välillisesti aikoo hankkia omistukseensa määräosuuden luottolaitoksesta, ensin ilmoittaa toimivaltaisille viranomaisille hankittavaksi aiotun omistusyhteyden suuruuden. Samoin luonnollisen henkilön tai oikeushenkilön on ilmoitettava toimivaltaisille viranomaisille aikomuksestaan lisätä määräosuuttaan siten, että hänen osuutensa äänivallasta tai pääomasta on 20 prosenttia, 33 prosenttia tai 50 prosenttia tai suurempi taikka siten, että luottolaitoksesta tulee hänen tytäryhtiönsä.

Rajoittamatta 2 kohdan soveltamista, toimivaltaiset viranomaiset voivat kolmen kuukauden kuluessa 1 kohdassa säädetyn ilmoituksen tekemisestä vastustaa tällaista suunnitelmaa, jos toimivaltainen viranomainen, pyrkiessään varmistamaan, että luottolaitosta hoidetaan järkevästi ja vakaasti, ei ole vakuuttunut ensimmäisessä alakohdassa tarkoitetun henkilön sopivuudesta. Toimivaltaiset viranomaiset voivat, jos ne eivät vastusta suunnitelmaa, asettaa enimmäismääräajan ensimmäisessä alakohdassa tarkoitetun suunnitelman toteuttamiselle.

2. Hankinnan arvioimisen yhteydessä on 12 artiklan mukaisesti järjestettävä enakkoon kuuleminen, jos hankkijana on 1 kohdassa tarkoitettu luottolaitos, jonka toimilupa on myönnetty toisessa jäsenvaltiossa, tai se on toisessa jäsenvaltiossa toimiluvan saaneen luottolaitoksen emoyritys taikka luonnollinen henkilö tai oikeushenkilö, jonka määräysvallassa toisessa jäsenvaltiossa toimiluvan saanut luottolaitos on, ja jos luottolaitoksesta, josta hankkija aikoo hankkia omistukseensa omistusyhteyden kyseessä olevan hankinnan johdosta tulisi hankkijan tytäryhtiö tai se joutuisi hankkijan määräysvallan alaiseksi.

3. Jäsenvaltioiden on huolehdittava, että luonnollinen henkilö tai oikeushenkilö ilmoittaa ennakolta toimivaltaisille viranomaisille aikomuksestaan suoraan tai välillisesti luopua määräosudestaan luottolaitoksessa ja ilmoittaa samalla kyseessä olevan omistusyhteyden suuruuden. Tällaisen henkilön on myös ilmoitettava toimivaltaisille viranomaisille aikomukses-

taan vähentää määräosuuttaan siten, että hänen osuutensa äänioikeudesta tai pääomasta on pienempi kuin 20 prosenttia, 33 prosenttia taikka 50 prosenttia tai siten, että luottolaitos lakkaa olemasta tällaisen luonnollisen henkilön tai oikeushenkilön tytäryhtiö.

4. Luottolaitoksen on heti asiasta tiedon saatuaan ilmoitettava toimivaltaisille viranomaisille sellaisista sen omaa pääomaa koskevista osuuksien hankinnoista tai niistä luopumisista, joiden vuoksi kyseinen osuus muodostuu 1 ja 3 kohdassa tarkoitettua rajoitusta suuremmaksi tai pienemmäksi.

Vähintään kerran vuodessa luottolaitoksen on myös ilmoitettava toimivaltaiselle viranomaiselle määräosuuden omistavien osakkaiden ja jäsenten nimet sekä näillä olevien omistusyhteyksien suuruudet esimerkiksi sellaisina kuin nämä tiedot esitetään yhtiö- tai vuosikokouksessa tai sellaisina kuin tiedot saadaan pörssiyhtiöitä koskevien määräysten mukaisesti.

5. Niissä tapauksissa, joissa 1 kohdassa tarkoitettujen henkilöiden käyttämä vaikutusvalta on omiaan aiheuttamaan haittaa laitoksen järkevälle ja vakaalle hoidolle, jäsenvaltioiden on huolehdittava, että toimivaltaiset viranomaiset toteuttavat tilanteen lopettamiseksi aiheelliset toimenpiteet. Toimenpiteet voivat olla esimerkiksi kieltoja, johtokunnan jäsenille ja johtajille asetettavia pakotteita tai kyseessä olevien osakkaiden tai jäsenten omis-

tamiin osakkeisiin tai osuuksiin kuuluvan äänioikeuden käyttöön kohdistuvia keskeytyksiä.

Samanlaisia toimenpiteitä sovelletaan luonnollisiin henkilöihin tai oikeushenkilöihin, jotka eivät noudata 1 kohdan mukaisesti määrättyä velvoitetta antaa ennakkotietoja. Jos osuus hankitaan toimivaltaisten viranomaisten vastustuksesta huolimatta, jäsenvaltioiden on siitä riippumatta ryhdyttävä muihin mahdollisiin pakotteisiin, joko määrättävä keskeytettäväksi osuuksia vastaavan äänioikeuden käyttäminen tai määrättävä, että annetut äänet ovat mitättömiä taikka että ne voidaan mitätöidä.

6. Määräosuuden määritelmää sovellettaessa sekä tässä artiklassa tarkoitettujen muiden omistusyhteyttä koskevien tasojen yhteydessä otetaan huomioon direktiivin 88/627/ETY 7 artiklassa tarkoitettut äänioikeudet.

17 artikla

Sisäisen tarkastuksen järjestelyt ja menetelmät

Kotijäsenvaltion toimivaltaisten viranomaisten on vaadittava, että jokaisessa luottolaitoksessa on järkevät hallinto- ja kirjanpitoimenetelmät ja riittävät sisäisen tarkastuksen menetelmät.

III OSASTO

SÄÄNNÖKSET SIIJOITTAUTUMISOIKEUDESTA JA PALVELUJENTARJOAMISEN VAPAUDESTA

18 artikla

Luottolaitokset

Jäsenvaltioiden on huolehdittava, että toisessa jäsenvaltiossa toimivaltaiselta viranomaiselta toimiluvan saanut ja niiden valvoma luottolaitos niiden alueella saa harjoittaa liitteessä I lueteltuja toimia 20 artiklan 1—6 kohdan, 21 artiklan 1 ja 2 kohdan sekä 22 artiklan mukaisesti joko perustamalla sivukonttorin tai tarjoamalla suoraan palveluja edellyttäen, että toimilupa käsittää nämä toimet.

19 artikla

Rahoituslaitokset

Jäsenvaltioiden on myös säädettävä, että toisen jäsenvaltion rahoituslaitos voi harjoittaa liitteessä I lueteltuja liiketoimia nii-

den alueella sen mukaisesti, mitä säädetään 20 artiklan 1—6 kohdassa, 21 artiklan 1 ja 2 kohdassa ja 22 artiklassa, joko perustamalla sivukonttorin tai tarjoamalla palveluja taikka luottolaitoksen tytäryhtiön tai kahden tai useamman luottolaitoksen yhteisesti omistaman tytäryhtiön välityksellä, jonka perustamisasiakirjan ja yhtiöjärjestyksen mukaan tällaisen toiminnan harjoittaminen on sallittua ja joka täyttää seuraavat edellytykset:

- emoyritys tai -yritykset ovat saaneet luottolaitostoimilupansa siinä jäsenvaltiossa, jonka lakia sovelletaan tytäryhtiöön,
- kyseessä olevaa liiketoimintaa harjoitetaan tosiasiallisesti saman jäsenvaltion alueella,
- emoyrityksellä tai -yrityksillä on vähintään 90 prosenttia tytäryhtiön osuuksien tai osakkeiden tuottamasta äänioikeudesta,
- emoyritys tai -yritykset pystyvät osoittamaan toimivaltaisia viranomaisia tyydyttävällä tavalla, että tytäryhtiötä hoidetaan vakaasti, sekä esittämään asianomaisen kotijäsenval-

tion toimivaltaisen viranomaisen suostumuksella ilmoituksen, että ne takaavat yhteisvastuullisesti tytäryhtiönsä velvoitteet,

- tytäryhtiö kuuluu erityisesti kyseessä olevan toiminnan osalta tosiasiallisesti emoyrityksen tai kunkin emoyrityksen konsolidoidun valvonnan piiriin 52—56 artiklan mukaisesti, erityisesti vakavaraisuussuhdeluvun laskemisen ja suurten riskikeskittymien valvonnan sekä 51 artiklassa säädettyjen omistusyhteyksiä koskevien rajoitusten osalta.

Kotijäsenvaltion toimivaltaisten viranomaisten on todennettava, että nämä edellytykset on täytetty, sekä annettava siitä tytäryhtiölle todistus, joka on liitettävä 20 artiklan 1—6 kohdassa ja 21 artiklan 1 ja 2 kohdassa tarkoitettuihin ilmoituksiin.

Kotijäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen on huolehdittava tytäryhtiön valvonnasta 5 artiklan 3 kohdan sekä 16, 17, 26, 28, 29, 30 ja 32 artiklan mukaisesti.

Tässä artiklassa tarkoitettuja säännöksiä sovelletaan tytäryhtiöihin soveltuvin osin tarvittavien mukautusten avulla. Erityisesti sanalla "luottolaitos" tarkoitetaan "rahoituslaitosta, joka täyttää 19 artiklan vaatimukset" ja sanalla "toimilupa" "perustamisasiakirjaa ja yhtiöjärjestystä".

Direktiivin 20 artiklan 3 kohdan toinen alakohta kuuluu seuraavasti:

"Kotijäsenvaltion toimivaltaisten viranomaisten on myös ilmoitettava rahoituslaitoksen tytäryhtiön omien varojen määrä ja sen emoyrityksenä olevan luottolaitoksen konsolidoitu vakavaraisuussuhdeluku."

Jos tämän artiklan vaatimukset täyttävä rahoituslaitos ei enää täytä jotakin asetetuista edellytyksistä, kotijäsenvaltion on ilmoitettava siitä vastaanottavan jäsenvaltion toimivaltaisille viranomaisille, ja mainitun laitoksen vastaanottavassa jäsenvaltiossa harjoittamaan toimintaan sovelletaan vastaanottavan jäsenvaltion lainsäädäntöä.

20 artikla

Sijoittautumisoikeuden käyttö

1. Luottolaitoksen, joka aikoo perustaa sivukonttorin toisen jäsenvaltion alueelle, on ilmoitettava siitä kotijäsenvaltionsa toimivaltaiselle viranomaiselle.

2. Jäsenvaltioiden on vaadittava, että luottolaitos, joka aikoo perustaa sivukonttorin toiseen jäsenvaltioon, antaa seuraavat tiedot 1 kohdassa tarkoitettussa ilmoituksessa:

- a) jäsenvaltio, jonka alueelle sivukonttorin perustaminen on suunnitteilla,
- b) toimintasuunnitelma, josta ilmenee erityisesti, minkätyyppisestä liiketoiminnasta on kyse, ja sivukonttorin organisatorakenne,
- c) osoite vastaanottavassa jäsenvaltiossa, josta asiakirjat ovat saatavissa,
- d) niiden henkilöiden nimet, jotka ovat vastuussa sivukonttorin johtamisesta.

3. Jollei kotijäsenvaltion toimivaltaisella viranomaisella ole perustetta epäillä luottolaitoksen hallinnollisten rakenteiden tai rahoituslaitoksen riittävyyttä suunnitteilla olevaan toimintaan nähden, viranomaisen on kolmen kuukauden kuluessa 2 kohdassa tarkoitettujen tietojen saamisesta välitettävä tiedot vastaanottavan jäsenvaltion toimivaltaiselle viranomaiselle ja ilmoitettava tästä kyseessä olevalle luottolaitokselle.

Kotijäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen on myös ilmoitettava luottolaitoksen omien varojen määrä ja vakavaraisuussuhde.

Jos kotijäsenvaltion toimivaltainen viranomainen kieltäytyy välittämästä 2 kohdassa tarkoitettuja tietoja vastaanottavan jäsenvaltion toimivaltaiselle viranomaiselle, sen on ilmoitettava kieltäytymisen perusteet kyseessä olevalle luottolaitokselle kolmen kuukauden kuluessa siitä, kun se on saanut kaikki tiedot. Kieltäytyminen tai vastaamatta jättäminen on voitava saattaa kotijäsenvaltion tuomioistuimen käsiteltäväksi.

4. Ennen kuin luottolaitoksen sivukonttori aloittaa toimintansa vastaanottavan jäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen on kahden kuukauden kuluessa siitä, kun se on saanut 3 kohdassa tarkoitettut tiedot, järjestettävä luottolaitoksen valvonta 22 artiklan mukaisesti ja tarvittaessa, ilmoitettava ne yleiseen etuun liittyvät edellytykset, joiden mukaisesti toimintaa on harjoitettava vastaanottavassa jäsenvaltiossa.

5. Saatuaan tiedon vastaanottavan jäsenvaltion toimivaltaiselta viranomaiselta, tai jos tietoa ei ole saatu viranomaiselta 4 kohdassa säädetyn määräajan kuluessa, sivukonttori voidaan perustaa ja se voi aloittaa toimintansa.

6. Siinä tapauksessa, että 2 kohdan b, c tai d alakohdan mukainen tieto muuttuu, luottolaitoksen on ilmoitettava kirjallisesti kyseinen muutos kotijäsenvaltion ja vastaanottavan jäsenvaltion toimivaltaisille viranomaisille vähintään kuukautta ennen muutoksen toteuttamista, jotta kotivaltion toimivaltaiset viranomaiset voivat tehdä 3 kohdan mukaisen päätöksen ja vastaanottavan jäsenvaltion toimivaltainen viranomainen voi muutoksen perusteella tehdä päätöksen 4 kohdan mukaisesti.

7. Sivukonttoreiden, jotka ovat aloittaneet toimintansa vastaanottavan jäsenvaltion lainsäädännön mukaisesti ennen 1 päivää tammikuuta 1993, katsotaan olleen sen menettelyn mukaisia, josta säädetään 1—5 kohdassa. Mainitusta päivästä niihin sovelletaan 6 kohtaa sekä 18, 19, 22 ja 29 artiklaa.

21 artikla

Palvelujen tarjoamisen vapauden käyttö

1. Jokaisen luottolaitoksen, joka aikoo käyttää vapautta tarjota palveluja ryhtymällä ensimmäistä kertaa harjoittamaan toimintaa toisen jäsenvaltion alueella, on ilmoitettava kotijäsenvaltion toimivaltaiselle viranomaiselle ne liitteessä I olevaan luetteloon sisältyvät liiketoimet, joita se aikoo harjoittaa.

2. Kotijäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen on annettava 1 kohdassa tarkoitettu ilmoitus vastaanottavan jäsenvaltion toimivaltaiselle viranomaiselle kuukauden kuluessa sen tiedoksi saamisesta.

3. Tämä artikla ei koske palveluja tarjoavien luottolaitosten ennen 1 päivää tammikuuta 1993 annettujen säännösten voimaantuloa saamia oikeuksia.

22 artikla

Vastaanottavan jäsenvaltion toimivaltaisten viranomaisten toimivalta

1. Tilastotarkoituksia varten vastaanottava jäsenvaltio voi vaatia, että kaikki sen alueella sivukonttoreita pitävät luottolaitokset antavat määrääjain kertomuksen vastaanottavan jäsenvaltion alueella suorittamistaan toimista tämän valtion toimivaltaisille viranomaisille.

Täyttäessään 27 artiklassa säädettyjä velvollisuuksia vastaanottava jäsenvaltio voi vaatia, että toisista jäsenvaltioista olevien luottolaitosten sivukonttorit antavat samat tiedot, joita tässä tarkoituksessa vaaditaan kansallisilta luottolaitoksilta.

2. Jos vastaanottavan jäsenvaltion toimivaltaiset viranomaiset toteavat, että luottolaitos, jolla on sivukonttori sen alueella tai joka tarjoaa siellä palveluja, ei noudata sen valtion tämän direktiivin mukaista lainsäädäntöä, jonka mukaan vastaanottavan jäsenvaltion viranomaiset ovat toimivaltaisia, sen on vaadittava kyseistä laitosta lopettamaan säännösten vastainen tilanne.

3. Jos kyseessä oleva laitos ei ryhdy tarpeellisiin toimenpiteisiin, vastaanottavan jäsenvaltion toimivaltaisten viranomaisten on ilmoitettava siitä laitoksen kotijäsenvaltion toimivaltaisille viranomaisille. Kotijäsenvaltion toimivaltaisten viranomaisten on toteutettava mahdollisimman nopeasti aiheelliset toimenpiteet varmistaakseen, että kyseinen laitos lopettaa säännösten vastaisen toiminnan. Toimenpiteistä on ilmoitettava vastaanottavan jäsenvaltion toimivaltaisille viranomaisille.

4. Jos luottolaitos edelleen rikkoo 2 kohdassa tarkoitettuja vastaanottavassa jäsenvaltiossa voimassa olevia säännöksiä joko huolimatta kotivaltion suorittamista toimenpiteistä tai siksi, että sellaiset toimenpiteet osoittautuvat riittämättömiksi tai niitä ei voi toteuttaa kyseessä olevassa jäsenvaltiossa, vastaanottava jäsenvaltio voi, ilmoitettuaan siitä kotijäsenvaltion toimivaltaisille viranomaisille, toteuttaa aiheelliset toimenpiteet ehkäistäkseen uusia säännösten vastaisia toimia tai rangaistakseen siitä ja tarvittaessa, estääkseen laitosta aloittamasta uusia toimia alueellaan. Jäsenvaltioiden on huolehdittava, että sen alueella voidaan antaa luottolaitoksiin kohdistuvien toimenpiteiden kannalta tarpeellisia oikeudellisia asiakirjoja.

5. Mitä 1—4 kohdassa säädetään, ei vaikuta vastaanottavan jäsenvaltion oikeuteen toteuttaa aiheelliset toimenpiteet ehkäistäkseen yleisen edun suojelemiseksi annettujen säännösten vastaista toimintaa tai rangaistakseen siitä. Tähän kuuluu mahdollisuus estää rikkomuksen tehneitä luottolaitoksia aloittamasta uutta toimintaa jäsenvaltion alueella.

6. Toimenpiteen, joka on toteutettu 3, 4 ja 5 kohdan panemiseksi täytäntöön ja johon liittyy palvelujen tarjoamisen vapauden käyttämiseen kohdistuvia seuraamuksia tai rajoituksia, on oltava asianmukaisesti perusteltu ja siitä on ilmoitettava asianmukaisesti kyseiselle luottolaitokselle. Tällaiseen toimenpiteeseen on voitava hakea muutosta sen jäsenvaltion tuomioistuimessa, joka on toteuttanut toimenpiteen.

7. Ennen kuin vastaanottavan jäsenvaltion toimivaltaiset viranomaiset toteuttavat 2, 3 ja 4 kohdassa tarkoitettujen toimenpiteiden, ne voivat kiireellisessä tapauksessa toteuttaa tarpeelliset varotoimet suojellakseen tallettajien, sijoittajien ja niiden muiden etuja, joille palveluja tarjotaan. Toimenpiteistä on ilmoitettava ensi tilassa komissiolle ja toimivaltaisille viranomaisille niissä jäsenvaltioissa, joita asia koskee.

Komissio voi kuultuaan asianomaisten jäsenvaltioiden toimivaltaisia viranomaisia päättää, että kyseisen jäsenvaltion on muutettava toimenpiteitä tai kumottava ne.

8. Vastaanottava jäsenvaltio voi käyttää tämän direktiivin mukaista toimivaltaansa toteuttamalla aiheelliset toimenpiteet säännösten vastaisen toimien ehkäisemiseksi tai niistä rankaisemiseksi alueellaan. Tähän kuuluu mahdollisuus estää luottolaitosta aloittamasta uutta toimintaa jäsenvaltion alueella.

9. Toimiluvan peruuttamisesta on ilmoitettava vastaanottavan jäsenvaltion toimivaltaisille viranomaisille, joiden on toteutettava aiheelliset toimenpiteet estääkseen kyseessä olevaa luottolaitosta ryhtymästä uusiin liiketoimiin alueellaan ja turvatakseen tallettajien edut. Komissio antaa kertomuksen sellaisista tapauksista neuvoa-antavalle pankkikomitealle joka toinen vuosi.

10. Jäsenvaltioiden on ilmoitettava komissiolle, kuinka monissa ja minkälaisissa tapauksissa on tapahtunut 20 artiklan

1—6 kohdan mukainen kieltäytyminen ja ne tapaukset, joissa on toteutettu 4 kohdan mukaiset toimenpiteet. Komissio antaa kertomuksen sellaisista tapauksista neuvoa-antavalle pankkikomitealle joka toinen vuosi.

11. Tämän artiklan estämättä luottolaitokset, joiden kotipaikka on toisessa jäsenvaltiossa, voivat ilmoittaa palveluistaan kaikissa mahdollisissa viestintävälineissä vastaanottavassa jäsenvaltiossa noudattaen sellaisen ilmoittelun muodoista ja sisällöstä yleisen edun suojelemiseksi annettuja sääntöjä.

IV OSASTO

SUhteet kolmansiin maihin

23 artikla

Kolmansien maiden yritysten tytäryrityksistä ilmoittaminen ja näiden maiden markkinoille pääsyn edellytykset

1. Jäsenvaltioiden toimivaltaisten viranomaisten on ilmoitettava komissiolle:

- a) toimiluvan myöntämisestä sellaiselle suoraan tai välillisesti omistetulle tytäryhtiölle, jonka emoyrityksistä yhteen tai useampaan sovelletaan kolmannen maan lakia. Komissio ilmoittaa asiasta neuvoa-antavalle pankkikomitealle;
- b) jos mainittu emoyritys hankkii sellaisen osuuden yhteisön luottolaitoksesta, että jälkimmäisestä tulee sen tytäryhtiö. Komissio ilmoittaa asiasta neuvoa-antavalle pankkikomitealle.

Jos toimilupa myönnetään suoraan tai välillisesti omistetulle tytäryhtiölle, jonka emoyrityksistä yhteen tai useampaan sovelletaan kolmannen maan lakia, yritysryhmän rakenne on eriteltävä ilmoituksessa, joka toimivaltaisen viranomaisen on tehtävä komissiolle 11 artiklan mukaisesti.

2. Jäsenvaltioiden on ilmoitettava komissiolle yleisistä, niiden luottolaitoksia sijoittautumisessa tai pankkitoiminnan harjoittamisessa kolmannessa maassa kohdanneista vaikeuksista.

3. Komissio laatii määräajoin kertomuksen yhteisön luottolaitosten kohtelusta kolmansissa maissa 4 ja 5 kohdassa tarkoi-

tettujen seikkojen osalta niiden aloittaessa tai harjoittaessa pankkitoimintaa sekä hankkiessa osuuksia kolmannen maan luottolaitoksessa. Komissio toimittaa kertomukset ja tarvittaessa aiheelliset ehdotukset neuvostolle.

4. Jos komissio havaitsee 3 kohdassa tarkoitettujen kertomusten tai muiden tietojen perusteella, että kolmas maa ei myönnä yhteisön luottolaitokselle yhtä tehokasta markkinoille pääsyä kuin yhteisö on myöntänyt tämän kolmannen maan luottolaitoksille, komissio voi tehdä neuvostolle ehdotuksen valtuuksista aiheellisten neuvottelujen käymiseksi vertailukelpoisten kilpailumahdollisuuksien aikaansaamiseksi yhteisön luottolaitoksille. Neuvosto päättää asiasta määränemistöllä.

5. Jos komissio havaitsee 3 kohdassa tarkoitetun kertomuksen tai muiden tietojen perusteella, että yhteisön luottolaitos ei saa kolmannessa maassa sellaista kansallista kohtelua, joka tarjoaisi samat kilpailumahdollisuudet kuin kotimaisilla luottolaitoksilla on, ja että tehokkaan markkinoille pääsyn edellytyksiä ei ole täytetty, komissio voi aloittaa neuvottelut tilanteen korjaamiseksi.

Ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettussa tilanteessa voidaan neuvottelujen aloittamisen ohella myös 60 artiklan 2 kohdan mukaista menettelyä noudattaen päättää, että jäsenvaltioiden toimivaltaisten viranomaisten on rajoitettava tai lykättävä ratkaisun tekemistä sellaisista toimilupahakemuksista ja sellaisista suorien tai välillisten, kolmannen maan lain alaisuuteen kuuluvien emoyritysten suorittamista osuuksien hankinnasta, jotka ovat vireillä päätöksen tekemisen ajankohtana tai tehdään sen jälkeen. Tässä tarkoitetut toimenpiteet eivät saa olla voimassa kauempaa kuin kolme kuukautta.

Neuvottelun tuloksista riippuen neuvosto voi, ennen kuin edellä mainittu kolmen kuukauden aika on kulunut, päättää komission ehdotuksesta määränemistöllä toimenpiteiden jatkamisesta.

Rajoituksia tai lykkäystä ei sovelleta, kun yhteisössä asianmukaisen toimiluvan saanut luottolaitoksen tytäryhtiö tai sen tytäryhtiö perustaa tytäryhtiön tai hankkii omistusyhteyden yhteisön luottolaitokseensa.

6. Jos komissio havaitsee, että jokin 4 ja 5 kohdassa tarkoitettu tilanne on olemassa, jäsenvaltioiden on komission pyynnöstä ilmoitettava sille:

- a) sellaisen suoraan tai välillisesti omistetun tytäryhtiön toimilupahakemuksesta, jonka yhteen tai useampaan emoyri-tykseen sovelletaan kyseessä olevan kolmannen maan lakia,
- b) jäsenvaltiolle 16 artiklan mukaisesti ilmoitetusta tällaisen yrityksen suunnitelmasta hankkia sellaisen omistusyhteyden yhteisön luottolaitoksesta, että jälkimmäisestä tulisi sen tytäryhtiö.

Tämä ilmoittamisvelvollisuus lakkaa, kun 4 tai 5 kohdassa tarkoitettujen kolmannen maan kanssa tehdään sopimus tai kun 5 kohdan toisessa ja kolmannessa alakohdassa tarkoitettujen toimenpiteet lakkaavat olemasta voimassa.

7. Tämän artiklan mukaisesti toteutettujen toimenpiteiden on oltava niiden yhteisön velvoitteiden mukaisia, jotka johtuvat luottolaitoksen liiketoiminnan aloittamista ja harjoittamista koskevista kahden- tai monenvälisistä kansainvälisistä sopimuksista.

24 artikla

Yhteisön ulkopuolisten luottolaitosten sivukonttorit

1. Jäsenvaltiot eivät saa soveltaa niiden luottolaitosten, joilla on kotipaikka yhteisön ulkopuolella, sivukonttoreihin liiketoimintaa aloitettaessa tai harjoitettaessa säännöksiä, joiden johdosta ne saavat edullisemman kohtelun kuin kotipaikan yhteisössä omaavien luottolaitosten sivukonttorit.

2. Toimivaltaisten viranomaisten on annettava tiedoksi komissiolle ja neuvoa-antavalle pankkikomitealle kaikki sellaisille luottolaitoksille myönnetty sivukonttoritoimiluvat, joiden kotipaikka on yhteisön ulkopuolella.

3. Rajoittamatta 1 kohdan soveltamista yhteisö voi perustamisopimuksen mukaisin, yhden tai useamman kolmannen

maan kanssa tehdyn sopimuksin ryhtyä soveltamaan säännöksiä, joilla vastavuoroisuuden periaatteen mukaisesti myönnetään sellaisten luottolaitosten sivukonttoreille, joiden kotipaikka on yhteisön ulkopuolella, samanlainen kohtelu koko yhteisön alueella.

25 artikla

Konsolidoinnin perusteella tapahtuvaa valvontaa koskeva yhteistoiminta kolmansien maiden toimivaltaisten viranomaisten kanssa

1. Komissio voi tehdä neuvostolle joko jäsenvaltion pyynnöstä tai omasta aloitteestaan ehdotuksia neuvotteluista yhden tai useamman kolmannen maan kanssa sopimuksista, joiden tavoitteena on sopia yksityiskohtaisista säännöistä konsolidoidun valvonnan soveltamiseksi:

— luottolaitoksiin, joiden emoyhtiöiden kotipaikka on kolmannessa maassa, ja

— kolmansissa maissa sijaitseviin luottolaitoksiin tai rahoitusyhtiöihin, joka on emoyhtiö ja jolla on kotipaikka yhteisössä.

2. Edellä 1 kohdassa tarkoitetuilla sopimuksilla pyritään erityisesti takaamaan mahdollisuus:

— toisaalta jäsenvaltioiden toimivaltaisille viranomaisille saada valvontaa varten tarvittavat tiedot konsolidoidun taloudellisen tilanteen perusteella sellaisesta yhteisössä sijaitsevasta luottolaitoksesta tai rahoitusyhtiöstä, jonka tytäryhtiö on yhteisön ulkopuolella sijaitseva luotto- tai rahoituslaitos tai jolla on omistusyhteys näihin laitoksiin,

— toisaalta kolmansien maiden toimivaltaisille viranomaisille saada valvontaa varten tarvittavat tiedot voidakseen valvoa sellaisia emoyhtiöitä, joilla on kotipaikka niiden alueella ja joiden tytäryhtiö on yhdessä tai useammassa jäsenvaltiossa sijaitseva luotto- tai rahoituslaitos tai joilla on omistusyhteyksiä tällaisissa laitoksissa.

3. Komissio tarkastelee neuvoa-antavan pankkikomitean kanssa 1 kohdassa tarkoitettujen neuvottelujen tulosta ja siitä johtuvaa tilannetta.

V OSASTO

TOIMINNAN VAKAUDEN VALVONNAN PERIAATTEET JA TEKNISET VÄLINEET

1 LUKU

29 artikla

TOIMINNAN VAKAUDEN VALVONNAN PERIAATTEET

26 artikla

Kotijäsenvaltion toimivalta valvonnassa

1. Luottolaitoksen toiminnan vakauden valvonta, mukaan lukien sen 18 ja 19 artiklan mukaisten liiketoimintojen valvonta, on kotijäsenvaltion toimivaltaisten viranomaisten vastuulla, jollei vastuu tämän direktiivin säännösten mukaisesti kuulu vastaanottavan jäsenvaltion viranomaisille.

2. Edellä 1 kohta ei estä konsolidoitua valvontaa tämän direktiivin perusteella.

27 artikla

Vastaanottavan jäsenvaltion toimivalta

Vastaanottavalla jäsenvaltiolla säilyy vastuu luottolaitosten sivukonttoreiden maksuvalmiuden valvonnasta yhteistyössä kotijäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen kanssa kunnes myöhempi yhteensovittaminen on toteutettu. Rajoittamatta Euroopan valuuttajärjestelmän vahvistamiseksi välttämättömiä toimenpiteitä vastaanottavalla jäsenvaltiolla säilyy täysi vastuu rahapolitiikkansa toteuttamisesta aiheutuvista toimenpiteistä. Kyseisiin toimenpiteisiin ei saa sisältyä syrjivää tai rajoittavaa kohtelua sillä perusteella, että luottolaitoksen toimilupa on myönnetty toisessa jäsenvaltiossa.

28 artikla

Yhteistoiminta valvonnassa

Niiden jäsenvaltioiden toimivaltaisten viranomaisten, joita asia koskee, on toimittava tiiviissä yhteistyössä voidakseen valvoa sellaisten luottolaitosten toimintaa, jotka harjoittavat liiketoimintaa erityisesti perustamalla sivukonttoreita, yhdessä tai useammassa muussa jäsenvaltiossa kuin siinä, jossa luottolaitosten kotipaikka on. Viranomaisten on toimitettava toisilleen kaikki tällaisten luottolaitosten liikkeenjohtoa ja omistusta koskevat tiedot, jotka ovat omiaan helpottamaan niiden valvontaa ja toimilupien myöntämistä koskevien edellytysten tutkimista sekä kyseisten luottolaitosten tarkastusta, erityisesti maksuvalmiuden, vakavaraisuuden, talletusten vakuussuojan, suurten riskikeskittymien rajoittamisen, hallinto- ja kirjanpitojen menetelmien ja sisäisen tarkastuksen menetelmien suhteen.

Toiseen jäsenvaltioon sijoittautuneiden sivukonttorien tarkastus paikalla

1. Jos toisessa jäsenvaltiossa toimiluvan saanut luottolaitos harjoittaa toimintaansa sivukonttorin kautta, vastaanottavien jäsenvaltioiden on huolehdittava, että kotijäsenvaltion toimivaltaiset viranomaiset voivat, ilmoitettuaan asiasta ensin vastaanottavan jäsenvaltion toimivaltaiselle viranomaiselle, tarkastaa paikalla joko itse tai tarkoitusta varten nimittämillään henkilöillä 28 artiklassa tarkoitettut tiedot.

2. Sivukonttoreiden tarkastusta varten kotijäsenvaltion toimivaltaiset viranomaiset voivat myös turvautua johonkin muuhun 56 artiklan 7 kohdassa säädettyyn menettelyyn.

3. Tämä artikla ei rajoita vastaanottavan jäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen oikeutta suorittaa itse alueelleen perustettujen sivukonttoreiden tarkastuksia paikalla täyttäessään tämän direktiivin mukaisia velvollisuuksia.

30 artikla

Tietojenvaihto ja salassapitovelvollisuus

1. Jäsenvaltioiden on huolehdittava, että salassapitovelvollisia ovat kaikki, jotka ovat tai ovat olleet toimivaltaisten viranomaisten palveluksessa tai tilintarkastajina tai asiantuntijoina toimivaltaisten viranomaisten lukuun. Tällä tarkoitetaan, että näissä tehtävissä saatuja luottamuksellisia tietoja ei saa ilmaista toiselle henkilölle eikä viranomaiselle muutoin kuin tiivistetysti tai kootusti siten, ettei siitä voida tunnistaa yksittäisiä laitoksia, sanotun kuitenkaan rajoittamatta rikoslainsäädännön alaan kuuluvien säännösten noudattamista.

Kuitenkin, jos luottolaitos on asetettu konkurssiin tai tuomioistuimien on määrännyt sen lopettamaan toimintansa, voidaan siviili- tai kauppaoikeudellisessa menettelyssä ilmaista luottamuksellisia tietoja, jotka eivät koske kyseessä olevan luottolaitoksen pelastamiseen pyrkiviä toimia.

2. Mitä 1 kohdassa säädetään, ei kuitenkaan estä eri jäsenvaltioiden toimivaltaisia viranomaisia luovuttamasta toisilleen tietoja tämän tai muiden luottolaitoksia koskevien direktiivien mukaisesti. Sellaisia tietoja koskee 1 kohdan mukainen salassapitovelvollisuus.

3. Jäsenvaltiot voivat tehdä kolmansien maiden toimivaltaisten viranomaisten sekä näiden maiden 5 ja 6 kohdassa tarkoitettujen viranomaisten ja elinten kanssa tietojen vaihtoa edellyttäviä yhteistyösopimuksia vain, jos luovutettujen tietojen salassapito taataan vähintään tässä artiklassa esitetyllä tavalla. Tietojen vaihdon on tapahduttava mainittujen viranomaisten tai elinten valvontatehtävän suorittamiseksi.

Jos tiedot ovat peräisin toisesta jäsenvaltiosta, niitä ei saa ilmaista ilman niiden toimivaltaisten viranomaisten nimenomaista suostumusta, jotka ovat ne luovuttaneet, eikä niitä saa luovuttaa muihin tarkoituksiin kuin mihin mainittu viranomaiset ovat antaneet suostumuksensa.

4. Toimivaltainen viranomainen, joka saa luottamuksellisia tietoja 1 ja 2 kohdan mukaisesti, voi käyttää tietoja ainoastaan virkatoimiensa hoitamisessa:

— tutkiakseen, että luottolaitostoiminnan aloittamista koskevat edellytykset on täytetty ja helpottaakseen sellaisen liiketoiminnan harjoittamisen valvontaa joko yrityskohtaisesti tai konsolidoinnin perusteella, erityisesti maksuvalmiuden, vakavaraisuuden, suurten riskikeskittymien ja hallinto- ja kirjanpitoimenetelmien sekä sisäisen tarkastuksen menetelmien osalta, tai

— määrätäksään seuraamuksia, tai

— haettaessa muutosta toimivaltaisen viranomaisen päätökseen hallinnollisessa muutoksenhaussa, taikka

— tuomioistuinkäsittelyssä, joka on saatettu vireille 33 artiklan tai tämän direktiivin sekä muiden luottolaitoksista annettujen direktiivien erityissännösten mukaisesti.

5. Mitä 1 ja 4 kohdassa säädetään, ei estä luovuttamasta tietoja jäsenvaltiossa, milloin samassa jäsenvaltiossa on useampia toimivaltaisia viranomaisia eikä luovuttamasta tietoja jäsenvaltioiden kesken, jos osapuolina ovat jäsenvaltioiden toimivaltaiset viranomaiset ja:

— muut rahoituslaitosten ja vakuutusyhtiöiden julkisesta valvonnasta vastuussa olevat viranomaiset ja rahoitusmarkkinoiden valvonnasta vastuussa olevat viranomaiset,

— luottolaitosten selvitystilaan ja konkurssiin ja muihin vastaaviin menettelyihin liittyvät toimielimet,

— luottolaitosten ja muiden rahoituslaitosten lakisääteisen tilintarkastuksen suorittamisesta vastuussa olevat henkilöt,

niiden valvontatehtävän toteuttamiseksi eikä liioin ilmaisemasta tietoja talletusten vakuusjärjestelmiä hoitaville toimielimille, milloin tiedot ovat toiminnan kannalta tarpeellisia. Näin saatuja tietoja koskee 1 kohdan mukainen salassapitovelvollisuus.

6. Sen estämättä, mitä 1—4 kohdassa säädetään, jäsenvaltiot voivat sallia tietojen vaihdon toimivaltaisten viranomaisten ja

— sellaisten viranomaisten kesken, jotka ovat vastuussa luottolaitosten purkamis- ja konkurssimenettelyyn sekä muihin vastaavaan menettelyyn osallisina olevien toimielinten valvonnasta, tai

— sellaisten viranomaisten kesken, jotka ovat vastuussa vakuutusyriyten, luottolaitosten, sijoituspalveluyritysten ja muiden rahoituslaitosten lakisääteisiä tilintarkastuksia suorittavien henkilöiden valvonnasta.

Ensimmäisessä alakohdassa olevia säännöksiä käyttävän jäsenvaltion on vaadittava, että vähintään seuraavat edellytykset täytetään:

— tietoja käytetään ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettujen valvontatehtävien suorittamiseen,

— näin saatuja tietoja koskee 1 kohdassa säädetty salassapitovelvollisuus,

— jos tiedot ovat lähtöisin toisesta jäsenvaltiosta, ne saa ilmaista ainoastaan tiedot antaneiden toimivaltaisten viranomaisten nimenomaisella suostumuksella ja tarvittaessa ainoastaan niihin tarkoituksiin, joita varten nämä viranomaiset ovat antaneet suostumuksensa.

Jäsenvaltioiden on ilmoitettava komissiolle ja muille jäsenvaltioille niiden viranomaisten nimet, joille tämän kohdan nojalla voidaan antaa tietoja.

7. Sen estämättä, mitä 1—4 kohdassa säädetään, jäsenvaltiot voivat rahoitusjärjestelmän vakauden, mukaan lukien sen eheys, lujittamiseksi sallia tietojen vaihdon toimivaltaisten viranomaisten ja niiden viranomaisten tai toimielinten kesken, jotka lainsäädännön mukaisesti ovat vastuussa yhtiöoikeuden noudattamisen seurannasta ja rikkomusten tutkimisesta.

Ensimmäisessä alakohdassa olevia säännöksiä käyttävän jäsenvaltion on vaadittava, että vähintään seuraavat edellytykset täytetään:

- tietoja käytetään ensimmäisessä alakohdassa tarkoitetun tehtävän hoitamiseen,
- näin saatuja tietoja koskee 1 kohdassa säädetty salassapitovelvollisuus,
- jos tiedot ovat lähtöisin toisesta jäsenvaltiosta, ne saa ilmaista ainoastaan tiedot antaneiden toimivaltaisten viranomaisten nimenomaisella suostumuksella ja tarvittaessa ainoastaan niihin tarkoituksiin, joita varten viranomaiset ovat antaneet suostumuksensa.

Jos ensimmäisessä alakohdassa tarkoitetut viranomaiset tai toimielimet turvautuvat jäsenvaltiossa havainto- tai tutkintatehtävänsä suorittamisessa sellaisiin henkilöihin, jotka erityispätevyytensä vuoksi on nimetty tähän tehtävän ja jotka eivät ole julkisessa tehtävässä, oikeus vaihtaa tietoja, josta säädetään ensimmäisessä alakohdassa, voidaan ulottaa näihin henkilöihin toisessa alakohdassa säädettyin edellytyksin.

Toisen alakohdan kolmannen luetelmakohdan soveltamista varten ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettujen viranomaisten tai toimielinten on ilmoitettava tiedot antaneille toimivaltaisille viranomaisille niiden henkilöiden nimet ja yksityiskohtaiset tehtävät, joille tiedot toimitetaan.

Jäsenvaltioiden on ilmoitettava komissiolle ja muille jäsenvaltioille niiden viranomaisten ja toimielinten nimet, joille tämän kohdan nojalla voidaan antaa tietoja.

Komissio laatii ennen 31 päivää joulukuuta 2000 kertomuksen tämän kohdan soveltamisesta.

8. Tämä artikla ei estä toimivaltaista viranomaista toimittamasta:

- keskuspankeille ja rahapoliittisina viranomaisina samanlaisen tehtävän omaaville muille toimielimille,
- tarvittaessa muille maksujärjestelmien valvonnasta vastuussa oleville viranomaisille

niiden tehtävän hoitamiseksi tarkoitettuja tietoja, eikä se estä näitä viranomaisia tai toimielimiä toimittamasta toimivaltaisille viranomaisille tietoja, joita ne saattavat tarvita 4 kohdassa mainittuihin tarkoituksiin. Näin saatuja tietoja koskee tässä artiklassa säädetty salassapitovelvollisuus.

9. Lisäksi jäsenvaltiot voivat, sen estämättä, mitä 1 ja 4 kohdassa säädetään, antaa säädösten nojalla oikeuden ilmaista tietty tiedot keskushallinnon muille viranomaisille ja laitoksille,

jotka ovat vastuussa luottolaitosten, rahoituslaitosten, sijoituspalvelujen ja vakuutusyhtiöiden valvontaa koskevasta lainsäädännöstä, sekä näiden viranomaisten ja laitosten puolesta toimiville tarkastajille.

Tietoja voidaan kuitenkin ilmaista vain, kun se on tarpeen toiminnan vakauden valvomiseksi.

Jäsenvaltioiden on kuitenkin huolehdittava, että 2 ja 5 kohdan nojalla saatuja tietoja sekä tietoja, jotka on saatu 29 artiklan 1 ja 2 kohdassa tarkoitettussa, itse paikalla suoritettussa tarkastuksessa, ei milloinkaan tässä kohdassa tarkoitetuissa tapauksissa saa ilmaista muutoin kuin jos siihen on sen toimivaltaisen viranomaisen, joka on ilmaissut tiedon tai sen jäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen, jossa itse paikalla tehtävä tarkastus on suoritettu, nimenomainen suostumus.

10. Tämä artikla ei estä toimivaltaisia viranomaisia toimittamasta 1—4 kohdassa tarkoitettuja tietoja kansallisessa lainsäädännössä tunnustetulle selvitysyhteisölle tai muulle samankaltaiselle toimielimelle, jonka tarkoituksena on tarjota selvitys- ja maksupalveluja jäsenvaltiossa toimiville markkinoille, jos ne katsovat, että tietojen antaminen on tarpeellista, jotta nämä toimielimet voisivat toimia asianmukaisesti markkinaosapuolten rikkomuksiin tai mahdollisiin rikkomuksiin nähden. Näin saatuja tietoja koskee 1 kohdassa tarkoitettu salassapitovelvollisuus. Jäsenvaltioiden on kuitenkin huolehdittava siitä, että 2 kohdan nojalla saatuja tietoja ei saa ilmaista tässä kohdassa tarkoitetuissa tapauksissa ilman tiedot antaneiden toimivaltaisten viranomaisten nimenomaista suostumusta.

31 artikla

Lakisääteisen tilinpäätöksen ja konsolidoidun tilinpäätöksen tarkastuksesta vastuussa olevien henkilöiden velvollisuudet

1. Jäsenvaltioiden on säädettävä vähimmäisvaatimuksena, että:

- a) jokainen henkilö, joka on neuvoston direktiivin 84/253/ETY⁽¹⁾ mukaisesti valtuutettu ja joka suorittaa luottolaitoksessa neuvoston direktiivin 78/660/ETY⁽²⁾ 51 artiklassa, neuvoston direktiivin 83/349/ETY 37 artiklassa tai neuvos-

⁽¹⁾ Kahdeksas neuvoston direktiivi 84/253/ETY, annettu 10 päivänä huhtikuuta 1984, perustamissopimuksen 44 artiklan 2 kohdan g alakohdan nojalla, lakisääteisten tilintarkastusten suorittamisesta vastuussa olevien henkilöiden hyväksymisestä (EYVL L 126, 12.5.1984, s. 20).

⁽²⁾ Neljäs neuvoston direktiivi 78/660/ETY, annettu 25 päivänä kesäkuuta 1978, perustamissopimuksen 44 artiklan 2 kohdan g alakohdan nojalla, yhtiömuodoltaan tietyntyyppisten yhtiöiden tilinpäätöksistä (EYVL L 222, 14.8.1978, s. 11), direktiivi sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna direktiivillä 1999/60/EY (EYVL L 62, 26.6.1999, s. 65).

ton direktiivin 85/611/ETY⁽¹⁾ 31 artiklassa tarkoitettua tehtävää tai muuta lakisääteistä tehtävää, on velvollinen viipymättä ilmoittamaan toimivaltaisille viranomaisille kyseistä laitosta koskevista seikoista tai päätöksistä, jotka hän on saanut tietoonsa tehtävänsä suorittaessaan ja jotka saattavat:

- olennaisesti rikkoa lakeja, asetuksia tai hallinnollisia määräyksiä, joissa säädetään toimilupaa koskevista edellytyksistä tai jotka erityisesti koskevat luottolaitosten toiminnan harjoittamista, tai
- vaikuttaa luottolaitoksen jatkuvaan toimintaan, taikka
- johtaa tilien vahvistamatta jättämiseen tai varausten esittämiseen;

b) tällainen henkilö on samoin velvollinen ilmoittamaan seikoista ja päätöksistä, jotka hän saa tietoonsa suorittaessaan a alakohdassa tarkoitettua tehtävää yrityksessä, jolla on määräämisvallasta johtuvat läheiset sidokset siihen luottolaitokseen, jossa hän suorittaa edellä mainittua tehtävää.

2. Sopimuksessa taikka laissa, asetuksessa tai hallinnollisessa määräyksessä olevan tietojen ilmaisemista koskevan rajoituksen rikkomisena ei pidetä sitä, että direktiivin 84/253/ETY mukaisesti valtuutettu henkilö vilpittömässä mielessä ilmaisee 1 kohdassa tarkoitettun tiedon tai päätöksen toimivaltaiselle viranomaiselle, eikä tästä aiheudu kyseiselle henkilölle seuraamusvastuuta.

32 artikla

Toimivaltaisten viranomaisten valta määrätä seuraamuksia

Rajoittamatta toimiluvan peruuttamista koskevia menettelyjä ja rikosoikeudellisten säännösten soveltamista jäsenvaltioiden on huolehdittava, että niiden asianomaiset toimivaltaiset viranomaiset voivat, jos luottolaitokset tai niiden liikkeenjohdosta vastaavat johtajat rikkovat luottolaitosten toiminnan valvontaa tai harjoittamista koskevia lakeja, asetuksia tai hallinnollisia määräyksiä, ottaa käyttöön tai määrätä seuraamuksia tai toimenpiteitä, joilla nimenomaan pyritään havaittujen rikkomusten tai niiden syiden lopettamiseen.

33 artikla

Tuomioistuinkäsittely

Jäsenvaltioiden on huolehdittava, että luottolaitoksia koskevat päätökset, jotka on tehty tämän direktiivin mukaisesti annettuja

lakeja, asetuksia ja hallinnollisia määräyksiä noudattaen, voidaan saattaa tuomioistuimen käsiteltäviksi; sama mahdollisuus on oltava myös tapauksissa, joissa päätöstä toimilupahakemuksesta, joka sisältää kaikki voimassa olevien säännösten mukaiset tarvittavat tiedot, ei ole tehty kuuden kuukauden kuluessa siitä, kun hakemus on tehty.

2 LUKU

VAKAVARAISUUDEN VALVONNAN TEKNISET VÄLINEET

1 jakso

Omat varat

34 artikla

Yleiset periaatteet

1. Kun jäsenvaltio lailla, asetuksella tai hallinnollisella määräyksellä antaa yhteisön lainsäädännön soveltamiseksi toiminnassa olevan luottolaitoksen vakavaraisuuden valvontaa koskevan säännöksen, jossa käytetään ilmaisua "omat varat" tai viitataan omien varojen käsitteeseen, tämä ilmaisu tai käsite on saatettava yhdenmukaiseksi tämän artiklan 2, 3 ja 4 kohdan sekä 35—38 artiklassa annetun määritelmän kanssa.

2. Jollei 38 artiklassa vahvistetuista rajoituksista muuta johdu, luottolaitosten konsolidoimattomiin omiin varoihin kuuluvat seuraavat erät:

- 1) direktiivin 86/635/ETY 22 artiklan mukainen pääoma siinä määrin kuin se on maksettu, sekä ylikurssitilillä olevat varat lukuun ottamatta kuitenkaan kumulatiivisia etuoikeutettuja osakkeita;
- 2) direktiivin 86/635/ETY 23 artiklan mukaiset rahastot ja edellisten tilikausien lopullisen tuloksen käsittelyn yhteydessä syntynyt voitto tai tappio. Jäsenvaltiot voivat sallia, että kesken tilikauden kertyneet voitot voidaan ottaa mukaan ennen niitä koskevaa muodollista päätöstä vain, jos tilintarkastuksesta vastaavat henkilöt ovat vahvistaneet nämä voitot, ja jos toimivaltaisten viranomaisten hyväksymällä tavalla on osoitettu, että niiden määrä on arvostettu direktiivin 86/635/ETY periaatteiden mukaisesti ja niistä on vähennetty kaikki odotettavissa olevat kulut tai osingot;
- 3) direktiivin 86/635/ETY 38 artiklan mukaiset yleisten pankkiriskien rahastot;

⁽¹⁾ Neuvoston direktiivi 85/611/ETY, annettu 20 päivänä joulukuuta 1985, arvopapereihin kohdistuvaa yhteistä sijoitustoimintaa harjoittavia yrityksiä (yhteissijoitusyritykset) koskevien lakien, asetusten ja hallinnollisten määräysten yhteensovittamisesta (EYVL L 375, 31.12.1985, s. 3), direktiivi sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna direktiivillä 95/26/EY (EYVL L 168, 18.7.1995, s. 7).

- 4) direktiivin 78/660/ETY 33 artiklan mukaiset rahastot;
- 5) direktiivin 86/635/ETY 37 artiklan 2 kohdan mukaiset arvostusvaraukset;
- 6) muut 35 artiklan mukaiset erät;
- 7) osuuskunniksi perustettujen luottolaitosten jäsenten sitoumukset ja rahastoiksi järjestäytyneiden tiettyjen laitosten lainanottajien yhteisvastuulliset sitoumukset 36 artiklan 1 kohdan mukaisesti;
- 8) määräaikaiset kumulatiiviset etuoikeutetut osakkeet ja 36 artiklan 3 kohdassa tarkoitettu etuoikeusasemaltaan huonompi velkapääoma;

Seuraavat erät vähennetään 38 artiklan mukaisesti:

- 9) luottolaitoksen omistamat omat osakkeet kirjanpitoarvoon;
- 10) direktiivin 86/635/ETY 4 artiklassa olevan kohdan "vastaavaa" 9 alakohdan aineettomat oikeudet;
- 11) kuluvan tilivuoden aikana kertyneet merkittävät tappiot;
- 12) omistusyhteydet muissa luotto- ja rahoituslaitoksissa, joiden pääomasta se omistaa enemmän kuin 10 prosenttia sekä etuoikeudeltaan huonommassa asemassa olevat saamiset ja 35 artiklassa tarkoitettut välineet, joita luottolaitoksella on sellaisessa luotto- ja rahoituslaitoksessa, jonka pääomasta se omistaa enemmän kuin 10 prosenttia.

Jos toisen luotto- tai rahoituslaitoksen osakkeet on saatu tilapäisesti haltuun taloudellisen auttamistoimen seurauksena, jossa on kyse tuon laitoksen uudelleen organisoinnista tai pelastamisesta, toimivaltainen valvontaviranomainen voi myöntää poikkeuksia tämän säännöksen soveltamiselle;

- 13) omistusyhteydet muissa luotto- ja rahoituslaitoksissa, jotka ovat enintään 10 prosenttia niiden pääomasta, etuoikeudeltaan huonommat saamiset ja 35 artiklassa tarkoitettut välineet, joita luottolaitoksella on muussa kuin 12 alakohdassa tarkoitetuissa luotto- ja rahoituslaitoksissa, jos kyseisten omistusyhteyksien, etuoikeudeltaan huonommassa asemassa olevien saamisten ja välineiden yhteismäärä on enemmän kuin 10 prosenttia luottolaitoksen omista varoista ennen 12 ja tämän alakohdan erien vähentämistä.

Jäsenvaltiot voivat määrätä, että laskettaessa omia varoja, joita ei ole konsolidoitu, ei emoyhtiöiden, joita valvotaan konsolidoinnin perusteella, tarvitse vähentää omistusyhteyksiään sellai-

sisssa luotto- tai rahoituslaitoksissa, jotka kuuluvat konsolidointiin. Tämä säännös koskee kaikkia yhteisön säännöksiin yhteinäistettyjä vakavaraisuussääntöjä.

3. Edellä 2 kohdan 1—8 alakohdassa määriteltyyn omien varojen käsitteeseen sisältyvät kaikki sallitut erät ja näiden määrät. Näiden erien käyttäminen ja alempien ylärajojen määrittäminen sekä muiden kuin 2 kohdan 9—13 alakohdassa lueteltujen erien vähentäminen jää jäsenvaltioiden harkittavaksi. Jäsenvaltioilla on kuitenkin velvollisuus harkita suurempaa yhtenevyyttä omien varojen yhteisen määritelmän aikaansaamiseksi.

Komissio esittää viimeistään 1 päivänä tammikuuta 1996 kertomuksen Euroopan parlamentille ja neuvostolle tämän artiklan ja 35—39 artiklan soveltamisesta sekä antaa tarvittaessa siinä yhteydessä tarpeellisia pitämänsä muutosehdotukset. Viimeistään 1 päivänä tammikuuta 1998 Euroopan parlamentti ja neuvosto perustamissopimuksen 251 artiklassa tarkoitettun menettelyn mukaisesti ja kuultuaan talous- ja sosiaalikomiteaa, tarkistavat omien varojen määritelmän toteuttaakseen yhteisen määritelmän yhdenmukaisen soveltamisen.

4. Edellä 2 kohdan 1—5 alakohdassa lueteltujen erien on oltava luottolaitoksen käytettävissä välittömästi ja rajoittamattomasti riskien tai tappioiden kattamiseksi heti niiden synnyttyä. Niiden määristä on oltava vähennetty laskentahetkellä odotettavissa olevat verot tai ne on mukautettava asianmukaisesti siinä määrin kuin verot pienentävät riskien tai tappioiden kattamiseen käytettävissä olevaa määrää.

35 artikla

Muut erät

1. Jäsenvaltion käyttämä omien varojen käsite saa sisältää muita eriä edellyttäen, että niillä on riippumatta niiden oikeudellisista ja kirjanpidollisista nimityksistä seuraavat ominaispiirteet:

- a) ne ovat luottolaitoksen vapaasti käytettävissä normaalien pankkitoiminnasta syntyvien riskien kattamiseksi silloin kun tulojen tai pääoman menetyksiä ei vielä ole todettu;
- b) niiden olemassaolo ilmenee sisäisestä kirjanpidosta;
- c) niiden määrän vahvistaa luottolaitoksen johto, sen tarkistavat riippumattomat tilintarkastajat, siitä ilmoitetaan toimivaltaisille viranomaisille ja se on viimeksi mainittujen valvonnassa.

2. Muiksi eriksi voidaan hyväksyä myös määräämättömäksi ajaksi annetut arvopaperit, ja muut välineet, jotka täyttävät seuraavat edellytykset:

- a) niitä ei voida maksaa takaisin haltijan aloitteesta tai ilman toimivaltaisen viranomaisen antamaa ennakkolupaa,
- b) velkasopimuksessa on annettava luottolaitokselle mahdollisuus lykätä velasta maksettavan koron maksua,
- c) luotonantajan luottolaitokselta olevien saamisten on oltava etuoikeusasemaltaan kokonaan muiden velkojen saamia huonommassa asemassa,
- d) arvopapereiden liikkeeseenlaskua koskevissa asiakirjoissa on määrättävä, että velka ja maksamaton korko ovat käytettävissä tappioiden kattamiseen ilman että luottolaitoksen kaupankäynti keskeytyy,
- e) vain tosiasiallisesti maksetut määrät otetaan huomioon.

Näihin voidaan lisätä muut kumulatiiviset etuoikeutetut osakkeet kuin ne, joita tarkoitetaan 34 artiklan 2 kohdan 8 alakohdassa.

36 artikla

Omia varoja koskevat muut säännökset

1. Osuuskunniksi perustettujen luottolaitosten jäsenten 34 artiklan 2 kohdan 7 alakohdassa tarkoitettuihin sitoumuksiin kuuluu näiden osuuskuntien maksamaton pääoma ja näiden osuuskuntien jäsenten lailliset sitoumukset muiden kuin takaisinmaksuttavien lisämaksujen suorittamiseksi luottolaitoksen mahdollisen tappion varalta, jolloin on oltava mahdollista vaatia maksun suorittamista välittömästi.

Lainansaaajien yhteisvastuullisia sitoumuksia rahastomuotoisille luottolaitoksille pidetään edellä oleviin eriin rinnastettavina.

Kaikki tällaiset erät voidaan sisällyttää omiin varoihin, jos ne kansallisessa lainsäädännössä luetaan tähän ryhmään kuuluvien laitosten omiksi varoiksi.

2. Jäsenvaltiot eivät saa sisällyttää julkisten luottolaitosten omiin varoihin niiden tai niiden alue- tai paikallisviranomaisten sellaiselle yhteisölle myöntämiä takauksia.

3. Jäsenvaltiot tai toimivaltaiset viranomaiset voivat sisällyttää omiin varoihin 34 artiklan 2 kohdan 8 alakohdassa tarkoitettua määrääkaikaiset kumulatiiviset etuoikeutetut osakkeet ja samassa säännöksessä tarkoitettua etuoikeudeltaan huonommassa asemassa olevat velat, jos on tehty sitova sopimus, jonka mukaan ne sijoittuvat luottolaitoksen konkurssissa tai selvitystilassa kaikkien muiden velkojen saamisen jälkeen eikä niitä saa maksaa takaisin ennen kuin kaikki muut tällöin maksamatta olevat velat on maksettu.

Etuoikeudeltaan huonommassa asemassa olevan lainapääoman on myös täytettävä seuraavat perusteet:

- a) vain tosiasiallisesti maksetut varat voidaan ottaa huomioon,
- b) kysymyksessä olevien lainojen alkuperäisen laina-ajan on oltava vähintään viisi vuotta, minkä jälkeen ne voidaan maksaa takaisin; jos velan erääntymispäivästä ei ole sovittu, lainat ovat maksettavissa takaisin vain viiden vuoden irtisanomisaajan jälkeen paitsi, jos lainoja ei enää pidetä omina varoina tai jos ennen aikaista takaisinmaksua varten nimenomaan vaaditaan virallisesti ennakkolupa toimivaltaiselta viranomaiselta. Toimivaltaiset viranomaiset voivat myöntää luvan tällaisten lainojen ennen aikaiseen takaisinmaksuun edellyttäen, että pyynnön esittää liikkeeseen laskija ja että se ei vaikuta kysymyksessä olevan luottolaitoksen vakavaraisuuteen,
- c) on vähennettävä asteittain sitä määrää, johon saakka niitä voidaan pitää omina varoina ainakin viimeisten viiden vuoden aikana ennen takaisinmaksupäivää,
- d) lainasopimukseen ei saa sisältyä mitään sellaista määräystä, jonka mukaan laina lankeaisi maksettavaksi ennen sovittua takaisinmaksupäivää jossain muissa tilanteissa kuin luottolaitoksen toiminnan loppuessa.

37 artikla

Omien varojen laskutapa konsolidoinnin perusteella

1. Kun laskelma tehdään konsolidoinnin pohjalta, 34 artiklan 2 kohdassa luetteluihin eriin liittyviä konsolidoituja määriä käytetään 52—56 artiklassa säädetyllä tavalla. Lisäksi seuraavia eriä voidaan niiden ollessa kredit-eriä ("negatiivisia") pitää konsolidoituna varantona laskettaessa omien varojen määrää:

- kaikkia direktiivin 83/349/ETY 21 artiklassa tarkoitettuja vähemmistöosuuksia, kun käytetään globaali-integraatiomenetelmää,
- direktiivin 83/349/ETY 19, 30 ja 31 artiklassa tarkoitettua ensimmäisen konsolidoinnin eroa,
- konsolidoituihin varantoihin sisältyviä muuntoeroja direktiivin 86/635/ETY 39 artiklan 6 kohdan mukaisesti,
- tiettyjen omistusyhteyksien mukaanottamisesta johtuva erotus direktiivin 83/349/ETY 33 artiklassa selostetun menetelmän mukaisesti.

2. Jos edellä mainitut erät ovat debet-eriä ("positiivisia"), ne on vähennettävä laskettaessa konsolidoituja omia varoja.

38 artikla

Vähennykset ja rajoitukset

1. Edellä 34 artiklan 2 kohdan 4—8 alakohdassa tarkoitettuihin eriin sovelletaan seuraavia rajoituksia:
 - a) erien 4—8 yhteismäärä ei saa olla suurempi kuin enintään 100 prosenttia erien 1, 2 ja 3 yhteenlasketusta summasta, josta on vähennetty erät 9, 10 ja 11;
 - b) erien 7 ja 8 yhteismäärä ei saa olla suurempi kuin enintään 50 prosenttia erien 1, 2 ja 3 yhteenlasketusta summasta, josta on vähennetty erät 9, 10 ja 11;
 - c) erien 12 ja 13 yhteismäärä vähennetään kaikkien erien yhteismäärästä.
2. Toimivaltaiset viranomaiset voivat antaa luottolaitoksille luvan ylittää 1 kohdassa mainitut rajoitukset poikkeuksellisissa olosuhteissa ja väliaikaisesti.

39 artikla

Toimivaltaisille viranomaisille annettava todistus

Toimivaltaisille viranomaisille on osoitettava, että 34 artiklan 2, 3 ja 4 kohdassa sekä 35—38 artiklassa olevia edellytyksiä noudatetaan heitä tyydyttävällä tavalla.

2 jakso

Vakavaraisuussuhde

40 artikla

Yleiset periaatteet

1. Vakavaraisuussuhde ilmaisee 41 artiklan mukaisten omien varojen sekä taseen varojen ja 42 artiklan mukaisen riskipainotetun taseen ulkopuolisten erien välisen suhteen.
2. Luottolaitosten, jotka eivät ole direktiivin 83/349/ETY 1 artiklan tarkoittamia emoyrityksiä eivätkä sellaisten yritysten tytäryhtiöitä, vakavaraisuussuhde lasketaan kunkin osalta erikseen.

3. Sellaisten luottolaitosten, jotka ovat emoyrityksiä, vakavaraisuussuhde lasketaan konsolidoinnin perusteella tässä direktiivissä ja direktiivissä 86/635/ETY määriteltyjen menetelmien mukaisesti.

4. Emoyrityksenä olevan luottolaitoksen toimiluvan myöntämisestä ja sen toiminnan valvonnasta vastaavat toimivaltaiset viranomaiset voivat myös vaatia, että kyseessä olevalle emoyritykselle ja sen tytäryhtiölle, jolle kyseessä oleva viranomainen myöntää toimiluvan ja joka on sen valvonnan alainen, lasketaan osittain konsolidoitu tai konsolidoimaton suhdeluku. Jos pääoman tyydyttävää kohdentumista pankkiryhmän sisällä ei näin toteuteta, on toteutettava muut toimenpiteet tämän päämäärän saavuttamiseksi.

5. Rajoittamatta 2, 3 ja 4 kohdan ja 52 artiklan 8 ja 9 kohdan säännösten soveltamista luottolaitoksien osalta toimivaltaisten viranomaisten on varmistuttava, että vakavaraisuussuhdeluvut lasketaan vähintään kahdesti vuodessa, joko siten, että suhdeluvun laskee luottolaitos itse ja toimittaa tulokset ja tarvittavat täydentävät tiedot toimivaltaisille viranomaisille tai, että suhdeluvun laskee toimivaltainen viranomainen luottolaitosten toimittamien tietojen perusteella.

6. Varat ja taseen ulkopuoliset erät arvostetaan direktiivin 86/635/ETY mukaisesti.

41 artikla

Vakavaraisuussuhteen osoittaja: omat varat

Tämän direktiivin määritelmän mukaiset omat varat muodostavat vakavaraisuussuhteen osoittajan.

42 artikla

Vakavaraisuussuhteen nimittäjä: Varojen ja taseen ulkopuolisten erien riskipainotettu arvo

1. Varojen erille annetaan prosenttipainoituksina ilmaistavat luottoriskiasteet 43 ja 44 artiklan mukaisesti ja poikkeuksellisesti 45, 62 ja 63 artiklan mukaisesti. Sen jälkeen varojen kunkin erän tasearvo kerrotaan asianmukaisella painotuksella, jolloin saadaan sen riskipainotettu arvo.
2. Liitteessä II lueteltuihin taseen ulkopuolisiin eriin sovelletaan 43 artiklan 2 kohdassa säädettyä kaksivaiheista laskentaa.
3. Direktiivin 43 artiklan 3 kohdassa tarkoitettujen taseen ulkopuolisten erien osalta mahdolliset sopimusten jälleenhankintakustannukset vastapuolen rikkoessa sopimuksen lasketaan käyttäen jompaakumpaa liitteessä III esitetystä menetelmästä. Kyseessä olevat kustannukset kerrotaan 43 artiklan 1 kohdan asianomaisilla vastapuolen mukaisilla painotuksilla, paitsi että

siinä säädetty 100 prosentin painotukset korvataan 50 prosentin painotuksilla riskipainotettujen arvojen aikaansaamiseksi.

4. Edellä 2 ja 3 kohdassa mainittujen varojen ja taseen ulkopuolisten erien riskipainotettujen arvojen kokonaissumma on vakavaraisuussuhteen nimittäjä.

43 artikla

Riskien painottaminen

1. Seuraavia painotuksia sovelletaan varojen eri ryhmiin, vaikka toimivaltaiset viranomaiset voivat määrätä sopivina pitämiään suurempia painotuksia:

a) Nollapainotus

- 1) rahat ja vastaavat erät;
- 2) varojen erät, jotka ovat saamisia A alueen keskushallinnolta ja keskuspankeilta;
- 3) varojen erät, jotka ovat saamisia Euroopan yhteisöiltä;
- 4) varojen erät, jotka ovat A alueen keskushallintojen ja keskuspankkien tai Euroopan yhteisöjen nimenomaisesti takaamia;
- 5) varojen erät, jotka ovat lainanottajien kansallisen valuutan määräisiä ja kansallisella valuutalla rahoitettuja saamisia B alueen keskushallinnoilta ja keskuspankeilta;
- 6) varojen erät, jotka ovat B alueen keskushallintojen ja keskuspankkien nimenomaisesti takaamia saamisia, jotka ovat takaajalle ja lainanottajalle yhteisen kansallisen valuutan määräisiä ja siinä valuutassa rahoitettuja;
- 7) varojen erät, joiden toimivaltaisen viranomaisen hyväksymänä vakuutena on A alueen keskushallinnon tai keskuspankin tai Euroopan yhteisöjen liikkeeseen laskemia arvopapereita tai käteistalletuksia lainanantajalaitoksessa tai sijoitustodistuksia tai vastaavanlaisia sijoitusvälineitä, jotka tämä on laskenut liikkeeseen ja jotka on talletettu tämän huostaan;

b) 20 prosentin painotus

- 1) varojen erät, jotka ovat saamisia EIP:lta;
- 2) varojen erät, jotka ovat saamisia monenkeskisiltä kehityspankeilta;

3) varojen erät, jotka ovat EIP:n nimenomaisesti takaamia saamisia;

4) varojen erät, jotka ovat monenkeskisten kehityspankkien nimenomaisesti takaamia saamisia;

5) varojen erät, jotka ovat saamisia A alueen aluehallinnon tai paikallishallinnon viranomaisilta, jos ei 44 artiklasta muuta johdu;

6) varojen erät, jotka ovat A alueen aluehallinnon tai paikallishallinnon viranomaisten nimenomaisesti takaamia saamisia, jos ei 44 artiklasta muuta johdu;

7) varojen erät, jotka ovat saamisia A alueen luottolaitoksilta, mutta eivät kuulu näiden laitosten omiin varoihin;

8) varojen erät, jotka ovat saamisia B alueen luottolaitoksilta ja joiden erääntymisaika on enintään vuosi, lukuun ottamatta näiden laitosten liikkeeseen laskemia arvopapereita, jotka luetaan niiden omiin varoihin kuuluviksi;

9) varojen erät, jotka ovat A alueen luottolaitosten nimenomaisesti takaamia;

10) varojen erät, jotka ovat saamisia, joilla on korkeintaan vuoden erääntymisaika ja jotka ovat B alueen luottolaitosten nimenomaisesti takaamia;

11) varojen erät, joiden toimivaltaisen viranomaisen hyväksymänä vakuutena on Euroopan investointipankin (EIP) tai monenkeskisten kehityspankkien liikkeelle laskemia arvopapereita;

12) maksujenvälityksessä olevat käteiserät;

c) 50 prosentin painotus

1) lainat, joiden toimivaltaisen viranomaisen hyväksymänä täytenä vakuutena on kiinnitys asuinkiinteistöön, jossa lainanottaja asuu nyt tai vastaisuudessa tai jonka tämä on antanut tai antaa vuokralle ja lainat, joiden täydeksi vakuudeksi toimivaltaiset viranomaiset ovat hyväksyneet sellaisen suomalaisen asunto-osakeyhtiön osakkeita, joka toimii Suomen vuoden 1991 asunto-osakeyhtiölain tai vastaavan myöhemmän lainsäädännön mukaisesti, sellaisten asuntojen osalta, jotka ovat tai tulevat olemaan lainansaajan käytössä tai vuokralle antamia;

arvopaperit, joiden vakuutena on kiinnitys ja joita voidaan pitää ensimmäisessä alakohdassa tai 62 artiklan 1 kohdassa tarkoitettuina lainoina, jos toimivaltaiset viranomaiset katsovat, että ne ovat, kunkin jäsenvaltion voimassa oleva lainsäädäntö huomioon ottaen, vastaavia luottoriskin osalta. "Arvopapereihin, joiden vakuu-

tena on kiinnitys”, voi kuulua neuvoston direktiivin 93/22/ETY⁽¹⁾ liitteen B osan 1 kohdan a ja b alakohdassa tarkoitettuja välineitä, sanotun kuitenkaan rajoittamatta niitä arvopaperien lajeja, jotka voidaan sisällyttää tähän 1 kohtaan ja jotka täyttävät tämän 1 kohdan edellytykset. Toimivaltaisten viranomaisten on erityisesti varmistettava:

- i) että kyseisten arvopaperien täytenä ja välittömänä vakuutena on joukko sellaisia kiinnityksiä, jotka ovat luonteeltaan samanlaisia kuin ensimmäisessä alakohdassa tai 62 artiklan 1 kohdassa määritellyt kiinnitysvakuudet ja jotka ovat täysin kunnossa silloin, kun nämä arvopaperit annetaan;
- ii) että kiinnitysvakuudellisiin arvopapereihin sijoittavilla joko suoraan tai heidän lukuunsa uskottuna miehenä tai toimeksisaaneena edustajana toimivilla on riittävän hyvä etuoikeus asianomaisiin kiinnitettyihin varoihin heidän arvopaperiomistustensa mukaisessa suhteessa;

- 2) ennakkomaksut ja siirtosaamiset; nämä varat painotetaan vastapuolella olevaa erää vastaavalla tavalla, jos luottolaitos kykenee sen määrittämään direktiivin 86/635/ETY mukaisesti, jos se ei kykene määrittämään vastapuolen erää, käytetään kiinteää 50 prosentin painotusta;

d) 100 prosentin painotus

- 1) varojen erät, jotka ovat saamia B alueen keskushallinnoilta ja keskuspankeilta, paitsi jos ne ovat lainanottajan kansallisen valuutan määräisiä ja siinä valuutassa rahoitettuja;
- 2) varojen erät, jotka ovat saamia B alueen aluehallinnon tai paikallishallinnon viranomaisilta;
- 3) varojen erät, jotka ovat saamia B alueen luottolaitoksilta ja joiden erääntymisaika on pidempi kuin vuosi;
- 4) varojen erät, jotka ovat saamia A alueen ja B alueen muulta alalta kuin pankkialalta;
- 5) aineelliset hyödykkeet direktiivin 86/635/ETY 4 artiklassa olevan kohdan ”vastaavaa” 10 alakohdan varojen määritelmän mukaisesti;
- 6) sijoitukset muiden luottolaitosten osakkeisiin, osuuksiin ja muihin omien varojen osiin, joita ei ole vähennetty lainanantajalaitosten omista varoista;

- 7) kaikki muut varat omista varoista vähennettyjä erää lukuun ottamatta.

2. Muihin kuin 3 kohdassa tarkoitettuihin taseen ulkopuolisiin eriin sovelletaan seuraavaa käsittelytapaa. Ne ryhmitellään ensin liitteen II mukaisiin riskiryhmiin. Korkean riskin erät otetaan huomioon täydestä arvostaan, keskimääräisen riskin erät painotetaan 50 prosentin painokertoimella ja keskimääräisen/alhaisen riskin erät 20 prosentin painokertoimella ja alhaisen riskin erien arvo määrätään nolllaksi. Toisessa vaiheessa taseen ulkopuolisten erien edellä kuvatun mukaisesti painotetut arvot kerrotaan asianomaisten vastapuolen erien kertoimilla 1 kohdassa ja 44 artiklassa varojen erille säädetyn käsittelytavan mukaisesti. Varojen myynti- ja takaisinostosopimukset ja termiostosopimukset painotetaan kauppaa vastapuolella koskevien erien sijasta kyseisten varojen mukaan. Euroopan investointirahastosta merkityn pääoman maksamatta olevaan osaan voidaan soveltaa 20 prosentin painotusta.

3. Liitteessä III esitettyjä menetelmiä sovelletaan liitteessä IV lueteltuihin taseen ulkopuolisiin eriin, ei kuitenkaan

- sopimuksiin, joilla käydään kauppaa virallisesti hyväksytyissä pörssissä;
- valuuttasopimuksiin (paitsi kultaa koskeviin sopimuksiin), joiden alkuperäinen juoksuaika on enintään neljätoista kalenteripäivää.

Jäsenvaltioiden toimivaltaiset viranomaiset voivat 31 päivään joulukuuta 2006 saakka vapauttaa liitteessä III esitettyjen menetelmien soveltamisesta sellaisen selvitysyhteisön selvitettyinä olevat OTC-sopimukset, joka toimii sopimusten laillisena vastapuolena ja jossa kaikki osapuolet asettavat selvitysyhteisölle päivittäin sellaisen täyden vakuuden sopimuksista aiheutuille riskeille, joka kattaa sekä nykyhetken että mahdollisen tulevaisuuden luottoriskin. Toimivaltaisten viranomaisten on varmistuttava siitä, että asetettu vakuus antaa samantasoisien suojan kuin 1 kohdan a alakohdan 7 alakohdan mukainen vakuus ja poistaa riskin selvitysyhteisön riskien kasvamisesta yli asetetun vakuuden markkina-arvon. Jäsenvaltioiden on ilmoitettava komissiolle, kuinka ne käyttävät tätä mahdollisuutta.

4. Kun taseen ulkopuolisiin eriin liittyy nimenomaiset takaukset, ne painotetaan niin kuin ne olisi annettu takaaajan eikä vastapuolen puolesta. Kun taseen ulkopuolisista liiketoimista aiheutuvalla mahdollisella riskillä on toimivaltaisten viranomaisten hyväksymä täysimääräinen ja täydellinen vakuus jossakin 1 kohdan a alakohdan 7 alakohdan tai b alakohdan 11 alakohdan mukaisessa varoja vastaavassa muodossa, sovelletaan nolllapainotusta tai 20 prosentin painotusta kyseessä olevasta vakuudesta riippuen.

Jäsenvaltiot voivat soveltaa 50 prosentin painotusta taseen ulkopuolisiin eriin, jotka ovat takuita tai takauksia, jotka ovat luonteeltaan luoton vastineita ja joiden täytenä vakuutena on toimivaltaisten viranomaisten hyväksymä kiinnitys, joka täyttää 1 kohdan c alakohdan 1 alakohdassa luetellut edellytykset, edellyttäen että takaaajalla on välitön oikeus tähän vakuuteen.

⁽¹⁾ Neuvoston direktiivi 93/22/ETY, annettu 10 päivänä toukokuuta 1993, sijoituspalveluista arvopaperimarkkinoilla (EYVL L 141, 11.6.1993, s. 27), direktiivi sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna direktiivillä 97/9/EY (EYVL L 84, 26.3.1997, s. 22).

5. Jos varoihin ja taseen ulkopuolisiin eriin sovelletaan alhaisempaa painotusta sen vuoksi, että niille on nimenomaiset takaukset tai toimivaltaisten viranomaisten hyväksymät vakuudet, alhaisempaa painotusta sovelletaan ainoastaan siihen osaan, josta takaus on annettu tai jonka vakuus täysin kattaa.

44 artikla

Jäsenvaltioiden aluehallinnon tai paikallishallinnon viranomaisilta olevien saatavien painottaminen

1. Edellä 43 artiklan 1 kohdan b alakohdan vaatimusten estämättä jäsenvaltiot voivat vahvistaa nollapainotuksen omilta aluehallinnon tai paikallishallinnon viranomaisilta oleville saamisille, jos näiden ja maan keskushallinnolta olevien saamisten kesken ei ole riskien suhteen eroa aluehallinnon ja paikallishallinnon viranomaisten veronkanto-oikeuden ja erityisten aluehallinnon ja paikallishallinnon viranomaisten maksujen laiminlyönnin mahdollisuutta vähentävien rakenteellisten järjestelyjen vuoksi. Näiden perusteiden mukaisesti määrättyä nollapainotusta sovelletaan kyseisiltä aluehallinnon ja paikallishallinnon viranomaisilta oleviin saamiin ja niiden puolesta annettuihin taseen ulkopuolisiin eriin, sekä saamiin kolmansilta ja kolmansien puolesta annettuihin taseen ulkopuolisiin eriin, jotka ovat kyseessä olevien aluehallinnon ja paikallishallinnon viranomaisten takaamia tai joilla on asianomaisten toimivaltaisten viranomaisten hyväksymät, näiden alue- tai paikallishallinnon viranomaisten liikkeeseen laskemien arvopapereiden muodossa olevat vakuudet.

2. Jäsenvaltioiden on ilmoitettava komissiolle, pitävätkö ne nollapainotusta perusteltuna ottaen huomioon 1 kohdassa säädetty arviointiperusteet. Komissio antaa tästä tiedon edelleen. Muut jäsenvaltiot voivat tarjota niiden toimivaltaisten viranomaisten valvonnassa oleville luottolaitoksille mahdollisuuden soveltaa nollapainotusta silloin, kun ne avustavat kyseessä olevia aluehallinnon tai paikallishallinnon viranomaisia liiketoiminnassa tai kun niillä on jälkimmäisten takaamia saatavia, mukaan lukien arvopapereiden muodossa olevat vakuudet.

45 artikla

Muut painotukset

1. Jäsenvaltiot voivat soveltaa 20 prosentin painotusta sellaisiin varojen eriin, joiden asianomaisten toimivaltaisten viranomaisten hyväksymänä vakuutena on A alueen aluehallinnon tai paikallishallinnon viranomaisten liikkeeseen laskemien arvopapereiden tai talletus muissa A alueen luottolaitoksissa kuin lainanantajalaitoksessa olevan talletuksen tai näiden luottolai-

tosten liikkeeseen laskemien sijoitustodistusten taikka niihin verrattavien sijoitusvälineiden muodossa olevat vakuudet, sanotun rajoittamatta 44 artiklan 1 kohdan soveltamista.

2. Jäsenvaltiot saavat soveltaa 10 prosentin painotusta saamiin luottolaitoksilta, jotka ovat erikoistuneet kotivaltioidensa pankkien välisiin markkinoihin ja julkisen sektorin lainamarkkinoihin, ja ovat toimivaltaisten viranomaisten tiiviissä valvonnassa, kun kyseisille varojen erille on täysimääräinen ja täydellinen kotijäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen hyväksymä ja riittävänä pitämä 43 artiklan 1 kohdan a ja b alakohdassa mainittujen varojen erien yhdistelmän muodossa oleva vakuus.

3. Jäsenvaltioiden on ilmoitettava komissiolle mahdolliset 1 ja 2 kohdan soveltamiseksi annetut säännökset ja niiden antamisen perusteet. Komissio toimittaa kyseessä olevat tiedot jäsenvaltioille. Komissio tutkii määräajoin mainittujen säännösten soveltamisen vaikutukset sen varmistamiseksi, että ne eivät johda kilpailun vääristymiseen.

46 artikla

Hallinnolliset toimielimet ja muut kuin kaupalliset yritykset

Sen soveltamiseksi, mitä 43 artiklan 1 kohdan b alakohdassa säädetään, toimivaltaiset viranomaiset voivat sisällyttää aluehallinnon ja paikallishallinnon viranomaisten käsitteeseen muutoin kuin kaupallisesti toimivia hallinnollisia viranomaisia tai laitoksia, jotka ovat vastuussa alue- tai paikallishallinnon viranomaisille, sekä sellaisia keskus- tai aluehallinnon, kunnallisten viranomaisten taikka viranomaisten omistamia muita kuin kaupallisia yrityksiä, jotka toimivaltaisten viranomaisten käsityksen mukaan hoitavat samoja tehtäviä kuin alueelliset ja paikalliset viranomaiset.

Toimivaltaiset viranomaiset voivat sisällyttää aluehallinnon ja paikallishallinnon viranomaisten käsitteeseen myös kirkot ja uskonnolliset yhteisöt, jotka ovat julkisyhteisöjä, jos nämä lainsäädännössä niille myönnetyn verotusoikeuden perusteella kantavat veroa. Tässä tapauksessa 44 artiklassa mainittu mahdollisuus ei kuitenkaan ole voimassa.

47 artikla

Vakavaraisuussuhteen taso

1. Luottolaitoksia on vaadittava pitämään 40 artiklassa määritelty vakavaraisuussuhde vähintään kahdeksan prosentin tasolla.

2. Sen estämättä, mitä 1 kohdassa säädetään, toimivaltaiset viranomaiset voivat katsoessaan sen aiheelliseksi määrätä vähimmäissuhteen suuremmaksi.

3. Jos suhde muodostuu pienemmäksi kuin kahdeksan prosenttia, toimivaltaisten viranomaisten on varmistettava, että kyseinen luottolaitos ryhtyy asianmukaisesti toimenpiteisiin saattaakseen suhdeluvun sovitun vähimmäistason mukaiseksi mahdollisimman nopeasti.

3 jakso

Suuret riskikeskittymät

48 artikla

Suurista riskikeskittymistä ilmoittaminen

1. Luottolaitoksen ottamaa riskiä yhden asiakkaan tai keskinäisessä sidossuhteessa olevien asiakkaiden osalta pidetään suurena riskikeskittymänä, kun sen arvo on vähintään 10 prosenttia sen omista varoista.

2. Luottolaitoksen on ilmoitettava 1 kohdan mukaisista suurista riskikeskittymistä toimivaltaisille viranomaisille. Jäsenvaltioiden on säädettävä, että ilmoittaminen tapahtuu heidän valintansa mukaan jommallakummalla seuraavista menetelmistä:

— ilmoittamalla kaikista suurista riskikeskittymistä vähintään kerran vuodessa ja antaen lisäksi siihen vuoden kuluessa ilmoitukset kaikista uusista riskikeskittymistä tai suurten riskikeskittymien vähintään 20 prosentin kasvusta verrattuna edelliseen ilmoitukseen,

— ilmoittamalla kaikista suurista riskikeskittymistä vähintään neljä kertaa vuodessa.

3. Kuitenkaan riskejä, joita 49 artiklan 7 kohdan a, b, c, d, f, g ja h alakohdan mukaisesti koskee vapautus, ei tarvitse ilmoittaa 2 kohdan mukaisesti. Edellä 2 kohdan toisessa luettelumakohdassa säädettyä ilmoitustiheyttä voidaan vähentää kahden kertaan vuodessa 49 artiklan 7 kohdan e ja i—s alakohdassa sekä 8, 9 ja 10 kohdassa tarkoitettujen riskien osalta.

4. Toimivaltaisten viranomaisten on vaadittava, että jokaisella luottolaitoksella on järkevät hallinnolliset ja kirjanpito-menettelmät ja asianmukaiset sisäiset tarkastusmenettelmät kaikkien suurten riskikeskittymien ja niihin tämän direktiivin määritelmien ja edellytyksien mukaisesti myöhemmin tehtyjen muutosten tunnistamiseksi ja merkitsemiseksi kirjanpitoon sekä näiden riskien valvomiseksi luottolaitoksen riskejä koskevan politiikan perusteella.

Kun luottolaitos nojautuu 3 kohtaan, sen on säilytettävä perusteet, joihin se on nojautunut, vähintään vuoden ajan siitä, kun erivapaus myönnettiin, jotta toimivaltaiset viranomaiset voivat tarkistaa ne.

49 artikla

Suuriin riskikeskittymiin sovellettavat rajoitukset

1. Luottolaitos ei voi ottaa saman asiakkaan tai samojen keskenään sidossuhteessa olevien asiakkaiden osalta riskiä, jonka kokonaismäärä on enemmän kuin 25 prosenttia sen omista varoista.

2. Kun tämä asiakas tai keskenään sidossuhteessa olevat asiakkaat ovat luottolaitoksen emoyritys tai tytäryritys ja/tai yksi tai useampi tämän emoyrityksen tytäryrityksiä, 1 kohdassa säädetty prosenttiluku alennetaan 20 prosenttiin. Jäsenvaltioiden ei kuitenkaan tarvitse kohdistaa näiden asiakkaiden osalta ottamiaan riskejä tähän 20 prosentin rajoitukseen, jos kyseisiä riskejä varten vaaditaan erityinen suoritettava tarkastus muita toimenpiteitä tai menettelyitä käyttäen. Niiden on ilmoitettava komissiolle ja neuvoa-antavalle pankkikomitealle tällaisten toimenpiteiden tai menettelyjen sisällöstä.

3. Luottolaitos ei voi ottaa suuria riskikeskittymiä, joiden kumuloitu määrä on enemmän kuin 800 prosenttia sen omista varoista.

4. Jäsenvaltiot voivat asettaa 1, 2 ja 3 kohdassa säädettyä tiukempia rajoituksia.

5. Luottolaitoksen on noudatettava aina 1, 2 ja 3 kohdassa säädettyjä rajoituksia ottamiensa riskien osalta. Jos poikkeuksellisesti otetut riskit ylittävät kuitenkin nämä rajoitukset, ilmoitus on annettava välittömästi toimivaltaisille viranomaisille, jotka voivat, jos on perusteltua, myöntää luottolaitoksille määräajan, jossa luottolaitoksen on ryhdyttävä noudattamaan rajoituksia.

6. Jäsenvaltiot voivat kokonaan tai osittain antaa vapautusta 1, 2 ja 3 kohdan noudattamisesta niiden luottolaitoksen ottamien riskien osalta, jotka kohdistuvat sen emoyritykseen tai emoyrityksen muihin tytäryrityksiin ja sen omiin tytäryrityksiin sikäli kuin nämä yritykset sisällytetään konsolidoituun valvontaan, jonka kohteena itse luottolaitos on tämän direktiivin tai vastaavan kolmannessa maassa voimassa olevan sääntelyn mukaisesti.

7. Jäsenvaltiot voivat kokonaan tai osittain antaa vapautusta 1, 2 ja 3 kohdan soveltamisesta seuraavien riskien osalta:

a) varojen erät, jotka ovat saamisia A alueen keskushallinnolta tai keskuspankeilta;

b) varojen erät, jotka ovat saamisia Euroopan yhteisöiltä;

- c) varojen erät, jotka ovat A alueen keskushallintojen tai keskuspankkien taikka Euroopan yhteisöjen nimenomaisesti takaamia;
- d) muut alueen A keskushallintojen tai keskuspankkien taikka Euroopan yhteisöjen ottamat tai niiden takaamat riskit;
- e) varojen erät ja muut riskit, jotka ovat lainanottajien kansallisen valuutan määräisiä ja tarvittaessa kansallisessa valuutassa rahoitettuja saamia B alueen keskushallinnoilta tai keskuspankeilta;
- f) varojen erät ja muut riskit, joiden vakuudeksi toimivaltaiset viranomaiset ovat hyväksyneet A alueen keskushallintojen tai keskuspankkien tai Euroopan yhteisöjen taikka jäsenvaltioiden alueellisten tai paikallisten viranomaisten liikkeesen laskemia arvopapereita, joita varten säädetään vakavaraisuuden osalta nollapainotus 44 artiklan mukaisesti;
- g) varojen erät ja muut riskit, joiden vakuudeksi toimivaltaiset viranomaiset ovat hyväksyneet käteistalletuksen lainantajan laitoksessa tai luottolaitoksessa, joka on emoyritys tai lainantajalaitoksen tytäryritys;
- h) varojen erät ja muut riskit, joiden vakuudeksi toimivaltaiset viranomaiset ovat hyväksyneet lainantajan laitoksen tai luottolaitoksen emoyrityksen tai lainaavan laitoksen tytäryrityksen antamat talletustodistuksia vastaavat arvopaperit ja jotka ovat talletetut jommankumman haltuun;
- i) varojen erät, jotka ovat saamia luottolaitokselta, ja luottolaitokseen kohdistuvat muut riskit, jotka ovat enintään vuoden pituisia ja jotka eivät ole näiden laitosten omia varoja;
- j) varojen erät ja muut riskit, jotka on taattu 45 artiklan 2 kohdan mukaisesti ja jotka ovat enintään vuoden pituisia saamia laitoksilta, jotka eivät ole luottolaitoksia, mutta jotka noudattavat sanotussa kohdassa tarkoitettuja vaatimuksia;
- k) kauppavekselit tai muut vastaavat vekselit, jotka ovat enintään vuoden pituisia, ja joissa on toisen luottolaitoksen allekirjoitus;
- l) direktiivin 85/611/ETY 22 artiklan 4 kohdassa määritellyt joukkovelkakirjat;
- m) kunnes myöhempi yhteensovittaminen on toteutettu, 51 artiklan 3 kohdassa tarkoitettuihin vakuutusyrityksiin liittyvät omistusyhteydet, jotka ovat enintään 40 prosenttia omistusyhteyden omaavan luottolaitoksen omista varoista;
- n) varojen erät, jotka ovat saamia niiltä alueellisilta tai keskusluottolaitoksilta, joiden ryhmään lainan antava laitos on liittynyt osaksi lain tai yhtiön perustamiskirjan perusteella, ja joiden tehtävänä on näiden määräysten mukaan suorittaa käteismaksujen selvitystä ryhmän sisällä;
- o) vastuut, joiden vakuudeksi toimivaltaiset viranomaiset ovat hyväksyneet muita kuin f alakohdassa tarkoitettuja arvopapereita sillä edellytyksellä, että nämä arvopaperit eivät ole luottolaitoksen itsensä tai sen emoyrityksen tai jonkin niiden tytäryrityksen tai kyseisen asiakkaan taikka keskenään sidossuhteessa olevien asiakkaiden liikkeeseen laskemia. Vakuudeksi annetut arvopaperit on arvostettava markkinahintaan, ja niiden arvon on ylitettävä vastuut, joiden vakuutena ne ovat, ja niiden on oltava joko pörssilistalle otettuja tai vapaasti luovutettavia ja säännöllisesti sellaisen markkinapaikan listalla noteerattuja, joita ylläpidetään tunnustettujen ammattimaisten arvopaperikauppiaiden toimesta ja sen kotijäsenvaltion, josta luottolaitos on peräisin, toimivaltaisten viranomaisten hyväksymällä tavalla ja mahdollistaen sellaisen objektiivisen hinnan määrittämisen, että kyseisten arvopapereiden vastuun ylittävä lisäarvo voidaan tarkistaa milloin tahansa. Vaadittu lisäarvo on 100 prosenttia; sen on kuitenkin oltava 150 prosenttia kun kyseessä ovat osakkeet ja 50 prosenttia kun kyseessä ovat luottolaitosten, muiden kuin 44 artiklassa tarkoitettujen jäsenvaltioiden aluehallinnon tai paikallisten viranomaisten, liikkeeseen laskemat joukkovelkakirjat ja kun kyseessä ovat Euroopan investointipankin ja monenkeskisten kehitys pankkien liikkeeseen laskemat joukkovelkakirjat. Vakuutena olevat arvopaperit eivät saa olla luottolaitoksen omia varoja;
- p) lainat, joiden vakuudeksi toimivaltaiset viranomaiset ovat hyväksyneet kiinnitysvakuuden asuinkiinteistöön tai sellaisen suomalaisen asunto-osaakeyhtiön osakkeita, joka toimii Suomen vuoden 1991 asunto-osaakeyhtiölain tai vastaavan myöhemmän lainsäädännön mukaisesti ja omaisuuden leasingvuokraukseen, joissa leasingtoiminnan harjoittajalla säilyy täysi omistusoikeus vuokrattuun asuinkiinteistöön kunnes vuokralainen käyttää osto-oikeuttaan ja molemmissa tapauksissa 50 prosentilla kyseisen kiinteistön arvosta. Tämän omaisuuden arvo lasketaan toimivaltaisten viranomaisten hyväksymien laissa, asetuksissa tai hallinnollisissa määräyksissä määriteltyjen tarkkojen arviointiperusteiden mukaan. Arviointi suoritetaan vähintään kerran vuodessa. Tässä alakohdassa asuinkiinteistöllä tarkoitetaan asuinkiinteistöä, joka on lainansaajan käytössä tai vuokralle antamana;
- q) 50 prosenttia liitteessä II tarkoitetuista taseen ulkopuolisista eristä, joiden riski on keskimääräinen/alhainen;
- r) toimivaltaisten viranomaisten suostumuksella ne muut kuin myönnetyille luotoille annetut takuut, jotka perustuvat lakiin tai asetukseen ja jonka ovat jäsenilleen antaneet keskinäiset yhtiöt, jotka ovat luottolaitoksia, jollei niiden määrästä lasketusta 20 prosentin painotuksesta muuta johdu;

Jäsenvaltioiden on annettava ilmoitus komissiolle, jos ne käyttävät tätä mahdollisuutta varmistaakseen, että tämä ei aiheuta kilpailun vääristymistä.

- s) Liitteessä II tarkoitettut taseen ulkopuoliset erät, joiden riski on alhainen, sikäli kuin sellaisen sopimuksen mukaan, joka on solmittu asiakkaan tai keskenään sidossuhteissa olevien asiakkaiden kanssa, riski voidaan ottaa vain sillä edellytyksellä, että on tarkistettu, ettei se aiheuta 1, 2 ja 3 kohdan mukaisten rajoituksien violyksii.

8. Jäsenvaltiot voivat 1, 2 ja 3 kohdan soveltamiseksi painottaa 20 prosentilla varoja, jotka ovat saamia jäsenvaltioiden alueellisilta ja paikallisilta viranomaisilta sekä nihin viranomaisiin liittyviä tai niiden takaamia muita riskejä; jäsenvaltiot voivat alentaa tämän suhdeluvun nolaksi prosentiksi 44 artiklassa säädettyin edellytyksin.

9. Jäsenvaltiot voivat 1, 2 ja 3 kohdan soveltamiseksi painottaa 20 prosentilla varoja, jotka ovat saamia luottolaitoksilta sekä muita riskejä, joiden kesto on enemmän kuin vuosi mutta enintään kolme vuotta ja painottaa 50 prosentilla varoja, jotka ovat saamia luottolaitoksilta, joiden kesto on enemmän kuin kolme vuotta, sikäli kuin jälkimmäiset ovat esitettyinä luottolaitoksen liikkeelle laskemana velkavälineenä ja, että nämä velkavälineet ovat toimivaltaisten viranomaisten mukaan tosiasiaa vaihtokelpoisia ammattimaisten arvopaperikauppiaiden välityksellä toimivilla markkinoilla ja jotka noteerataan päivittäin näillä markkinoilla tai jonka liikkeelle laskemiseen on sen kotijäsenvaltion toimivaltaisten viranomaisten, josta liikkeelle laskeva luottolaitos on peräisin, antama lupa. Missään tapauksessa näitä varoja ei voida pitää omina varoina.

10. Edellä 7 kohdan i alakohdasta ja 9 kohdasta poiketen jäsenvaltiot voivat painottaa 20 prosentilla varoja, jotka ovat saamia luottolaitoksilta ja muita luottolaitoksia koskevia riskejä riippumatta niiden kestosta.

11. Kun kolmas on taannut asiakkaasta aiheutuvan riskin tai kolmas on vakuutena laskenut liikkeelle arvopapereita 7 kohdan o alakohdassa määritellyin edellytyksin, jäsenvaltiot voivat katsoa, että:

— riski on otettu kolmannen eikä asiakkaan lukuun luottolaitoksilta, jos kolmas on taannut riskin toimivaltaisten viranomaisten hyväksymällä tavalla suoraan ja varauksetta,

— riski on otettu kolmannen lukuun eikä asiakkaan lukuun, jos 7 kohdan o alakohdassa määritelty riski on vakuutena siinä säädettyin edellytyksin.

12. Neuvosto tarkastelee viimeistään 1 päivänä tammikuuta 1999 komission kertomuksen perusteella sitä, miten 7 kohdan i alakohdassa, 9 ja 10 kohdassa säädettyjä pankkienvälisiä ris-

kejä käsitellään. Neuvosto päättää komission ehdotuksesta mahdollisesti tehtävistä muutoksista.

50 artikla

Suurten riskikeskittymien valvonta konsolidoidulla perusteella ja perusteella, jota ei ole konsolidoitu

1. Kun luottolaitos ei ole emoyritys eikä tytäryritys, 48 ja 49 artiklassa tai muissa tällä alalla sovellettavissa yhteisön säännöksissä vahvistettujen velvoitteiden noudattamista valvotaan konsolidoimattomalla perusteella.

2. Muissa tapauksissa 48 ja 49 artiklassa tai muissa tällä alalla sovellettavissa yhteisön säännöksissä vahvistettujen velvoitteiden noudattamista valvotaan konsolidoidulla perusteella 52—56 artiklan mukaisesti.

3. Jäsenvaltioiden ei kuulu valvoa kunkin osalta erikseen tai osittain konsolidoidulla perusteella 48 ja 49 artiklassa tai muissa yhteisön tähän alaan sovellettavassa säännöksessä säädettyjen velvoitteiden noudattamista, sellaista luottolaitosta, jota valvotaan emoyrityksenä konsolidoinnin perusteella, sekä kaikki tämän luottolaitoksen tytäryritykset, joiden toiminta on niiden antaman toimiluvan varaista ja jotka ovat niiden valvonassa, sekä jotka kuuluvat konsolidoituun valvontaan.

Jäsenvaltioiden ei tarvitse toteuttaa tätä valvontaa, kun emoyritys on luottolaitoksen kanssa samassa jäsenvaltiossa perustettu rahoitushallintayhtiö edellyttäen, että tämä yritys on saman valvonnan kohteena kuin luottolaitos.

Ensimmäisessä ja toisessa alakohdassa tarkoitetuissa tapauksissa on toteutettava toimenpiteet sen varmistamiseksi, että riskit kohdentuvat riittävästi ryhmässä.

4 j a k s o

Määräosuus muissa yrityksissä kuin luotto- tai rahoituslaitoksissa

51 artikla

Määräosuuksien kokonaismäärää koskevat rajoitukset muissa yrityksissä kuin luotto- tai rahoituslaitoksissa

1. Luottolaitoksella ei saa olla määräosuutta, joka on suurempi kuin 15 prosenttia sen omista varoista sellaisessa yrityk-

sessä, joka ei ole luottolaitos, rahoituslaitos tai yritys, joka harjoittaa direktiivin 86/635/ETY 43 artiklan 2 kohdan f alakohdassa tarkoitettua toimintaa.

3 LUKU

VALVONTA KONSOLIDOINNIN PERUSTEELLA

2. Luottolaitoksen määräosuuksien kokonaismäärä muissa yrityksissä kuin luottolaitoksissa, rahoituslaitoksissa tai direktiivin 86/635/ETY 43 artiklan 2 kohdan f alakohdassa tarkoitettua toimintaa harjoittavissa yrityksissä ei saa olla suurempi kuin 60 prosenttia luottolaitoksen omista varoista.

52 artikla

3. Jäsenvaltioiden ei tarvitse soveltaa 1 ja 2 kohdassa säädettyjä rajoituksia osuuksiin sellaisissa vakuutusyhtiöissä, jotka on määritelty direktiivissä 73/239/ETY⁽¹⁾ ja direktiivissä 79/267/ETY⁽²⁾.

4. Luottolaitoksen väliaikaisessa omistuksessa yrityksen rahoituksen tervehtymisen tai pelastusoperaation aikana olevia tai normaalikestoisen emissiotakuun vuoksi taikka laitoksen omissa nimissä toisten lukuun olevia osakkeita tai osuuksia ei lueta määräosuuksiksi laskettaessa 1 ja 2 kohdassa vahvistettuja rajoituksia. Osakkeita, jotka eivät ole direktiivin 86/635/ETY 35 artiklan 2 kohdan mukaista pitkäaikaista rahoitusomaisuutta, ei oteta lukuun.

5. Edellä 1 ja 2 kohdassa vahvistettuja rajoituksia ei saa ylittää muutoin kuin poikkeuksellisisa olosuhteissa. Sellaisissa tapauksissa toimivaltaisten viranomaisten on kuitenkin vaadittava, että luottolaitos joko lisää omia varojaan tai toteuttaa muut vastaavat toimenpiteet.

6. Jäsenvaltiot voivat säätää, ettei toimivaltaisten viranomaisten tarvitse soveltaa 1 ja 2 kohdan rajoituksia, mikäli ne edellyttävät, että luottolaitosten on kokonaisuudessaan katettava omilla varoillaan ne määrät, joilla luottolaitoksen määräosuudet ylittävät nuo rajoitukset ja ettei näitä omia varoja sisällytetä vakavaraisuussuhdeluvun laskemiseen. Jos molemmat 1 ja 2 kohdan rajoitukset ylittyvät, omilla varoilla katettava määrä määräytyy suuremman ylityksen mukaan.

⁽¹⁾ Ensimmäinen neuvoston direktiivi (73/239/ETY), annettu 24 päivänä heinäkuuta 1973, muun ensivakuutusliikkeen kuin henkivakuutusliikkeen aloittamista ja harjoittamista koskevien lakien, asetusten ja hallinnollisten määräysten yhteensovittamisesta (EYVL L 228, 16.8.1973, s. 3), direktiivi sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna direktiivillä 95/26/EY.

⁽²⁾ Ensimmäinen neuvoston direktiivi (79/267/ETY), annettu 5 päivänä maaliskuuta 1979, henkivakuutuksen ensivakuutusliikkeen aloittamista ja harjoittamista koskevien lakien, asetusten ja hallinnollisten määräysten yhteensovittamisesta (EYVL L 63, 13.3.1979, s. 1), direktiivi sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna direktiivillä 95/26/EY.

Luottolaitosten valvonta konsolidoinnin perusteella

1. Jokaista sellaista luottolaitosta, jonka tytäryhtiö on luottolaitos tai jolla on omistusyhteys tällaisessa laitoksessa, valvotaan sen konsolidoidun taloudellisen tilan perusteella 54 artiklassa tarkoitettussa laajuudessa ja siinä tarkoitettulla tavalla. Tätä valvontaa sovelletaan ainakin 5 ja 6 kohdassa tarkoitettuihin aloihin.

2. Jokaista luottolaitosta, jonka emoyritys on rahoitushallintayhtiö, valvotaan rahoitushallintayhtiön konsolidoidun taloudellisen tilan perusteella 54 artiklassa tarkoitettussa laajuudessa ja siinä tarkoitettulla tavalla. Tätä valvontaa sovelletaan ainakin 5 ja 6 kohdassa tarkoitettuihin aloihin. Rahoitushallintayhtiön taloudellisen tilan konsolidointi ei edellytä millään tavoin, että toimivaltaiset viranomaiset toteuttaisivat rahoitushallintayhtiön yksilöllistä valvontaa.

3. Jäsenvaltiot tai toimivaltaiset viranomaiset, jotka ovat vastuussa 53 artiklassa tarkoitettusta konsolidoidusta valvonnasta, voivat luopua yksittäisissä tapauksissa sellaisen luottolaitoksen, rahoituslaitoksen tai pankkipalveluja avustavia palveluja tarjoavan yrityksen, joka on tytäryritys tai jossa on omistusyhteys, sisällyttämisestä konsolidointiin:

— kun konsolidointiin sisällytettävä yritys sijaitsee kolmannessa maassa, jossa on tarvittavan tiedon siirtämiselle oikeudellisia esteitä,

— kun sisällytettävällä yrityksellä on toimivaltaisten viranomaisten mukaan vain vähäinen merkitys luottolaitosten valvonnan tavoitteiden kannalta ja joka tapauksessa kun sisällytettävän yrityksen tase on vähemmän kuin alempi määrä seuraavista määristä: 10 miljoonaa euroa tai 1 prosentti emoyrityksen tai yrityksen, jolla on omistusyhteys, taseesta. Jos useampi yritys täyttää edellä mainitut vaatimukset, ne on kuitenkin sisällytettävä konsolidointiin sikäli kuin tällä yrityskokonaisuudella on huomattava merkitys edellä mainittujen päämäärien suhteen

tai

— kun konsolidoitua valvontaa toteuttavien toimivaltaisten viranomaisten mukaan konsolidointiin sisällytettävän yri-

tyksen konsolidoitu taloudellinen tila ei ole luottolaitoksen valvonnan tavoitteiden kannalta tarkoituksenmukainen tai se on harhaanjohtava.

4. Kun jäsenvaltion toimivaltaiset viranomaiset eivät sisällytä 3 kohdan toisessa ja kolmannessa luetelmakohdassa tarkoitetuissa tapauksissa konsolidoituun valvontaan luottolaitosta, joka on tytäryhtiö, sen jäsenvaltion toimivaltaiset viranomaiset, jossa luottolaitoksena toimiva tytäryhtiö sijaitsee, voivat pyytää emoyritykseltä niitä tietoja, jotka helpottavat tämän luottolaitoksen valvontaa.

5. Konsolidoitu valvonta, joka kohdistuu vakavaraisuuteen, omien varojen riittävyyteen markkinariskien suhteen ja suuriin riskikeskittymiin, toteutetaan tämän artiklan ja 53—56 artiklan mukaisesti. Jäsenvaltiot päättävät tarpeellisista toimenpiteistä, sisällyttääkseen tarvittaessa 2 kohdan mukaisesti rahoitushallintayhtiöt konsolidoituun valvontaan.

Luottolaitoksen konsolidoidun tai osittain konsolidoidun taloudellisen tilanteen valvonta ja tarkastus koskee 51 artiklan 1 ja 2 kohdassa säädettyjen rajoitusten noudattamista.

6. Toimivaltaisten viranomaisten on edellytettävä, että kaikilla 1 ja 2 kohdan mukaisesti luottolaitoksen konsolidoidun valvonnan alaan kuuluvilla yrityksillä on riittävät sisäiset tarkastusmenetelmät konsolidoidulle valvonnalle tarpeellisten tietojen hankkimiseksi.

7. Rajoittamatta muissa direktiiveissä olevien erityissäännösten soveltamista jäsenvaltiot voivat olla soveltamatta osittain konsolidoidulla tai yksilöllisellä perusteella 5 kohdassa mainittuja sääntöjä luottolaitoksiin, jotka emoyrityksinä kuuluvat konsolidoidun valvonnan alaan sekä jokaiseen tämän luottolaitoksen tytäryritykseen, joka on riippuvainen niiden toimiluvasta ja valvonnasta ja joka kuuluu emoyrityksenä toimivan luottolaitoksen konsolidoituun valvontaan. Sama oikeus on olla soveltamatta, kun emoyritys on rahoitushallintayhtiö, jolla on kotipaikka samassa jäsenvaltiossa kuin luottolaitoksella edellyttäen, että tätä yritystä valvotaan samalla tavoin kuin luottolaitoksia ja nimenomaan että siihen sovelletaan 5 kohdassa mainittuja sääntöjä.

Molemmissa ensimmäisessä alakohdassa tarkoitetuissa tapauksissa on toteutettava toimenpiteet sen varmistamiseksi, että pääoma jakaantuu riittävästi pankkiryhmittymän sisällä.

Jos toimivaltaiset viranomaiset soveltavat näitä säännöksiä yksilöllisesti, ne voivat omien varojen laskemiseksi käyttää 34 artiklan 2 kohdan viimeisessä alakohdassa tarkoitettua säännöstä.

8. Kun muussa jäsenvaltiossa sijaitsevalle luottolaitokselle, joka on luottolaitoksena toimivan emoyrityksen tytäryritys, on myönnetty toimilupa, toimivaltaiset viranomaiset, jotka ovat myöntäneet tytäryrityksen toimiluvan, soveltavat tähän laitokseen 5 kohdassa mainittuja sääntöjä yksilöllisesti tai tarvittaessa osittain konsolidoidulla perusteella.

9. Sen estämättä, mitä 8 kohdassa vaaditaan luottolaitoksena toimivan emoyrityksen tytäryrityksen toimiluvan myöntämisestä vastuussa olevat toimivaltaiset viranomaiset voivat siirtää valvontavastuunsa kahdenvälisellä sopimuksella toimivaltaisille viranomaisille, jotka ovat antaneet emoyritykselle toimiluvan ja valvovat sitä, sen varmistamiseksi, että nämä viranomaiset ovat vastuussa tytäryhtiön valvonnasta tämän direktiivin mukaisesti. Komissiolle on ilmoitettava tällaisista sopimuksista ja niiden sisällöstä. Komissio ilmoittaa tiedon muiden jäsenvaltioiden toimivaltaisille viranomaisille ja neuvoa-antavalle pankkikomitealle.

10. Jäsenvaltiot määräävät, että niiden konsolidoidusta valvonnasta vastuussa olevat toimivaltaiset viranomaiset voivat pyytää sellaisilta luottolaitoksen tai rahoitushallintayhtiön tytäryrityksiltä, jotka eivät sisälly konsolidoidun valvonnan alaan, 55 artiklassa tarkoitettuja tietoja. Tässä tapauksessa sovelletaan kyseisessä artiklassa säädettyjä tietojen siirtomenettelyjä ja tietojen todentamismenettelyjä.

53 artikla

Toimivaltaiset viranomaiset, jotka ovat vastuussa valvonnasta konsolidoinnin perusteella

1. Kun emoyritys on luottolaitos, konsolidoitua valvontaa toteuttavat ne toimivaltaiset viranomaiset, jotka ovat antaneet tälle luottolaitokselle 4 artiklassa tarkoitetun toimiluvan.

2. Kun luottolaitoksen emoyritys on rahoitushallintayhtiö, konsolidoitua valvontaa toteuttavat ne toimivaltaiset viranomaiset, jotka ovat antaneet tälle luottolaitokselle 4 artiklassa tarkoitetun toimiluvan.

Kuitenkin kun useammassa kuin yhdessä jäsenvaltiossa toimiluvan saaneilla luottolaitoksilla on emoyrityksenä sama rahoitushallintayhtiö, konsolidoitua valvontaa toteuttavat sen luottolaitoksen toimivaltaiset viranomaiset, jolla on toimilupa jäsenvaltiossa, jossa rahoitushallintayhtiö on perustettu.

Jos siinä jäsenvaltiossa, jossa rahoitushallintayhtiö on perustettu, ei ole toimiluvan saanutta luottolaitoksena toimivaa tytäryhtiötä, kyseisen jäsenvaltion toimivaltaiset viranomaiset (mukaan lukien sen jäsenvaltion toimivaltaiset viranomaiset, jossa

rahoitushallintayhtiö on perustettu) sopivat yhdessä siitä, ketkä niistä toteuttavat konsolidoitua valvontaa. Jos tällaista sopimusta ei ole, konsolidoitua valvontaa toteuttavat ne toimivaltaiset viranomaiset, jotka ovat myöntäneet toimiluvan sille luottolaitokselle, jonka taseen loppusumma on suurin; taseiden ollessa yhtä suuret konsolidoitua valvontaa harjoittavat ne toimivaltaiset viranomaiset, jotka ovat myöntäneet 4 artiklassa tarkoitetun toimiluvan ensimmäisenä.

3. Kyseiset toimivaltaiset viranomaiset voivat poiketa yhteisellä sopimuksella 2 kohdan ensimmäisessä ja toisessa alakohdassa mainituista säännöksistä.

4. Edellä 2 kohdan kolmannessa alakohdassa ja 3 kohdassa tarkoitetuissa sopimuksissa on oltava määräykset käytännön yhteistyötoimenpiteistä ja tietojen siirtotoimenpiteistä konsolidoinnin pohjalta tapahtuvan valvonnan toteuttamiseksi.

5. Kun jäsenvaltioissa on enemmän kuin yksi luotto- ja rahoituslaitosten vakavaraisuutta valvova toimivaltainen viranomainen, jäsenvaltioiden on toteutettava tarvittavat toimenpiteet järjestääkseen näiden toiminnan yhteensovittaminen.

54 artikla

Konsolidointitapa ja konsolidoinnin laajuus

1. Konsolidoidun valvonnan toteuttamisesta vastuussa olevien toimivaltaisten viranomaisten on tätä valvontaa varten vaadittava luotto- ja rahoituslaitosten, jotka ovat emoyritysten tytäryrityksiä, kokonaisvaltaista konsolidointia.

Kuitenkin suhteellisesta konsolidoinnista voidaan päättää tapauksissa, jolloin toimivaltaisten viranomaisten mukaan emoyrityksen, jolla on osa pääomasta, vastuu rajoittuu tähän osaan pääomasta muiden osakkeenomistajien tai yhtiön jäsenten vastuun ja viimeksimainittujen tyydyttävän vakavaraisuuden vuoksi. Muiden osakkeenomistajien ja yhtiön jäsenten vastuu on yksityiskohtaisesti perusteltava tarvittaessa tarkoin merkittyinä sitoumuksina.

2. Konsolidoidun valvonnan toteuttamisesta vastuussa olevien toimivaltaisten viranomaisten on tätä valvontaa varten vaadittava niiden luotto- tai rahoituslaitosten omistusyhteyksien osittaista konsolidointia, joiden johdossa on yritys, joka sisältyy konsolidointiin yhdessä yhden tai useamman konsolidoinnin ulkopuolella olevan yrityksen kanssa, kun on kyseessä näiden yritysten vastuun rajoittamisesta omistuksessa olevan pääoman mukaisesti.

3. Omistusyhteyksien tai muiden kuin 1 ja 2 kohdassa tarkoitettujen pääomayhteyksien tapauksessa toimivaltaiset viran-

omaiset määrittelevät onko konsolidointi toteutettava ja millä tavoin. Nämä voivat erityisesti sallia tai päättää pääomaosuusmenetelmän käytöstä. Tämä menetelmä ei tarkoita kuitenkaan kyseessä olevien yritysten sisällyttämistä konsolidoituun valvontaan.

4. Rajoittamatta 1, 2 ja 3 kohdan soveltamista toimivaltaisten viranomaisten on määriteltävä, onko konsolidointi toteutettava ja millä tavoin seuraavissa tapauksissa:

— jos luottolaitoksella on toimivaltaisten viranomaisten mukaan huomattava vaikutusvalta yhteen tai useampaan luotto- tai rahoituslaitokseen kuitenkin ilman, että sillä on omistus- tai muita pääomayhteyksiä näissä laitoksissa,

— jos yksi tai useammat luotto- tai rahoituslaitokset ovat yhteisen johdon alaisia ilman, että tämä perustuu sopimukseen tai yhtiöjärjestykseen,

— jos kahdella tai useammalla luotto- tai rahoituslaitoksella on pääosin samoista henkilöistä koostuvat hallinto-, johto- ja valvontaelimet.

Toimivaltaiset viranomaiset voivat erityisesti sallia tai vaatia direktiivin 83/349/ETY 12 artiklassa säädetyn menetelmän käyttöä. Tämä menetelmä ei kuitenkaan tarkoita kyseisten yritysten sisällyttämistä konsolidoituun valvontaan.

5. Kun konsolidoitua valvontaa vaaditaan 52 artiklan 1 ja 2 kohdan mukaisesti, on ne pankkipalveluja avustavia palveluja tarjoavat yritykset sisällytettävä konsolidointiin samoissa tapauksissa ja samoin menetelmin kuin ne, joista säädetään tämän artiklan 1—4 kohdassa.

55 artikla

Tiedot, jotka monialan hallintayhtiön ja sen tytäryhtiöiden on annettava

1. Kunnes konsolidointimenetelmät sovitetaan myöhemmin yhteen jäsenvaltiot säätävät, että jos yhden tai useamman luottolaitoksen emoyrityksenä on monialan hallintayhtiö, näiden luottolaitosten toimiluvasta ja valvonnasta vastuussa olevien toimivaltaisten viranomaisten on vaadittava yhtiötä ja sen tytäryrityksiä joko toimittamaan niille suoraan tai luottolaitoksen tytäryrityksen välityksellä kaikkien luottolaitosten tytäryrityksien valvontaa varten tarpeellisia tietoja.

2. Jäsenvaltioiden on säädettävä siitä, että niiden toimivaltaiset viranomaiset voivat tehdä tarkastuksia tai antaa ulkopuoli-

sille tarkastajille tehtäväksi tehdä tarkastuksia paikalla, monialan hallintayhtiöiltä tai niiden tytäryhtiöiltä saatujen tietojen todentamiseksi. Jos monialan hallintayhtiö tai jokin sen tytäryrityksistä on vakuutusyhtiö, 56 ariklan 4 kohdassa säädettyä menettelyä voidaan myös noudattaa. Jos monialan hallintayhtiö tai jokin sen tytäryrityksistä sijaitsee muussa jäsenvaltiossa kuin siinä missä luottolaitoksena toimiva tytäryhtiö sijaitsee, tietojen todentamisessa paikalla noudatetaan 56 artiklan 7 kohdassa säädettyä menettelyä.

56 artikla

Toimenpiteet, jotka on tarkoitettu helpottamaan konsolidoinnin perusteella tapahtuvaa valvontaa

1. Jäsenvaltioiden on toteutettava tarpeelliset toimenpiteet sen varmistamiseksi, ettei yksikään oikeudellinen seikka estäisi konsolidoidun valvonnan alaan kuuluvia yrityksiä eikä monialan hallintayhtiöitä tai niiden tytäryrityksiä taikka 52 artiklan 10 kohdassa tarkoitettuja tytäryrityksiä vaihtamasta keskenään 52—55 artiklan ja tämän artiklan mukaisen valvonnan toteuttamiseksi tarvittavia tietoja.

2. Kun emoyritys ja luottolaitos tai luottolaitokset, jotka ovat sen tytäryrityksiä, sijaitsevat eri jäsenvaltioissa, jokaisen jäsenvaltion toimivaltaisten viranomaisten on luovutettava kaikki konsolidoidun valvonnan toteuttamiseksi tai sen helpottamiseksi tarpeelliset tiedot.

Jos sen jäsenvaltion toimivaltaiset viranomaiset, jossa emoyritys sijaitsee, eivät toteuta konsolidoitua valvontaa itse 53 artiklan säännösten mukaisesti, tämän valvonnan toteuttamisesta vastuussa olevat toimivaltaiset viranomaiset voivat kehottaa niitä pyytämään emoyritykseltä konsolidoidun valvonnan toteuttamiseksi tarpeellisia tietoja ja ilmoittamaan niistä näille viranomaisille.

3. Jäsenvaltioiden on sallittava niiden toimivaltaisten viranomaisten kesken 2 kohdassa tarkoitettujen tietojen luovuttaminen kuitenkin edellyttäen, että rahoitushallintayhtiön, rahoituslaitoksen tai pankkitoimintaa avustavia palveluja tarjoavan yrityksen osalta tietojen kerääminen tai hallussapito ei tarkoita missään tapauksessa, että toimivaltaisten viranomaisten olisi toteutettava näiden laitosten tai yritysten valvonta yksilöllisesti.

Samoin jäsenvaltioiden on sallittava, että niiden toimivaltaiset viranomaiset vaihtavat keskenään 55 artiklassa tarkoitettuja tietoja kuitenkin edellyttäen, etteivät toimivaltaiset viranomaiset missään tapauksessa toteuttaisi sellaisten monialan hallintayhtiöiden ja niiden tytäryhtiöiden valvontaa, jotka eivät ole luottolaitoksia tai 52 artiklan 10 kohdassa tarkoitettuja tytäryhtiöitä.

4. Kun luottolaitoksella, rahoitushallintayhtiöllä tai monialan hallintayhtiöllä on määräysvalta yhdessä tai useammassa tytäryhtiössä, jotka ovat vakuutusyhtiöitä tai muita sijoituspalveluja tarjoavia luvanvaraisia yrityksiä, toimivaltaisten viranomaisten ja viranomaisten, joiden tehtävänä on vakuutusyhtiöiden ja muiden kyseisten sijoituspalveluja tarjoavien yritysten julkinen valvonta, on oltava kiinteässä yhteistoiminnassa. Rajoittamatta kuitenkaan näiden viranomaisten toimivaltaa on niiden annettava kaikki mahdolliset tiedot, jotka ovat omiaan helpottamaan tämän tehtävän suorittamista ja sallimaan kaikkien niiden valvonnan alaisten yritysten toiminnan ja taloudellisen tilanteen tarkkailun.

5. Konsolidoidun valvonnan puitteissa saatuja tietoja ja erityisesti tässä direktiivissä säädettyjä toimivaltaisten viranomaisten keskinäistä tietojen luovuttamista koskee 30 artiklassa säädetty salassapitovelvollisuus.

6. Konsolidoidusta valvonnasta vastuussa olevien toimivaltaisten viranomaisten on laadittava 52 artiklan 2 kohdassa tarkoitetuista rahoitushallintayhtiöistä luettelo. Tämä luettelo on toimitettava muiden jäsenvaltioiden toimivaltaisille viranomaisille ja komissiolle.

7. Kun jäsenvaltion toimivaltaiset viranomaiset haluavat tämän direktiivin soveltamiseksi määrättyissä tapauksissa todentaa toisessa jäsenvaltiossa toimivaa luottolaitosta, rahoitushallintayhtiötä, rahoituslaitosta tai pankkipalveluja avustavia palveluja tarjoavaa yritystä, monialan hallintayhtiötä tai 55 artiklassa tarkoitettua tytäryritystä taikka 52 artiklan 10 kohdassa tarkoitettua tytäryritystä koskevat tiedot, niiden on pyydettävä tuon jäsenvaltion toimivaltaisia viranomaisia suorittamaan tämä todentaminen. Niiden toimivaltaisten viranomaisten, jotka ovat ottaneet vastaan tämän pyynnön, on toimivaltansa rajoissa, suoritettava joko itse todentaminen tai sallittava viranomaisille, jotka ovat esittäneet pyynnön, suorittaa tämä todentaminen taikka sallittava tilintarkastajan tai asiantuntijan suorittaa se.

8. Jäsenvaltioiden on säädettävä rahoitushallintayhtiöiden ja monialan hallintayhtiöiden tai niiden johtajien, jotka ovat rikokseet 52—55 artiklan ja tämän artiklan soveltamiseksi annettuja lakeja, asetuksia tai hallinnollisia määräyksiä, seuraamuksista tai toimenpiteistä, joiden tarkoituksena on lopettaa todetut rikkomukset tai niiden seuraukset, edellä mainitun kuitenkaan rajoittamatta jäsenvaltioiden rikosoikeudellisten säännösten soveltamista. Tietyissä tapauksissa nämä toimenpiteet voivat edellyttää oikeusviranomaisten toimia. Toimivaltaisten viranomaisten on oltava kiinteässä yhteistyössä keskenään sen varmistamiseksi, että edellä tarkoitetuilla seuraamuksilla tai toimenpiteillä saavutetaan mahdollistavat halutut vaikutukset, erityisesti kun rahoitushallintayhtiön tai monialan hallintayhtiön kotipaikka ei ole se paikka, jossa sen keskushallinto tai pääasiallinen toimipaikka sijaitsee.

VI OSASTO

NEUVOA-ANTAVA PANKKIKOMITEA

57 artikla

Neuvoa-antavan pankkikomitean kokoonpano ja tehtävät

1. Komission yhteyteen perustetaan jäsenvaltioiden toimivaltaisten viranomaisten neuvoa-antava pankkikomitea.

2. Neuvoa-antavan pankkikomitean tehtävänä on avustaa komissiota tämän direktiivin asianmukaista soveltamista koskevassa tehtävässä. Lisäksi se suorittaa muut tässä direktiivissä sille annetut tehtävät ja auttaa komissiota laatimaan neuvostolle uusia ehdotuksia yhteensovittamisen jatkamisesta luottolaitosten alalla.

3. Neuvoa-antava pankkikomitea ei käsittele yksittäisiin luottolaitoksiin liittyviä konkreettisia ongelmia.

4. Neuvoa-antavaan pankkikomiteaan kuuluu korkeintaan kolme kunkin jäsenvaltion ja komission edustajaa. Edustajilla voi olla apunaan tilapäisiä neuvonantajia, joista on etukäteen sovittava komitean kanssa. Komitea voi myös kutsua päteviä henkilöitä ja asiantuntijoita osallistumaan kokouksiinsa. Komissio huolehtii komitean sihteeristön tehtävistä.

5. Neuvoa-antava pankkikomitea vahvistaa työjärjestyksensä ja valitsee puheenjohtajan jäsenvaltioiden edustajista. Se kokoontuu säännöllisesti ja aina tarpeen vaatiessa. Komissio voi pyytää komiteaa pitämään kiireellisen kokouksen, jos komissio katsoo tilanteen niin vaativan.

6. Neuvoa-antavassa pankkikomiteassa käydyt keskustelut ja niiden tulos ovat luottamuksellisia, jollei komitea toisin päätä.

58 artikla

Toimiluvan myöntämistä koskevien edellytysten tarkistaminen

Neuvoa-antava pankkikomitea tutkii jäsenvaltioiden 5 artiklan 1 kohdassa ja 6 artiklan 1 kohdassa tarkoitetuille edellytyksille

antaman sisällön, muut mahdolliset jäsenvaltioiden soveltamat edellytykset ja tiedot, joiden on sisällyttävä toimintasuunnitelmaan, sekä tekee komissiolle tarvittaessa ehdotukset yksityiskohtaisemmaksi yhteensovittamiseksi.

59 artikla

Seurannassa tarvittavat suhdeluvut

1. Kunnes yhteensovittaminen on myöhemmin toteutettu, toimivaltaisten viranomaisten on määritettävä suoritamaansa valvontaa varten ja, tarvittaessa, soveltamiensa kertomien lisäksi luottolaitosten erilaisten varojen ja/tai velkojen keskinäiset suhdeluvut niiden vakavaraisuuden ja maksuvalmiuden seuraamiseksi, sekä määritettävä muut edellytykset talletusten suojan varmistamiseksi.

Neuvoa-antava pankkikomitea päättää ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettujen valvontasuhdelukujen eri tekijöiden sisällöstä ja vahvistaa niiden laskennassa sovellettavan menetelmän.

Tarvittaessa neuvoa-antava pankkikomitea voi nojautua kyseisiä laitosryhmiä valvovien viranomaisten teknisiin lausuntoihin.

2. Edellä 1 kohdan mukaisesti määritetyt valvontasuhdeluvut on laskettava vähintään puolivuositain.

3. Neuvoa-antava pankkikomitea tutkii 1 kohdan kolmannessa alakohdassa tarkoitettujen valvontaviranomaisten arviointitulokset 2 kohdassa tarkoitettujen laskelmien perusteella.

4. Neuvoa-antava pankkikomitea voi tehdä komissiolle ehdotuksia jäsenvaltioissa sovellettavien kertomien yhteensovittamiseksi.

VII OSASTO

TÄYTÄNTÖÖNPANOVALTA

60 artikla

Tekniset mukautukset

1. Rajoittamatta 34 artiklan 3 kohdan 2 alakohdassa tarkoitettua kertomusta omien varojen osalta annetaan 2 kohdassa säädettyä menettelyä noudattaen tekniset mukautukset seuraavien seikkojen osalta:

- määritelmien selventäminen rahoitusmarkkinoiden kehityksen huomioon ottamiseksi tätä direktiiviä sovellettaessa;
- määritelmien selventäminen tämän direktiivin yhdenmukaisen soveltamisen varmistamiseksi koko yhteisössä;
- sanaston yhdenmukaistaminen ja määritelmien muotoilu yhdenmukaiseksi luottolaitoksia ja niihin liittyviä seikkoja koskevan uuden lainsäädännön kanssa;
- edellä 1 artiklan 14 kohdassa oleva A alueen määritelmä;
- edellä 1 artiklan 19 kohdassa oleva monenkeskisten kehityspankkien määritelmä;
- edellä 5 artiklassa säädetyn perustamispääoman määrän muuttaminen taloudellisen ja rahoitusalan kehityksen mukaisesti;
- edellä 18 ja 19 artiklassa tarkoitettua ja liitteessä I olevan luettelon sisällön laajentaminen tai luettelossa käytetyn

sanaston muuttaminen rahoitusmarkkinoiden kehityksen mukaisesti;

- edellä 28 artiklassa luetellut alat, joilla toimivaltaisten viranomaisten on luovutettava tietoja;
- edellä 43 artiklassa tarkoitettujen varojen määritelmän muuttaminen rahoitusmarkkinoiden kehityksen huomioon ottamiseksi;
- liitteessä II ja IV olevien taseen ulkopuolisten erien luettelo ja jaottelu sekä niiden käyttö 42, 43 ja 44 artiklassa sekä liitteessä III esitetyn suhdeluvun osalta;
- edellä 47 artiklassa säädetyn vähimmäisluvun tai 43 artiklassa säädetyn painotuksen alentaminen tilapäisesti erityisolojen huomioon ottamiseksi, ja
- edellä 49 artiklan 5—10 kohdassa säädettyjen vapautuksien selventäminen.

2. Komissiota avustaa komitea. Jos tähän kohtaan viitataan, sovelletaan päätöksen 1999/468/EY 5 ja 7 artiklassa säädettyä menettelyä ottaen huomioon mainitun päätöksen 8 artiklan säännökset.

Päätöksen 1999/468/EY 5 artiklan 6 kohdassa tarkoitettu määräaika vahvistetaan kolmeksi kuukaudeksi.

Komitea vahvistaa työjärjestyksensä.

VII OSASTO

SIIRTYMÄ- JA LOPPUSÄÄNNÖKSET

1 LUKU

SIIRTYMÄSÄÄNNÖKSET

61 artikla

Siirtymäsäännökset 36 artiklan osalta

Tanska saa sallia ennen 1 päivää tammikuuta 1990 perustettujen osuuskunta- tai rahastomuotoisten kiinnitysluottolaitosten, jotka on muunnettu julkisiksi osakeyhtiöiksi, sisällyttää

edelleen omiin varoihin jäsentensä yhteisvastuulliset sitoumukset, tai 36 artiklan 1 kohdassa tarkoitetuilta lainanottajilta olevat saamiset, joita käsitellään samalla tavoin kuin yhteisvastuullisia sitoumuksia, seuraavin rajoituksin:

- a) lainanottajien yhteisvastuullisten sitoumusten osalta laskentaperuste on 34 artiklan 2 kohdan 1 ja 2 alakohdassa tarkoitettujen erien yhteenlaskettu määrä, josta on vähennetty 34 artiklan 2 kohdan 9, 10 ja 11 alakohdassa tarkoitettut erät;
- b) laskentaperuste 1 päivänä tammikuuta 1991 tai, jos luottolaitokset on muutettu myöhemmin, muuntamispäivänä, on

enimmäislaskentaperuste. Laskentaperuste ei saa koskaan olla suurempi kuin enimmäislaskentaperuste;

- c) enimmäislaskentaperustetta alennetaan 1 päivästä tammikuuta 1997 alkaen puolella tuon päivän jälkeen suoritettun jokaisen uuden 34 artiklan 2 kohdan 1 alakohdan mukaisen pääoma-annin tuotosta; ja
- d) omiksi varoiksi laskettavien lainanottajien yhteisvastuullisten sitoumusten enimmäismäärä ei saa koskaan olla suurempi kuin:

50 prosenttia vuosina 1991 ja 1992,

45 prosenttia vuosina 1993 ja 1994,

40 prosenttia vuosina 1995 ja 1996,

35 prosenttia vuonna 1997,

30 prosenttia vuonna 1998,

20 prosenttia vuonna 1999,

10 prosenttia vuonna 2000, ja

0 prosenttia 1 päivän tammikuuta 2001 jälkeen

laskentaperusteesta.

62 artikla

Siirtymäsäännökset 43 artiklan osalta

1. Jäsenvaltioiden toimivaltaiset viranomaiset voivat 31 päivään joulukuuta 2006 saakka sallia luottolaitostensa soveltaa 50 prosentin painotusta lainoihin, joiden viranomaisensa hyväksymänä täytenä vakuutena on kiinnitys sellaisen jäsenvaltion alueella sijaitsevaan toimisto- tai monitoimiliiketilään, joka hyväksyy 50 prosentin painotuksen, seuraavin ehdoin:

- i) 50 prosentin riskipainotusta sovelletaan lainan siihen osaan, joka ei ylitä a tai b alakohdan mukaisesti laskettuja rajoja:

- a) 50 prosenttia kyseisen kiinteistön markkina-arvosta;

Kahden riippumattoman arvioijan on tehtävä lainan-antohetkellä toisistaan riippumattomat arviot kiinteistön markkina-arvosta. Lainan on perustuttava näistä alhaisempaan arvioon.

Vähintään kerran vuodessa yhden arvioijan on arvioitava kiinteistö uudelleen. Niiden lainojen osalta, jotka eivät ylitä yhtä miljoonaa euroa ja viittä prosenttia luottolaitosten omista varoista, yksi arvioija arvioi kiinteistön uudelleen vähintään joka kolmas vuosi.

- b) 50 prosenttia kyseisen kiinteistön markkina-arvosta tai 60 prosenttia kiinnitysluoton arvosta, kumpi näistä on alhaisempi, niiden jäsenvaltioiden osalta, jotka ovat säättäneet lailla tai asetuksella tiukoista kiinnitysluottojen arvon arviointiperusteista;

"Kiinnitysluoton arvolla" tarkoitetaan sitä kiinteistön arvoa, jonka arvioija on määritellyt arvioimalla huolellisesti kiinteistön myöhempää myytävyyttä ottaen huomioon omaisuuden pitkän aikavälin kestävät ominaisuudet, normaalit ja paikalliset markkinaolosuhteet, kiinteistön senhetkisen käytön ja asianmukaiset vaihtoehtoiset käyttötavat. Spekulaatiivisia tekijöitä ei saada ottaa huomioon arvioitaessa kiinnitysluoton arvoa. Kiinnitysluoton arvo on esitettävä avoimella ja selkeällä tavalla.

Kiinnitysluoton arvo ja erityisesti taustalla olevat asianomaisten markkinoiden kehitystä koskevat oletukset arvioidaan uudelleen vähintään joka kolmas vuosi tai jos markkinat laskevat yli 10 prosenttia.

Sekä a että b alakohdassa 'markkina-arvolla' tarkoitetaan sitä hintaa, jolla kiinteistö arviointipäivänä voitaisiin myydä yksityisellä, vapaaehtoisesti myyjän ja hänestä riippumattoman ostajan välillä tehdyllä sopimuksella olettaen, että kiinteistöä tarjotaan julkisesti markkinoilla ja että markkinaolosuhteet sallivat asianmukaisen myynnin ja että kaupan neuvottelemiselle on käytettävissä tavanomainen aika kiinteistön luonne huomioon ottaen.

- ii) 100 prosentin riskipainotusta sovelletaan lainan siihen osaan, joka ylittää i alakohdassa asetetut rajat.

- iii) omaisuuden on joko oltava omistajan käytössä tai tämän vuokralle antama.

Ensimmäinen alakohta ei estä alueellaan korkeampaa riskipainotusta soveltavan jäsenvaltion toimivaltaisia viranomaisia sallimasta edellä määriteltyjen edellytysten mukaisesti 50 prosentin riskipainotuksen soveltamista tämälainsäätelyn lainaukseen niiden jäsenvaltioiden alueella, jotka hyväksyvät 50 prosentin riskipainotuksen.

Jäsenvaltioiden toimivaltaiset viranomaiset voivat sallia luottolaitostensa soveltaa 50 prosentin riskipainotusta 21. heinäkuuta 2000 olemassa oleville lainoille, jos tässä kohdassa luetellut

edellytykset täyttyvät. Tässä tapauksessa kiinteistö arvioidaan edellä säädettyjen arviointiperusteiden mukaisesti viimeistään 21. heinäkuuta 2003.

Ennen 31 päivää joulukuuta 2006 myönnettyihin lainoihin sovelletaan edelleen 50 prosentin riskipainotusta kyseisten lainojen erääntymiseen asti, jos luottolaitos on sitoutunut noudattamaan sopimuksen ehtoja.

Jäsenvaltioiden toimivaltaiset viranomaiset voivat myös 31 päivään joulukuuta 2006 saakka sallia luottolaitostensa soveltaa 50 prosentin riskipainotusta lainojen siihen osaan, jonka viranomaisten hyväksymänä täytenä vakuutena on sellaisen suomalaisen asunto-osakeyhtiön osakkeita, johon sovelletaan Suomen vuoden 1991 asunto-osakeyhtiölakia tai vastaavaa myöhempää lainsäädäntöä, jos tässä kohdassa säädetty edellytykset täyttyvät.

Jäsenvaltioiden on ilmoitettava komissiolle, kuinka ne soveltavat tätä kohtaa.

2. Jäsenvaltiot voivat soveltaa 50 prosentin riskipainotusta ennen 31 päivää joulukuuta 2006 tehtyihin pääkonttorimaassa sijaitsevaa liikeomaisuutta koskeviin leasingvuokrasopimuksiin, joita koskevien säännösten mukaan vuokranantajalla on täysi omistusoikeus vuokrattuun omaisuuteen kunnes vuokralleottaja käyttää osto-oikeuttaan. Jäsenvaltioiden on ilmoitettava komissiolle, kuinka ne soveltavat tätä kohtaa.

3. Edellä 43 artiklan 3 kohta ei koske toimivaltaisten viranomaisten antamaa hyväksyntää sellaisille kahdenvälisille uudistamissopimuksille, jotka on tehty

- Belgian osalta ennen 23 päivää huhtikuuta 1996,
- Tanskan osalta ennen 1 päivää kesäkuuta 1996,
- Saksan osalta ennen 30 päivää lokakuuta 1996,
- Kreikan osalta ennen 27 päivää maaliskuuta 1997,
- Espanjan osalta ennen 7 päivää tammikuuta 1997,
- Ranskan osalta ennen 30 päivää toukokuuta 1996,
- Irlannin osalta ennen 27 päivää kesäkuuta 1996,
- Italian osalta ennen 30 päivää heinäkuuta 1996,
- Luxemburgin osalta ennen 29 päivää toukokuuta 1996,
- Alankomaiden osalta ennen 1 päivää heinäkuuta 1996,
- Itävallan osalta ennen 30 päivää joulukuuta 1996,
- Portugalin osalta ennen 15 päivää tammikuuta 1997,
- Suomen osalta ennen 21 päivää elokuuta 1996,

- Ruotsin osalta ennen 1 päivää kesäkuuta 1996 ja
- Yhdistyneen kuningaskunnan osalta ennen 30 päivää huhtikuuta 1996.

63 artikla

Siirtymäsäännökset 47 artiklan osalta

1. Luottolaitoksen, jonka vähimmäissuhde ei ole 47 artiklan 1 kohdan mukaisella kahdeksan prosentin tasolla 1 päivänä tammikuuta 1991, on pyrittävä asteittain saavuttamaan tämä taso. Niin kauan kuin tavoitetta ei ole saavutettu, se ei saa antaa vakavaraisuussuhdelukunsa pienentyä jo ennen tavoitteen saavuttamista saavutetusta tasosta. Jos vaihtelua esiintyy, vaihtelun on oltava väliaikaista ja toimivaltaisille viranomaisille on ilmoitettava vaihtelun perusteet.

2. Jäsenvaltiot saavat vahvistaa korkeintaan viideksi vuodeksi 1 päivästä tammikuuta 1993 alkaen 10 prosentin painotuksen direktiivin 85/611/ETY 22 artiklan 4 kohdan mukaisille arvopapereille ja pitää sen luottolaitoksia varten voimassa, jos ne pitävät sitä välttämättömänä vakavien häiriöiden välttämiseksi markkinoidensa toiminnassa. Tällaiset poikkeukset on ilmoitettava komissiolle.

3. Mitä 47 artiklan 1 kohdassa säädetään, ei sovelleta Kreikan maatalouspankkiin ("Agricultural Bank of Greece") enintään seitsemän vuoden aikana 1 päivästä tammikuuta 1993 alkaen. Sen on kuitenkin pyrittävä saavuttamaan 47 artiklan 1 kohdassa säädetty taso vaihteittain 1 kohdassa kuvatulla tavalla.

64 artikla

Siirtymäsäännökset 49 artiklan osalta

1. Jos 5 päivänä helmikuuta 1993 luottolaitos on jo hyväksynyt yhden tai useampia riskejä, jotka joko ylittävät suuriin riskikeskittymiin sovellettavan rajoituksen tai rajoituksen, jota sovelletaan 49 artiklassa säädettyyn suurten riskikeskittymien kumulointiin, toimivaltaisten viranomaisten on vaadittava kyseiseltä luottolaitokselta, että se toteuttaa tarvittavat toimenpiteet kyseisen riskin tai riskien saattamiseksi 49 artiklassa säädetylle tasolle.

2. Menettely, jonka tarkoituksena on saattaa riski tai riskit sallitulle tasolle, on määriteltävä, vahvistettava, täytäntöönpantava ja saatettava päätökseen sen määräajan aikana, jonka toimivaltaiset viranomaiset arvioivat järkevän hallinnon ja rehdin kilpailun periaatteiden mukaiseksi. Toimivaltaiset viranomaiset ilmoittavat komissiolle ja neuvoa-antavalle pankkikomitealle vahvistetun yleisen menettelyn aikataulusta.

3. Luottolaitos ei saa toteuttaa toimenpiteitä, jotka voivat aiheuttaa 1 kohdassa tarkoitettujen riskien nousun sille tasolle, joka niillä on 5 päivänä helmikuuta 1993.

4. Edellä 2 kohdassa tarkoitettu määräaika päättyy viimeistään 31 päivänä joulukuuta 2001. Myöhemmin erääntyvät riskit, joiden sopimusehtoja on lainanantavan laitoksen noudatettava, voivat jatkaa kyseiseen erääntymiseen asti.

5. Jäsenvaltiot saavat 31 päivään joulukuuta 1998 asti korottaa 49 artiklan 1 kohdassa säädettyä rajoitusta 40 prosenttiin ja 49 artiklan 2 kohdassa säädettyä rajoitusta 30 prosenttiin. Vastaavissa tapauksissa aikarajoitus tämän jakson aikana olemassa olevien riskien saattamiseksi 49 artiklassa säädettyille tasoille päättyy 31 päivänä joulukuuta 2001, edellä sanotun kuitenkin rajoittamatta 1—4 kohdan soveltamista.

6. Jäsenvaltiot voivat jatkaa 5 kohdassa säädettyjä määräaikoja viidellä vuodella ainoastaan niiden luottolaitosten osalta, joiden omat varat eivät ylitä 7 miljoonaa euroa. Jäsenvaltioiden, jotka käyttävät tämän kohdan mahdollisuutta, on huolehdittava kilpailun vääristymisen välttämisestä ja ilmoitettava tätä varten toteuttamista toimenpiteistä komissiolle ja neuvoa-antavalle pankkikomitealle.

7. Riskiä pidetään 5 ja 6 kohdassa tarkoitetuissa tapauksissa suurena riskikeskittymänä, jos sen määrä on vähintään 15 prosenttia omista varoista.

8. Jäsenvaltiot saavat 31 päivään joulukuuta 2001 asti antaa suurista riskikeskittymistä annettavat ilmoitukset vähintään kaksi kertaa vuodessa toisin kuin 48 artiklan 2 kohdan toisessa luetelmakohdassa säädetään.

9. Jäsenvaltiot saavat antaa luvan olla soveltamatta kokonaan tai osittain 49 artiklan 1, 2 ja 3 kohtaa niihin riskeihin, joita luottolaitos on ottanut ja jotka ovat 62 artiklan 1 kohdan mukaisia kiinnityslainoja, jotka on otettu ennen 1 päivää tammikuuta 2002, sekä direktiivin 62 artiklan 2 kohdan mukaisia omaisuuden leasingvuokraustoimia, jotka on tehty ennen 1 päivää tammikuuta 2002, ja tämä näissä molemmissa tapauksissa enintään 50 prosenttiin kyseessä olevan omaisuuden arvosta.

Sama koskee lainoja, joiden toimivaltaisten viranomaisten hyväksymänä vakuutena ovat osakkeet Suomen vuoden 1991 asunto-osakeyhtiölain tai myöhemmän vastaavan lainsäädännön mukaisesti toimivissa suomalaisissa asunto-osakeyhtiöissä, ja jotka ovat samankaltaisia kuin ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettut kiinnityslainat.

65 artikla

Siirtymäsäännökset 51 artiklan osalta

Luottolaitoksia, joiden osalta ylitettiin 1 päivänä tammikuuta 1993 51 artiklan 1 ja 2 kohdassa vahvistetut rajoitukset, koskee 1 päivänä tammikuuta 2003 päättyvä rajoitusten noudattamista koskeva määräaika.

2 LUKU

LOPPUSÄÄNNÖKSET

66 artikla

Tietojen anto komissiolle

Jäsenvaltioiden on toimitettava tässä direktiivissä tarkoitetuista kysymyksistä antamansa keskeiset lait, asetukset ja hallinnolliset määräykset kirjallisina komissiolle.

67 artikla

Kumotut direktiivit

1. Kumotaan direktiivit 73/183/ETY, 77/780/ETY, 89/299/ETY, 89/646/ETY, 89/647/ETY, 92/30/ETY ja 92/121/ETY, sellaisina kuin ne ovat muutettuina liitteessä V olevassa A osassa luetelluilla direktiiveillä, sanotun kuitenkin rajoittamatta liitteessä V olevassa B osassa lueteltuja jäsenvaltioita velvoittavia määräaikoja, joiden kuluessa niiden on saatettava kansallisen lainsäädännön oaksi mainitut direktiivit.

2. Viittauksia kumottuihin direktiiveihin pidetään viittauksina tähän direktiiviin liitteessä VI olevan vastaavuustaulukon mukaisesti.

68 artikla

Voimaantulo

Tämä direktiivi tulee voimaan kahdentenakymmenentenä päivänä sen jälkeen, kun se on julkaistu *Euroopan yhteisöjen virallisessa lehdessä*.

69 artikla

Osoitus

Tämä direktiivi on osoitettu kaikille jäsenvaltioille.

Tehty Brysselissä 20 päivänä maaliskuuta 2000.

Euroopan parlamentin puolesta

Puhemies

N. FONTAINE

Neuvoston puolesta

Puheenjohtaja

J. GAMA

LIITE I

LUETTELO VASTAVUOROISESTI TUNNUSTETUISTA TOIMISTA

1. Talletusten ja muiden takaisinmaksettavien varojen vastaanottaminen
2. Luotonanto⁽¹⁾
3. Rahoitusleasing
4. Maksujen välityspalvelut
5. Maksuvälineiden (esim. luottokortit, matkashekit ja pankkivekselit) liikkeeseenlasku ja hoitaminen
6. Takaukset ja sitoumukset
7. Kaupankäynti omaan tai asiakkaiden lukuun seuraavilla välineillä:
 - a) rahamarkkinavälineet (shekit, vekselit, sijoitustodistukset jne.),
 - b) ulkomaan valuutta,
 - c) rahoitusfutuurit ja optiot,
 - d) valuutta- ja korkovälineet,
 - e) siirtokelpoiset arvopaperit.
8. Osallistuminen osakeanteihin ja niihin liittyvien palvelujen tarjoaminen
9. Yritysneuvonta pääoman rakennetta ja toimialastrategiaa koskevissa asioissa ja niihin liittyvissä kysymyksissä sekä sulautumisiin ja yritysostoihin liittyvä neuvonta ja palvelut
10. Välitystoiminta rahamarkkinoilla
11. Arvopaperisalkun hoito ja neuvonta
12. Arvopaperisäilytys ja -hoito
13. Luottotietopalvelut
14. Säilytyspalvelut

⁽¹⁾ Tähän sisältyvät etenkin:

- kulutusluotot
- kiinnitysluotot
- myyntilaskujen rahoitus takautumisoikeuksin tai ilman takautumisoikeutta (factoring)
- kauppatahtumien rahoitus (mukaan lukien forfaiting-rahoitus).

LIITE II

TASEEN ULKOPUOLISTEN ERIEN LUOKITUS

Korkea riski

- luoton korvaavat takaukset
- tunnusteet
- siirrot vekseleissä, joissa ei ole toisen luottolaitoksen nimeä
- liiketoimet takaisinostovelvollisuuksin
- peruuttamattomat luoton korvaavat valmiusmaksusitoumukset
- termiiniostosopimuksilla ostetut varat
- talletuksetekosopimukset ("*forward forward deposits*")
- osittain maksettujen osakkeiden ja arvopapereiden maksamaton osa
- muut korkean riskin erät.

Keskimääräinen riski

- myönnettyt ja annetut remburssit (ks. myös keskimääräinen/alhainen riski)
- takuusitoumukset ja korvausvastuut (mukaan lukien tarjous- ja suoritustakuut, tullin- ja veronmaksusitoumukset) ja takaukset, jotka eivät ole luottoa korvaavia
- direktiivin 86/635/ETY 12 artiklan 3 ja 5 kohdan mukaiset varojen myynti- ja takaisinostosopimukset
- peruuttamattomat valmiusmaksusitoumukset, jotka eivät ole luottoa korvaavia
- käyttämättömät luottojärjestelyt (sopimukset luoton myöntämisestä, arvopapereiden ostamisesta, takausten antamisesta tai tunnustejärjestelyt), joiden alkuperäinen erääntymisaika on pidempi kuin yksi vuosi
- velkasitoumusten liikkeeseenlaskujärjestelyt (*NIF*) ja jatkuvat luoton merkintäjärjestelyt (*RUF*)
- muut erät, joihin liittyy suuruudeltaan keskimääräinen riski.

Keskimääräinen/alhainen riski

- remburssit, joissa lähetys on vakuutena, ja muut toteutuessaan itsestään kuittaantuvat liiketapahtumat
- muut erät, joihin liittyy suuruudeltaan keskimääräinen/alhainen riski.

Alhainen riski

- käyttämättömät luottojärjestelyt (sopimukset luoton myöntämisestä, arvopapereiden ostamisesta, takauksen antamisesta tai tunnustejärjestelyt), joiden alkuperäinen erääntymisaika on yksi vuosi tai sitä lyhyempi taikka jotka voidaan milloin tahansa ehdoitta peruuttaa ilman irtisanomisaikaa
- muut erät, joihin liittyy alhainen riski.

Jäsenvaltiot sitoutuvat toimittamaan komissiolle tiedon heti kun ne ovat sopineet uuden taseen ulkopuolisen erän sisällyttämisestä jonkin riskiluokan viimeiseen luetelma-kohtaan. Sellaiset erät luokitellaan täsmällisesti yhteisön tasolla heti kun 60 artiklan mukainen menettely on suoritettu.

LIITE III

KORKO- JA VALUUTTAKURSSISIDONNAISTEN TASEEN ULKOPUOLISTEN ERIEN KÄSITTELY

1. MENETELMÄN VALINTA

Luottolaitokset voivat valita toimivaltaisten viranomaisten suostumuksella jonkin jäljempänä esitetystä menetelmästä liitteen IV 1 ja 2 kohdassa luoteltuihin sopimuksiin liittyvien luottoriskien laskemisessa. Luottolaitosten, joiden on noudatettava direktiivin 93/6/ETY⁽¹⁾ 6 artiklan 1 kohtaa, on käytettävä jäljempänä esitettyä menetelmää 1. Liitteen IV 3 kohdassa luoteltuihin sopimuksiin liittyvien luottoriskien laskemisessa kaikkien luottolaitosten on käytettävä jäljempänä esitettyä menetelmää 1.

2. MENETELMÄT

Menetelmä 1: Markkina-arvopohjainen lähestymistapa

Vaihe a: Arvostamalla sopimukset käypään markkina-arvoon saadaan kaikkien niiden sopimusten jälleenhankintakustannus, joilla on positiivinen markkina-arvo.

Vaihe b: Mahdollinen tuleva luottoriski saadaan⁽²⁾ kertomalla luottolaitoksen nimelliset pääomamäärät tai kohde-etuuden arvot seuraavilla prosenteilla:

TAULUKKO 1 ^(a) ^(b)

Jäljellä oleva juoksuaika ^(c)	Korkosopimukset	Valuuttakursseja ja kulta koskevat sopimukset	Osakkeita koskevat sopimukset	Muita jalometalleja kuin kulta koskevat sopimukset	Muita hyödykkeitä kuin jalometalleja koskevat sopimukset
Vuosi tai vähemmän	0 %	1 %	6 %	7 %	10 %
Yli vuoden ja enintään 5 vuotta	0,5 %	5 %	8 %	7 %	12 %
Yli 5 vuotta	1,5 %	7,5 %	10 %	8 %	15 %

^(a) Sopimuksia, jotka eivät kuulu mihinkään tässä taulukossa esitetyistä viidestä luokasta, käsitellään muita hyödykkeitä kuin jalometalleja koskevin sopimuksina.

^(b) Sopimuksissa, joiden pääoma vaihdetaan useaan kertaan, prosenttiluvut on kerrottava sopimuksen mukaisten jäljellä olevien maksujen lukumäärällä.

^(c) Sopimuksissa, jotka on laadittu määrättyjen maksupäivien jälkeen jäljellä olevien riskien poistamiseksi ja joissa ehdot on sovittu uudelleen sellaisiksi, että sopimuksen markkina-arvo niinä määrättyinä päivinä on nolla, jäljellä oleva juoksuaika on sama kuin seuraavaan tarkistuspäivään jäljellä oleva aika. Sellaisissa korkosopimuksissa, jotka täyttävät nämä vaatimukset ja joiden erääntymiseen on aikaa yli vuosi, prosenttiluku ei saa olla alhaisempi kuin 0,5 prosenttia.

Mahdollisen tulevaisuuden luottoriskin laskemiseksi vaiheen b mukaisesti toimivaltaiset viranomaiset voivat sallia sen, että luottolaitokset soveltavat 31 päivään joulukuuta 2006 saakka seuraavia prosenttimääriä taulukossa 1 säädettyjen sijasta edellyttäen, että laitokset käyttävät direktiivin 93/6/ETY 11 a artiklassa esitettyä mahdollisuutta liitteessä IV olevan 3 kohdan b ja c alakohdassa tarkoitettujen sopimusten osalta:

TAULUKKO 1 a

Jäljellä oleva juoksuaika	Jalometallit (paitsi kulta)	Perusmetallit	Maatalousvyöhykkeet	Muut, ml. energiatuotteet
Vuosi tai vähemmän	2 %	2,5 %	3 %	4 %
Yli vuoden ja enintään 5 vuotta	5 %	4 %	5 %	6 %
Yli 5 vuotta	7,5 %	8 %	9 %	10 %

⁽¹⁾ Neuvoston direktiivi 93/6/ETY, annettu 15 päivänä maaliskuuta 1993, sijoituspalveluyritysten ja luottolaitosten omien varojen riittävydestä (EYVL L 141, 11.6.1993, s. 1), direktiivi sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna direktiivillä 98/33/EY (EYVL L 204, 21.7.1998, s. 29).

⁽²⁾ Lukuun ottamatta tapauksia, joissa on kyseessä yhdessä valuutassa oleva koronvaihotosopimus, jossa vaihdetaan kaksi vaihtuvakorkoista erää; näissä tapauksissa lasketaan vain käypä jälleenhankintakustannus.

Vaihe c: Käyvän jälleenhankintakustannuksen ja mahdollisen tulevan luottoriskin summa kerrotaan vastapuolen vastaavien erien 43 artiklan mukaisilla riskipainotuksilla.

Menetelmä 2: Alkuperäisen riskin lähestymistapa

Vaihe a: Kunkin sopimuksen pääoman nimellismäärä kerrotaan alla olevilla prosenteilla:

TAULUKKO 2

Alkuperäinen erääntymisaika ⁽¹⁾	Korkosopimukset	Valuuttakursseja ja kultaa koskevat sopimukset
Vuosi tai sitä vähemmän	0,5 %	2 %
Enemmän kuin vuosi mutta enintään kaksi vuotta	1 %	5 %
Kultakin seuraavalta vuodelta	1 %	3 %

⁽¹⁾ Toimivaltaisen viranomaisen suostumuksella luottolaitokset voivat valita korkosopimuksille joko alkuperäisen erääntymisajan tai erääntymiseen jäljellä olevan ajan.

Vaihe b: Täten saatu alkuperäinen riski kerrotaan vastapuolen vastaavien erien 43 artiklan mukaisilla riskipainotuksilla.

Menetelmien 1 ja 2 osalta toimivaltaisten viranomaisten on varmistettava, että huomioon otettava nimellismäärä on sopimukseen sisältyvän riskin sovelias mittari. Jos esimerkiksi sopimus johtaa kassavirran moninkertaistumiseen, nimellismäärä on soviteltava niiden vaikutusten huomioonottamiseksi, joita moninkertaistumisella on sopimuksen riskirakenteeseen.

3. UUDISTAMISSOPIMUKSET JA MUUT NETTOUTUSSOPIMUKSET (SOPIMUSNETTOUTUS)

a) Nettoutusmuodot, jotka toimivaltaiset viranomaiset voivat hyväksyä

'Vastapuolella' tarkoitetaan tässä 3 kohdassa kaikkia henkilöitä (luonnolliset henkilöt mukaan lukien), joilla on lainmukainen valta tehdä sopimusnettoutusta koskeva sopimus.

Toimivaltaiset viranomaiset voivat hyväksyä riskiä alentaviksi sopimuksiksi seuraavat sopimusnettoutuksen muodot:

- i) luottolaitoksen ja sen vastapuolen välillä tehdyt kahdenväliset uudistamissopimukset, joissa keskinäiset oikeudet ja velvoitteet yhdistyvät ilman eri toimenpidettä siten, että sitoumuksen uudistamisen seurauksena määritellään vain yksi nettosumma aina, kun sitoumus uudistetaan ja syntyy yksi uusi, laillisesti sitova sopimus, joka purkaa aiemmat sopimukset;
- ii) muut kahdenväliset nettoutussopimukset luottolaitoksen ja sen vastapuolen välillä.

b) Hyväksymisehdot

Toimivaltaiset viranomaiset voivat hyväksyä sopimusnettoutuksen riskiä alentavana ainoastaan seuraavin ehdoin:

- i) luottolaitoksella on vastapuolensa kanssa sopimusnettoutusta koskeva sopimus, jonka perusteella syntyy yksi yhtenäinen, kaikki sopimuksen kattamat liiketoimet kattava oikeudellinen velvoite siten, että jos vastapuoli ei pysty joko maksun laiminlyönnin, konkurssin, selvitystilän tai muun vastaavan syyn takia vastaamaan sitoumuksistaan, luottolaitoksella on oikeus saada tai velvoite maksaa kaikkien vastuun piiriin kuuluvien liiketoimien osalta ainoastaan se nettosumma, jotka syntyy laskettaessa yhteen markkinahintaiset positiiviset ja negatiiviset varojen erät;

- ii) luottolaitos on antanut toimivaltaisten viranomaisten käyttöön kirjalliset ja perustellut oikeudelliset lausunnot, joiden perusteella toimivaltaiset tuomioistuimet ja hallintoviranomaiset voisivat asiaa riitautettaessa päättää, että edellä i kohdassa mainituissa tapauksissa luottolaitoksen saatavat ja velvoitteet rajoittuvat i kohdassa mainittuun nettosummaan:
- vastapuolen sääntömääräisen kotipaikan alueella sovellettavan lain mukaan, ja jos kyseessä on yrityksen ulkomainen tytäryhtiö, myös tytäryhtiön sijaintimaassa sovellettavan lain mukaan,
 - kyseisiä yksittäisiä liiketoimia säätelevän lain mukaan, ja
 - uudistamis- tai nettoutussopimuksen täytäntöön panemiseksi tarvittaviin sopimuksiin sovellettavan oikeuden mukaan;
- iii) luottolaitoksella on käytössään tarvittavat menettelytavat, jotta sen uudistamis- tai nettoutussopimuksen oikeudellista pätevyyttä valvotaan jatkuvasti siihen sovellettavan lainsäädännön mahdollisten muutosten mukaisesti.

Toimivaltaisten viranomaisten, neuvoteltuaan tarpeen vaatiessa muitten asianomaisten toimivaltaisten viranomaisten kanssa, tulee olla vakuuttuneita siitä, että uudistamis- tai nettoutussopimus on oikeudellisesti pätevä kaikkien voimassa olevien lakien mukaan. Jos yksikin toimivaltaisista viranomaisista on tähän tyytymätön, sopimusnettoutusta ei hyväksytä riskin alentamisena kummankaan osapuolen osalta.

Toimivaltaiset viranomaiset voivat hyväksyä uudistamis- tai nettoutussopimuksen eri muotoja koskevia perusteltuja oikeudellisia lausuntoja.

Sopimuksia, jotka sisältävät määräyksen, joka antaa osapuolelle, joka ei ole syylistynyt sopimusrikkomukseen, mahdollisuuden suorittaa vain osan maksuista tai olla maksamatta laiminlyövä osapuolen pesälle, vaikkakin laiminlyövä osapuoli olisi nettovelkoja (irtisanoutumislauseke), ei hyväksytä riskin alentamisperusteeksi.

Toimivaltaiset viranomaiset voivat pitää riskiä alentavina nettoutussopimuksina, jotka käsittävät alkuperäiseltä juoksuajaltaan enintään neljäntoista päivän valuuttasopimuksia, asetettuja optioita tai vastaavia taseen ulkopuolisia eriä, jotka eivät kuulu tämän liitteen soveltamisalaan, koska niihin liittyy vain vähäinen luottoriski tai ei liity lainkaan riskiä. Jos näiden sopimusten positiivisesta tai negatiivisesta markkina-arvosta riippuen niiden sisällyttämisen toiseen nettoutussopimukseen voi johtaa pääomavaatimusten kasvuun tai pienenemiseen, toimivaltaisten viranomaisten on velvoitettava luottolaitoksia noudattamaan johdonmukaista käsittelyä.

c) Hyväksymisen vaikutukset

i) Uudistamissopimukset

Uudistamissopimuksen seurauksena määritelty yksi yhdistetty nettosumma voidaan painottaa kyseisten bruttosummien sijasta. Täten sovellettaessa menetelmää 1:

- vaiheessa a: käypä jälleenhankintakustannus, ja
- vaiheessa b: nimelliset pääomamäärät tai kohde-etuuden arvot,

saadaan laskea ottamalla huomioon uudistamissopimus. Sovellettaessa menetelmää 2 vaiheessa a nimellinen pääomamäärä voidaan laskea ottamalla huomioon uudistamissopimus; tähän sovelletaan taulukossa 2 annettuja prosentteja.

ii) Muut nettoutussopimukset

Sovellettaessa menetelmää 1

- vaiheessa a saadaan nettoutussopimukseen sisältyvien sopimusten nykyinen jälleenhankinta-arvo laskea ottamalla huomioon nettoutussopimuksesta johtuvat tosiasialliset otaksuttavat nettojälleenhankintakustannukset; jos nettoutus johtaa nettomaksuvelvoitteen syntymiseen nettojälleenhankintakustannusta laskevalle luottolaitokselle, nykyinen jälleenhankintakustannus merkitään nollassi.

- vaiheessa b saadaan kaikkien tiettyyn nettoutussopimukseen sisältyvien sopimusten mahdollisten tulevaisuuden luottoriskin määrää alentaa seuraavan yhtälön mukaisesti:

$$PCE_{\text{väh}} = 0,4 * PCE_{\text{brutto}} + 0,6 * NGR * PCE_{\text{brutto}}$$

jossa:

- $PCE_{\text{väh}}$ = kaikkien sellaisten saman vastapuolen kanssa tehtyjen sopimusten mahdollisen tulevaisuuden luottoriskin alennettu määrä, jotka sisältyvät laillisesti sitovaan kahdenväliseen nettoutussopimukseen
- PCE_{brutto} = kaikkien sellaisten saman vastapuolen kanssa tehtyjen sopimusten mahdollisen tulevaisuuden luottoriskien yhteenlaskettu määrä, jotka sisältyvät laillisesti sitovaan kahdenväliseen nettoutussopimukseen ja jotka lasketaan kertomalla sopimuksen nimellisarvomäärä taulukon 1 mukaisella prosenttiluvulla
- NGR = "netto-bruttosuhde": toimivaltaisten viranomaisten harkinnan mukaan joko
- erillislaskelma: kaikkien sellaisten sopimusten, jotka sisältyvät saman vastapuolen kanssa tehtyyn laillisesti sitovaan kahdenväliseen nettoutussopimukseen, nettojälleenhankintakustannusten (osoittaja) ja kaikkien sellaisten sopimusten, jotka sisältyvät tämän vastapuolen kanssa tehtyyn laillisesti sitovaan kahdenväliseen nettoutussopimukseen, bruttojälleenhankintakustannusten (nimittäjä) välinen suhde, tai
 - yhteislaskelma: kaikkien sellaisten sopimusten, jotka sisältyvät laillisesti sitoviin nettoutussopimuksiin, kaikkien vastapuolten osalta kahdenvälisesti laskettujen nettojälleenhankintakustannusten yhteenlasketun määrän (osoittaja) ja kaikkien laillisesti sitoviin nettoutussopimuksiin sisältyvien sopimusten bruttojälleenhankintakustannusten yhteenlasketun määrän (nimittäjä) välinen suhde.

Jos jäsenvaltiot antavat luottolaitosten valita menetelmän itse, valittua menetelmää on käytettävä johdonmukaisesti.

Nettoutussopimukseen sisältyvät täysin yhdenmukaiset sopimukset saadaan ottaa huomioon yhtenä sopimuksena, jonka nimellisarvo vastaa nettotuloja, laskettaessa edellä olevan kaavan mukaisesti tulevaisuuden mahdollisia luottoriskejä. Täysin yhdenmukaiset sopimukset ovat valuuttatermiinisopimuksia tai vastaavia sopimuksia, joissa nimellisarvo vastaa kassavirtoja, jos kassavirrat erääntyvät samana arvopäivänä ja osittain tai kokonaan samassa valuutassa.

Sovellettaessa menetelmää 2 vaiheessa (a)

- saadaan täysin yhdenmukaiset nettoutussopimukseen sisältyvät sopimukset, jotka voidaan ottaa huomioon yhtenä sopimuksena, jonka nimellisarvo vastaa nettotuloja; nimellisarvomäärät kerrotaan taulukossa 2 esitetyillä prosenttiluvuilla,
- kaikkiin muihin nettoutussopimukseen sisältyviin sopimuksiin, jolloin näihin sovellettavia prosentteja voidaan alentaa taulukon 3 mukaisesti:

TAULUKKO 3

Alkuperäinen erääntymisaika ⁽¹⁾	Korkosopimukset	Valuuttakurssisopimukset
Vuosi tai sitä vähemmän	0,35 %	1,50 %
Enemmän kuin vuosi mutta enintään kaksi vuotta	0,75 %	3,75 %
Kultakin lisäksi tulevalta vuodelta	0,75 %	2,25 %

⁽¹⁾ Toimivaltaisen viranomaisen suostumuksella luottolaitokset voivat valita korkosopimuksille joko alkuperäisen erääntymisaajan tai erääntymiseen jäljellä olevan ajan.

LIITE IV

TASEEN ULKOPUOLISTEN ERIEN LAJIT

1. **Korkosopimukset**

- a) yhden valuutan käsittävät koronvaihtosopimukset
- b) viitekoron vaihtosopimukset (basis swaps)
- c) korkotermiinit
- d) korkofutuurit
- e) ostetus korko-optiot
- f) muut samanluonteiset sopimukset

2. **Valuuttakurssisopimukset ja kultaa koskevat sopimukset**

- a) valuuttojen väliset koronvaihtosopimukset
- b) valuuttatermiinisopimukset
- c) valuuttafutuurit
- d) ostetut valuuttaoptiot
- e) Muut samanluonteiset sopimukset
- f) Kohtien a—e luonteiset kultaa koskevat sopimukset

3. **Edellä kohdissa 1 a—e ja 2 a—d mainittujen sopimusten luonteiset muita kohde-etuuksia ja indeksejä koskevat sopimukset, jotka koskevat**

- a) osakkeita
 - b) muita jalometalleja kuin kultaa
 - c) muita hyödykkeitä kuin arvometalleja
 - d) muita samanluonteisia sopimuksia
-

LIITE V

A OSA

KUMOTUT DIREKTIIVIT JA NIIDEN MUUTOKSET**(joita tarkoitetaan 67 artiklassa)**

Neuvoston direktiivi 73/183/ETY

Neuvoston direktiivi 77/780/ETY

Neuvoston direktiivi 85/345/ETY

Neuvoston direktiivi 86/137/ETY

Neuvoston direktiivi 86/524/ETY

Neuvoston direktiivi 89/646/ETY

Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 95/26/EY

Ainoastaan siltä osin, kun on kyse 1 artiklan ensimmäisestä luetelmakohdasta, 2 artiklan 1 kohdan ensimmäisestä luetelmakohdasta ja 2 kohdan ensimmäisestä luetelmakohdasta, 3 artiklan 2 kohdasta; viittausten osalta direktiiviin 77/780/ETY 4 artiklan 2, 3 ja 4 kohta; sekä 4 artiklan 6 kohdasta ja 5 artiklan ensimmäisestä luetelmakohdasta

Neuvoston direktiivi 96/13/EY

Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 98/33/EY (1 artikla)

Neuvoston direktiivi 89/299/ETY

Neuvoston direktiivi 91/633/ETY

Neuvoston direktiivi 92/16/ETY

Neuvoston direktiivi 92/30/ETY

Neuvoston direktiivi 89/646/ETY

Neuvoston direktiivi 92/30/ETY

Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 95/26/EY

(1 artiklan ensimmäinen luetelmakohta)

Neuvoston direktiivi 89/647/ETY

Komission direktiivi 91/31/ETY

Neuvoston direktiivi 92/30/ETY

Komission direktiivi 94/7/EY

Komission direktiivi 95/15/EY

Komission direktiivi 95/67/EY

Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 96/10/EY

Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 98/32/EY

Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 98/33/EY (2 artikla)

Neuvoston direktiivi 92/30/ETY

Neuvoston direktiivi 92/121/ETY

B OSA

MÄÄRÄAJAT KANSALLISEN LAINSÄÄDÄNNÖN OSAKSI SAATTAMISELLE

(joita tarkoitetaan 67 artiklassa)

Direktiivi	Määräaika kansallisen lainsäädännön osaksi saattamiselle
73/183/ETY (EYVL N:o L 194, 16.7.1973, s. 1)	2.1.1975 ⁽¹⁾
77/780/ETY (EYVL N:o L 322, 17.12.1977, s. 30)	15.12.1979
85/345/ETY (EYVL N:o L 183, 16.7.1985, s. 19)	15.7.1985
86/137/ETY (EYVL N:o L 106, 23.4.1986, s. 35)	—
86/524/ETY (EYVL N:o L 309, 4.11.1986, s. 15)	31.12.1986
89/299/ETY (EYVL N:o L 124, 5.5.1989, s. 16)	1.1.1993
89/646/ETY (EYVL N:o L 386, 30.12.1989, s. 1)	(6 artiklan 2 kohdan osalta) (muut säännökset)
	1.1.1990
	1.1.1993
89/647/ETY (EYVL N:o L 386, 30.12.1989, s. 14)	1.1.1991
91/31/ETY (EYVL N:o L 17, 23.1.1991, s. 20)	31.3.1991
91/633/ETY (EYVL N:o L 339, 11.12.1991, s. 16)	31.12.1992
92/16/ETY (EYVL N:o L 75, 31.3.1992, s. 48)	31.12.1992
92/30/ETY (EYVL N:o L 110, 28.4.1992, s. 52)	31.12.1992
92/121/ETY (EYVL N:o L 29, 5.2.1993, s. 1)	31.12.1993
94/7/EY (EYVL N:o L 89, 6.4.1994, s. 17)	25.11.1994
95/15/EY (EYVL N:o L 125, 8.6.1995, s. 23)	30.9.1995
95/26/EY (EYVL N:o L 168, 18.7.1995, s. 7)	18.7.1996
95/67/EY (EYVL N:o L 314, 28.12.1995, s. 72)	1.7.1996
96/10/EY (EYVL N:o L 85, 3.4.1996, s. 17)	30.6.1996
96/13/EY (EYVL N:o L 66, 16.3.1996, s. 15)	15.4.1996
98/32/EY (EYVL N:o L 204, 21.7.1998, s. 26)	21.7.2000
98/33/EY (EYVL N:o L 204, 21.7.1998, s. 29)	21.7.2000

⁽¹⁾ Alankomaille sallitaan kuitenkin 3 artiklan 2 kohdan g alakohdassa mainitun rajoituksen poistamiseen määräaika 2.7.1977 asti (ks. direktiivin 73/183/ETY 8 artiklan 2 alakohta).

VASTAAVUUSTAULUKKO

Tämä direktiivi	Dir. 77/780/ETY	Dir. 89/299/ETY	Dir. 89/646/ETY	Dir. 89/647/ETY	Dir. 92/30/ETY	Dir. 92/121/ETY	Dir. 96/10/EY
1 artiklan 1 kohta	1 artiklan 1 luettelma-kohta				1 artiklan 1 luettelma-kohta	1 artiklan a alakohta	
1 artiklan 2 kohta	1 artiklan 2 luettelma-kohta						
1 artiklan 3 kohta			1 artiklan 3 kohta				
1 artiklan 4—8 kohta			1 artiklan 5—9 kohta				
1 artiklan 9 kohta					1 artiklan 6 luettelma-kohta		
1 artiklan 10—11 kohta			1 artiklan 10—11 kohta				
1 artiklan 12 kohta			1 artiklan 12 kohta		1 artiklan 7 luettelma-kohta	1 artiklan c alakohta	
1 artiklan 13 kohta			1 artiklan 13 kohta		1 artiklan 8 luettelma-kohta	1 artiklan d alakohta	
1 artiklan 14—17 kohta				2 artiklan 1 kohdan 2—5 luettelma-kohta			
1 artiklan 18—20 kohta				2 artiklan 1 kohdan 6—8 luettelma-kohta			
1 artiklan 21—23 kohta					1 artiklan 3—5 luettelma-kohta		
1 artiklan 24 kohta						1 artiklan h alakohta	
1 artiklan 25 kohta						1 artiklan m alakohta	
1 artiklan 26 kohta	1 artiklan 5 luettelma-kohta						
1 artiklan 27 kohta				2 artiklan 1 kohdan 9 luettelma-kohta			
2 artiklan 1 kohta	2 artiklan 1 kohta		2 artiklan 1 kohta	1 artiklan 1 kohta			
2 artiklan 2 kohta					2 artikla		
2 artiklan 3 kohta	2 artiklan 2 kohta						

Tämä direktiivi	Dir. 77/780/ETY	Dir. 89/299/ETY	Dir. 89/646/ETY	Dir. 89/647/ETY	Dir. 92/30/ETY	Dir. 92/121/ETY	Dir. 96/10/EY
2 artiklan 4 kohta	2 artiklan 3 kohta						
2 artiklan 5 kohdan ensimmäinen, toinen ja kolmas kohta	2 artiklan 4 kohdan a, b ja c alakohta						
2 artiklan 6 kohta			2 artiklan 3 kohta	1 artiklan 3 kohta		2 artiklan toisen kohdan b alakohta	
3 artikla			3 artikla				
4 artikla	3 artiklan 1 kohta						
5 artiklan 1 kohdan 1 alakohta	3 artiklan 2 kohdan 1 alakohta		4 artiklan 1 kohta				
5 artiklan 1 kohdan 2 alakohta	10 artiklan 1 kohdan 3 alakohta						
5 artiklan 2 kohta			4 artiklan 2 kohta johdantolause ja a, b ja c alakohta				
5 artiklan 3—7 kohta			10 artiklan 1—5 kohta				
6 artiklan 1 kohta	3 artiklan 2 kohdan 1 alakohdan 3 luettel-makohta ja 2 alakohta						
6 artiklan 2 kohta	3 artiklan 2 a kohta						
7 artiklan 1 ja 2 kohta			5 artiklan 1 alakohta, 1 artiklan 10 alakohdan 2 alakohta ja 5 artiklan 2 alakohta				
7 artiklan 3 kohta	3 artiklan 2 kohdan 3, 4 ja 5 alakohta						
8 artikla	3 artiklan 4 kohta						
9 artikla	3 artiklan 3 kohdan a alakohta						
10 artikla	3 artiklan 6 kohta						
11 artikla	3 artiklan 7 kohta						
12 artikla			7 artikla				
13 artikla			6 artiklan 1 kohta				

Tämä direktiivi	Dir. 77/780/ETY	Dir. 89/299/ETY	Dir. 89/646/ETY	Dir. 89/647/ETY	Dir. 92/30/ETY	Dir. 92/121/ETY	Dir. 96/10/EY
14 artiklan 1 kohta	8 artiklan 1 kohta						
14 artiklan 2 kohta	8 artiklan 5 kohta						
15 artikla	5 artikla						
16 artiklan 1—5 kohta			11 artiklan 1—5 kohta				
16 artiklan 6 kohta			11 artiklan 10 kohdan 2 alakohta				
17 artikla			13 artiklan 2 kohta				
18 artikla			18 artiklan 1 kohta				
19 artikla			18 artiklan 2 kohta				
20 artiklan 1—6 kohta			19 artikla				
20 artiklan 7 kohta			23 artiklan 1 kohta				
21 artiklan 1 ja 2 kohta			20 artikla				
21 artiklan 3 kohta			23 artiklan 2 kohta				
22 artikla			21 artikla				
23 artiklan 1 kohta			8 artikla				
23 artiklan 2—7 kohta			9 artikla				
24 artikla	9 artikla						
25 artikla					8 artikla		
26 artikla			13 artiklan 1 ja 3 kohta				
27 artikla			14 artiklan 2 kohta				
28 artikla	7 artiklan 1 kohta						
29 artikla			15 artikla				
30 artiklan 1—5 kohta	12 artiklan 1—5 kohta						
30 artiklan 6 kohta	12 artiklan 5 a kohta						
30 artiklan 7 kohta	12 artiklan 5 b kohta						
30 artiklan 8 kohta	12 artiklan 6 kohta						
30 artiklan 9 kohta	12 artiklan 7 kohta						
30 artiklan 10 kohta	12 artiklan 8 kohta						

Tämä direktiivi	Dir. 77/780/ETY	Dir. 89/299/ETY	Dir. 89/646/ETY	Dir. 89/647/ETY	Dir. 92/30/ETY	Dir. 92/121/ETY	Dir. 96/10/EY
31 artikla	12 a artikla						
32 artikla			17 artikla				
33 artikla	13 artikla						
34 artiklan 1 kohta		1 artiklan 1 kohta					
34 artiklan 2—4 kohta		2 artiklan 1—3 kohta					
35 artikla		3 artikla					
36 artikla		4 artikla					
37 artikla		5 artikla					
38 artikla		6 artiklan 1—4 kohta					
39 artikla		7 artikla					
40 artikla				3 artiklan 1—4 kohta ja 7—8 kohta			
41 artikla				4 artikla			
42 artikla				5 artikla			
43 artikla				6 artikla			
44 artikla				7 artikla			
45 artikla				8 artikla			
46 artikla				2 artiklan 2 kohta			
47 artikla				10 artikla			
48 artikla						3 artikla	
49 artikla						4 artiklan 1 kohta — 7 alakohdan r luettel- makohta, toinen ala- kohta, ensimmäinen virke ja 7 kohdan s alakohta — 12 kohta	
50 artikla						5 artiklan 1—3 kohta	
51 artiklan 1—5 kohta			12 artiklan 1—5 kohta				
51 artiklan 6 kohta			12 artiklan 8 kohta				
52 artiklan 1—7 kohta					3 artiklan 1—7 kohta		

Tämä direktiivi	Dir. 77/780/ETY	Dir. 89/299/ETY	Dir. 89/646/ETY	Dir. 89/647/ETY	Dir. 92/30/ETY	Dir. 92/121/ETY	Dir. 96/10/EY
52 artiklan 8 ja 9 kohta				3 artiklan 5 ja 6 kohta	3 artiklan 8 ja 9 kohta	5 artiklan 4 ja 5 kohta	
52 artiklan 10 kohta					3 artiklan 10 kohta		
53 artikla					4 artikla		
54 artikla					5 artikla		
55 artikla					6 artikla		
56 artikla					7 artikla		
57 artikla	11 artikla						
58 artikla	3 artiklan 5 kohta						
59 artikla	6 artikla						
60 artikla		8 artikla	22 artikla	9 artikla		7 artikla	
61 artikla		4 a artikla					
62 artiklan 1 ja 2 kohta				11 artiklan 4 ja 5 kohta			
62 artiklan 3 kohta							2 artikla
63 artikla				11 artiklan 1—3 kohta			
64 artikla						6 artiklan 1—9 kohta	
65 artikla			12 artiklan 7 kohta				
66 artikla	14 artiklan 2 kohta	9 artiklan 2 kohta	24 artiklan 3 kohta	12 artiklan 2 kohta			
67 artikla	—	—	—	—	—	—	—
68 artikla	—	—	—	—	—	—	—
69 artikla	—	—	—	—	—	—	—
Liite I			Liite				
Liite II				Liite I			
Liite III				Liite II			
Liite IV				Liite III			
Liite V	—	—	—	—	—	—	—
Liite VI	—	—	—	—	—	—	—